Solo și muzicuțe. la Reșița, în Festivalul cultural-artistic

Totul despre carturi.

Filmele nu se fac numai cu... aparatul.

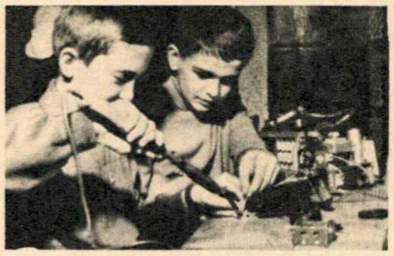

Micii radiofoniști la lucru.

Laboratorul naturaliștilor din Herculane.

Cine va cîștiga premiul? Fiecare concurent cu galeria lui!

Ce ne determină, totuși, sa scriem și să vorbim despre ei? Altceva. O calitate mai importantă chiar decît curajul și mai rară decît el: e vorba de generozitate.

Închipuiți-vă și voi, să prinzi și să conservi o viperă cu corn sau un scorpion și pe urmă, tocmai cînd ai terminat de legat borcanul cu celofan, să vină niște străini, niște fete și niște băieți de prin alte părți, pe care nu i-ai mai văzut și cunoscut niciodată, și să zică «Dă-ni-l nouă, că ne trebuie la școală, și-o să-ți mulțumim frumos» și tu să nu stai pe gînduri nici o clipă, să le dai «comoara» aceea și să mai fii și bucuros pe deasupra. E adevărat, naturaliștii de la această școală sînt și mai bucuroși cînd solicitatorii le trimit în schimb exemplare de faună și floră specifice altor zone ale țării. Și au organizat la școală un muzeu cu ceea ce are fauna și flora noastră mai deosebit și continuă să și-l îmbogățească.

PARTIDUL COMUNIST

Mircea și... bicicleta care de acum este a lui.

O BICICLETĂ ȘI UN FERICIT CÎȘTIGĂTOR...

...s-au întîlnit la concursul «Prietenii revistei Cutezătorii». În fața unei asistențe de sute de pionieri reșițeni, s-au întrecut în vederea obținerii premiului doisprezece concurenți, aleși dintre cei mai pasionați cititori ai revistei. Ca la orice concurs au fost și aici multe emoții, întrebări (referitoare la numerele 45, 46 și 47 ale revistei), răspunsuri. aplauze. Învingător — Mircea Buda de la Școala generală nr. 7, căruia i-a revenit mult disputata bicicletă.

*

Reportajul nostru se oprește aici, fără să fi putut să spunem totul despre prietenii noștri din Caraș-Severin, județ unde în luna noiembrie, revista noastră a înregistrat cel mai înalt procent de abonamente din țară. Vă mărturisim bucuria de a-i fi cunoscut atît de aproape. Așteptăm cu nerăbdare bilanțul lunii următoare. Unde, în ce județ vor fi cei mai numeroși prieteni ai noștri? În ce loc va poposi echipa noastră de reportaj și ... bicicleta?

LIDIA NOVAC
CONSTANTIN DIACONU

Fotografii: Membrii cercului foto de la Casa pionierilor din Reșița.

TATĂL... FIINȚĂ NECUNOSCUTĂ?

foileton de **M. SÎNTIMBREANU**

— «Ce face tatăl meu în timp ce eu sînt la școală?»

Goguță nu așteptase ca titlul compunerii să fie scris pînă la capăt pe tablă Pornise să scrie parcă și-ar fi dat drumul cu schiurile pe o pîrtie, chiuind.

«Tatăl meu lucrează la XM». Punct. Și în acest «punct» al coborîșului, simți, brusc, întîi cu mirare, apoi cu un fel de spaimă, că s-a împotmolit. Nu, nu trebuia să pună punct, își reproșă liniștindu-se singur, în timp ce în toată clasa nu se auzeau decît pașii profesorului printre bănci și mersul mărunt al pixurilor pe caietele de compunere. Începu, așadar, să prefacă punctul în virgulă și o luă din nou la goană adăugînd: «unde se ocupă cu...». Cu ce? Cele trei puncte de suspensie se preschimbară pe rînd și migălos în virgule, dar aceasta nu ajută la nimic.

— Ce face tata acolo? se întreba băiatul, privind în tavan ca totdeauna cînd încerca să-și amintească numele unui rege asiro-babilonian sau denumirea unei localități din timpul dinastiei a XV-a în Egiptul de Sus. Aceasta pentru că în mod ciudat crăpăturile din tavan închipuiau parcă la o scară mai mare harta Orientului antic.

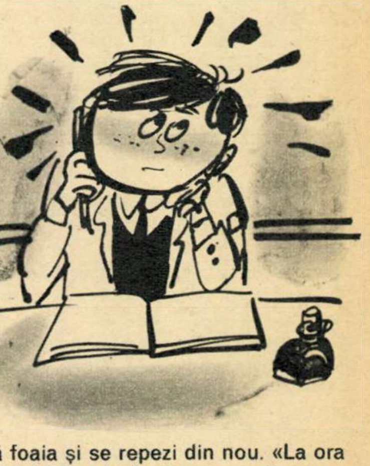

— XM, XM, bolborosea Goguță urmărind cu ochii minții fiecare crăpătură. Ce-i aia XM? Ce poate fi X?

Descoperi printre crăpături pe Nabucodonosor și pe Asurbanipal, dar aceștia tăceau mîlc. Exact ca și mumia lui Tutankamon dintr-un alt colț al tavanului. Habar n-aveau de XM.

Își coborî oftînd ochii pe caiet.

«Tatăl meu lucrează la XM, unde se ocupă...»

Poate nu trebuie virgulă, sigur că nu trebuie, cugeta Goguță și timp de cîteva minute se ocupă să o șteargă cu vîrful cuțitașului. Virgula dispăru, dar din caiet îl privea acum o gaură rotundă pe care Goguță începu să o înconjoare cu cerneală. Acum era ca un zero si băiatul tresări. Zero îmi dă dacă nu scriu ceva! Ceru voie să rupă foaia și se repezi din nou. «La ora cînd eu scriu aceste rînduri tatăl meu lucrează la XM unde după cum se știe muncitorii se ocupă cu...» Cu ce?

Simți o broboană de sudoare alunecîndu-i de-a lungul nasului. Uf, ce cald s-a făcut, nu e nici o afacere să stai lîngă sobă, își zise înciudat băiatul și începu să se foiască. În dreapta lui, colegul scrisese o pagină și întorcea foaia.

— Sile, tatăl tău e tot la XM?

— Da.

— Și ce face?

— E merceolog.

Aha.

Goguță simți că îi cresc din nou aripi. Șterse cîteva cuvinte, apoi se așternu pe scris: «unde după cum se știe muncitorii sînt merceologi». Punct. Un punct mare cît un mușuroi îi curmă din nou avîntul.

— Psst! Ce-i aia?

— Un fel de funcționar.

— Tovarăşe profesor, pot să mai rup o foaie?

Băiatul rupse fila înainte de a primi încuviințarea și zorit transcrise: «La ora cînd eu scriu aceste rînduri tatăl meu lucrează la XM unde după cum se știe muncitorii sînt funcționari... El funcționează peo funcție de...»

Clopoțelul își istovise chemarea. Copiii se foiau în bănci, strîngeau caietele, își dezmorțeau degetele. Numai Goguță refuza cu îndîrjire să își predea caietul.

Abia pe urmă, cînd caietul se afla pe catedră, își întrebă colegul.

— Ce naiba e aia XM?

— E prescurtat: Întreprinderea Constructoare de Stații și Mașini Electrice: I.C.S.M.E.

— 'hî, mormăi ca pălit în moalele capului Goguță și se lăsă moale în bancă. apăsat parcă, de toți Nabucodonosorii și Asurbanipalii din tavan.

Duminică dimineața

POVESTIRE DE OVIDIU ZOTTA

Fane și Bomboane se uitau fără plăcere pe geam, afară ploua cu furie, și era duminică, și ce poți spune bun despre o duminică dimineața cînd, după ce că la televizor se dă episodul din «Aventurile lui Huckleberry Finn» pe care l-ai văzut joi, mai și plouă?

— Să jucăm șah, spuse Bomboane. Adică mai bine nu, că dacă bate unul, ne certăm... Să facem schimb de timbre! Deși o să fie cam greu pentru că avem colecția în comun... Am găsit unde sînt nasturii? Aranjăm un fotbal!

Fane oftă:

— Te entuziasmezi prea repede, dragul meu frate. Și asta n-ar fi nimic, dar te entuziasmezi pentru niște idei mărunte.

— Dar tu ce-ai vrea să facem? țipă Bomboane, jignit. E?

— Nu striga! Ceva ieșit din comun, murmură Fane, visător. Care să te înaripeze, să te deosebească de alții!

— Vorbești ca într-un roman! se supără Bomboane. Treaba ta. Eu mă duc să-i spun mamei să facă niște clătite.

— Stai! sări Fane. Roman? Ai spus cuvîntul «roman»?!

— Da, și...

— Asta da, idee! Excepțional! Să scriem un roman!

— Un roman? Un roman adevărat? Păi ne pricepem?

— De ce nu! Am învățat și la școală: romanul este cînd... Pe urmă, n-am citit destule romane? E timpul să scriem și noi unul!

— Bine, dar despre ce? zise Bomboane, căruia ideea începuse să-i surîdă.

— Un roman despre... despre... noi doi! Știi cum se spune prin recenzii: o operă realistă, dramatică, plină de neprevăzut! O să lucrăm în taină zile întregi, săptămîni, luni! Imaginează-ți, ce surpriză pentru toți: A apărut marele roman Cutare, îi punem noi un titlu, de frații Popescu!

De bucurie, Bomboane începe să boxeze cu spătarul canapelei:

— Pac! Poc! Uite-așa o să-i facem praf pe toți! La lucru! Repede, stiloul, hîrtia... Să luăm niște maculatoare de anul trecut.

— Stai, zise Fane. Mai e o problemă: cum lucrăm?

— Vedem noi. De exemplu, eu dictez și tu scrii!

— De ce nu invers? Dictez eu și scrii tu! Am o mulțime de idei!

Bomboane se supără:

— De unde știi că n-am și eu idei, și poate chiar mai grozave decît ale tale!?

— Fie, zise Fane, indulgent. Atunci facem așa; o pagină dictez eu și scrii tu, o pagină dictezi tu și scriu eu!

— Ești un frate bun și inteligent, spuse Bomboane, deșurubînd stiloul. Gata! Totul e pregătit, muzele roiesc pe lîngă noi. Te ascult!

Fane începu să se plimbe prin cameră cu privirile în tavan. Avea o expresie de profundă concentrare.

— Da. Scrie. Scrie așa: Ăăă... *Într-o frumoasă dimineață de iulie* — ai scris? *— tînărul Fane tocmai ieșea din casă —* scrie și tu mai frumos, nu cu laba gîștii! — *privind cu nesaț pomii înfloriți prin care ciripeau porumbeii. Tînăra Cristina, care locuia prin apropiere, îi spuse, privindu-l lung: A, prietene, ce bine îmi pare că te întîlnesc! Manolache, de la etajul 4 se ține după mine și e obraznic*. De ce te-ai oprit din scris?!

— Pentru că așa nu merge! zise Bomboane, ofensat. De ce romanul nostru să înceapă cu *tine?* Ar putea să înceapă cu mine! *Într-o frumoasă dimineață de primăvară, tînărul Bomboane tocmai ieșea din casă*...

— Nu, zău? bombăni Fane. Ești un personaj mai interesant ca mine? Ești mai complex? Nu uita că eu am avut ideea să scriem romanul!

— Ei și? Asta nu-ți dă dreptul să-ți alegi cele mai interesante întîmplări! Auzi la el: «pomi înfloriți... tînărul Fane... tînăra Cristina» Ce vorbești, dragă? Și eu, în timpul ăsta, ce făceam?!

— Este imposibil să se înțeleagă omul cu tine. Bomboane, în materie de estetică... În fine, îți propun o a treia soluție: începem romanul cu... amîndoi! la ascultă: *Într-o frumoasă dimineață de iulie, tinerii Fane și Bomboane tocmai ieșeau din casă* — îți convine? *privind cu nesaț*... urmează pomii și porumbeii. *Tînăra Cristina*... etc... *le spuse, privindu-i lung: O, prieteni, ce bine îmi pare că vă întîlnesc! Manolache, de la etajul patru se ține de mine și e obraznic*. Urmează o scenă de luptă! Ei, cum sună?

— Bine, acceptă Bomboane. Binișor. Deși, pe ici, pe colo, sînt unele lucruri...

— Ce fel de lucruri?

— De pildă, chestia cu porumbeii care ciripesc. Și pe urmă, nu-i corect să sărim amîndoi pe Manolache!

— Atunci, să zicem că unul din noi o conduce pe Cristina acasă, și atunci eu îl iau pe Manolache, și cînd îi trag una... și încă...

— Da de ce să te expui la atîtea primejdii? Lasă, pe Cristina o conduci tu, și cu Manolache mă descurc eu!

— Așa nu pot lucra! strigă Fane. N-o să ne înțelegem niciodată. Știi ce? Fiecare să-și scrie singur romanul lui! Luptă cinstită! Să cîștige cel mai bun!

— De acord! se încruntă Bomboane. O să scriu un roman de 300... de 500 de pagini! Pe-al tău n-o să-l citească nimeni!

Fane se așeză la un capăt al mesei, Bomboane, la celălalt. Fiecare cu hîrtiile, și cu stiloul, și cu destinul lui. Se înfruntară din priviri. Deodată, de afară se auzi o chemare veselă:

— Fane! Bomboane! Popeștilor!

Aleargă la ferestrele care, între timp, se îmbrăcaseră în aur. Ploaia contenea, ieșise soarele. Asfaltul sclipea și Cristina și Manolache aveau o minge de volei nouă, de culoarea lămîii, și strigau:

— Veniți?

— Venim!

Patria

de DUMITRU M. ION

Patrie tînără blînd luminată cu flori
Cu daruri de ierburi și podoabe de fructe
Trec și gust din fagurii tăi deseori —
Pe colinele tale casele-s cuiburi tăcute.

Patrie, de arbore nobil rădăcină curată,
Evul te ține-n lumine de glorii
Tu ai respirația pe care niciodată
Nu am uitat-o iubindu-ne munții-n istorii.

Gura mea ades te cîntă-n cetate
Gura mea prin cîți anonimi înălțară
Case și-n case copii, copiii o carte —
Patrie, cîntec continuu de pasăre rară.

Nici o rostire nu-i ca a ta de fierbinte,
Nici un poem cum e colina ta roditoare,
Nici o căldură ca mantia ta de zăpadă cuminte,
Patrie, veșnic imn al florii care înfloare.

«TOAMNĂ»
Desen de:
SIMON VILMOS
cl.aVII-a, Lunca de sus

1

a

b

În apropierea bojdeucii lui Ion Creangă (a); Vedere panoramică a Iașului (b); În vizită la grădina zoologică (c). Fotografii executate de **ARA ȘLUGHIAN** din București, Școala generală nr. 195.

„Studio 50"

2

Drumul spre cabana Cioplea (1); Vedere spre Muntele Coștila — Bușteni (2). Fotografii primite de la pionierul **CAROL GÖPFRICH** din Arad, Școala generală nr. 2.

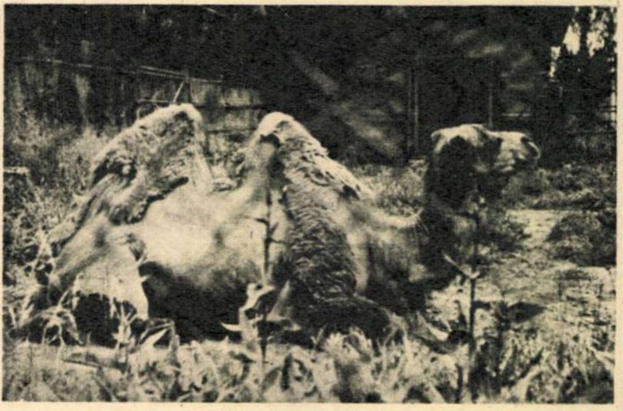

c

POȘTA CONCURSULUI

O dată cu apariția anunțului despre concursul nostru fotografic, poștașul nu s-a lăsat așteptat și a adus numeroase scrisori ce cuprind întrebări și impresii ale cititorilor noștri. Celor interesați le răspundem în pagina de față:

Gabriel Suciu, București. La concurs poate participa oricare dintre cititorii noștri.

Mihai Ionuț, Tg. Neamț. Desigur, portretul nu va lipsi din concurs. Atenție! El trebuie să fie cît mai expresiv.

Romeo Marian Cristea, Pitești. Numărul fotografiilor îl stabilești tu. Fii fără grijă! Dacă vei scrie adresa corect, le vom primi cu siguranță.

Fülöp Árpád, Vulcan, județul Hunedoara. Ți-ai instalat un laborator fotografic în cămară? Te-ai înarmat cu utilajul necesar? Ai substanțe chimice? Atunci... la lucru și trimite-ne fotografii frumoase cu dimensiunea minimă de 13/18 cm. Așteptăm!

Rodica Bondoc, Oltenița, județul Ilfov. Fotografia documentară este binevenită. Frămîntă-ți mintea acum și pentru una sau mai multe fotografii artistice. Curaj!

Adrian Sorin Marcu, comuna Cornești, județul Dîmbovița. Participanții trebuie să-și execute singuri fotografiile. De altfel «ABC-ul fotografic» s-a publicat tocmai pentru inițierea voastră din punct de vedere tehnic și artistic.

Ștefan Moraru, comuna Brădeanu, județul Buzău. Am vrea să-ți atragem atenția că ai citit superficial regulamentul concursului. Nu este vorba nici de pictură, nici de povestire, ci de FOTOGRAFIE.

Mircea Sirian, comuna Conop, județul Arad și **Ion Lucian,** București. Începînd cu numărul 39 al revistei «Cutezătorii» și-a făcut debutul rubrica fotografului amator. Recitiți-o cu atenție și veți găsi tot ce vă interesează. Este destul de simplu, nu? Dragă Mircea, prețurile le poți afla intrînd în orice magazin de specialitate.

Nu uitați! Pe plicul în care introduceți fotografiile pentru concurs menționați «Studio 50» scris cu litere de tipar și adresa: Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București.

Vă urăm tuturor succes!

PROFESORUL BLITZ

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

ABC
FOTOGRAFIC

11 Fotografia de arhitectură

«Studio 50» — mijloc de a vă dovedi fantezia, ingeniozitatea, gustul pentru frumos.

Minunatele construcții înălțate în patria noastră o să vă determine să înregistrați pe peliculă un detaliu sau un ansamblu arhitectonic, mărturii ale talentatului și munca harnicului popor român. Este firesc, fiindcă oricare dintre noi n-am putea trece, de exemplu, indiferenți pe lîngă Hotelul Intercontinental din București care poate fi numit, pe drept cuvînt, un triumf al arhitecturii noastre moderne.

S-ar părea că nimic nu este mai simplu decît să fotografiezi o clădire. Însă fotografia de arhitectură este unul dintre genurile cele mai greu de abordat fiindcă trebuie redată precis intenția arhitectului, particularitățile arhitecturale, volumul, contururile, toate detaliile materiale din care a fost realizată construcția, precum și culorile acesteia.

Iluminarea subiectelor arhitectonice. În studiile fotografice, are o deosebită importanță iluminarea, deoarece lumina constituie un mijloc plastic excepțional, care favorizează nu numai redarea volumului, a spațiului și structurii, ci și redarea stării în care se află natura, redarea ambianței etc.

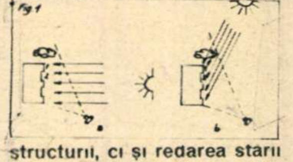

În cazul fotografiilor de arhitectură sînt utilizate sistemele de iluminare laterală și lateral frontală. Iluminarea frontală a subiectului dă un rezultat nesatisfăcător, dînd o imagine plată, fără relief. Contralumina, de asemenea, nu poate fi utilizată, deoarece pune în evidență numai contururile și nu iluminează suprafețele îndreptate spre privitor. Nu se recomandă să se fotografieze vara în timpul amiezii, cînd soarele se găsește la zenit, iar contrastele clar obscurului cresc mult.

În concluzie: la fotografierea subiectelor arhitectonice, direcția luminii trebuie să fie laterală nu numai față de direcția de fotografiere, ci și față de subiectul de fotografiat. În figura **1** schema **A**, se poate observa că razele soarelui cad perpendicular pe fațada clădirii și creează străluciri identice, atît pe detaliile proeminente **1**, cît și pe cele puțin mai adîncite **2**. Această iluminare nu va putea să sublinieze relieful. În schema **B**, lumina este laterală fața de direcția de fotografiere, iar pentru fațada clădirii ea constituie o iluminare laterală, așa cum trebuie să fie la fotografiile de arhitectură. Cu o astfel de direcție a luminii proeminențele lasă umbre, diferitele detalii ale fațadei au străluciri diferite și apare clarobscurul atît de necesar.

Distanța de fotografiere, înălțimea la care trebuie situat aparatul fotografic. În toate cazurile, fotografiile de arhitectură necesită redarea subiectului fără deformări. În cazul fotografierii de pe sol a unei construcții înalte, se impune îndepărtarea aparatului fotografic de subiect pînă la acea distanță care îngăduie includerea întregii înălțimi a subiectului în cîmpul obiectivului.

O altă posibilitate de obținere a unei imagini corecte o constituie alegerea unei înălțimi de situare a aparatului fotografic, aproximativ egală cu jumatatea înălțimii subiectului (fotografierea de la o fereastra vecină, de pe o înălțime etc.) așa încît aparatul să aibă o poziție perfect paralelă cu pămîntul.

Dacă liniile verticale nu prezintă convergențe mari, (abaterea liniilor de la direcția strict verticală), ci numai mici abateri față de poziția normală, acest lucru se poate corecta la mărire; în acest scop, hîrtia fotografică se așază pe un plan înclinat, nu pe o suprafață orizontală, ca de obicei.

ELENA FUNDULEA

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

1

„AL MAGHRIB AL AKSA“

de RODICA GEORGESCU

Pentru vizitatorii străini, Marocul se înfățișează ca un pămînt al legendei. Farmecul și fascinația acestei țări nu pot fi lesne înțelese fără a evoca Soarele și azurul care, în toate anotimpurile, o învăluie într-o atmosferă senină.

În limba arabă, numele Marocului este «Al Maghrib al Aksa» — «Țara de la margine», sau «Țara soarelui apune». Într-adevăr, Marocul este situat la extremitatea vestică a lumii arabe — pe aici trecea odinioară frontiera occidentală a marilor califate — cei 450 000 de km pătrați ai țării fiind plasați între oceanul Atlantic și Mediterana, pînă dincolo de lanțul munților Atlas în plin deșert saharian. Acestei așezări, Marocul îi datorează istoria sa, o istorie zbuciumată, în care secole de-a rîndul populația locală a luptat cu îndîrjire pentru păstrarea independenței împotriva cuceritorilor străini.

Marocul — ca și celelalte țări nord africane — a cunoscut ocupația romanilor, apoi pe cea a vandalilor și a bizantinilor care se instalează aici pînă la islamizarea țării, o dată cu cucerirea arabă. Ulterior, populația băștinașă va avea de înfruntat tendințele expansioniste ale puterilor europene, care vor pătrunde treptat pe acest teritoriu, întîi pe căi economice, apoi pe cele politice și militare. Istoria modernă a țării începe în 1927, iar despre Maroc, ca stat independent, se poate vorbi abia din anul 1956.

Se spune adesea că Marocul este o țară a contrastelor. Într-adevăr, dualismul dintre tradițional și modern este evident la tot pasul. Dacă vrei să faci o incursiune în plin Ev Mediu, pătrunzi — în fiecare din orașele marocane — în cartierele vechi, așa-numitele «medina», cu bazarele lor pitorești pline de însuflețire și animație ca în timpul lui Harun al Rașid. Cea mai vestită medina se află la Fés, străveche capitală a țării. De ambele părți ale străduțelor înguste, pe unde nu pot trece în sens opus doi catîri, sînt înșiruite nesfîrșite tejghele pline cu brocarturi, covoare, obiecte de artizanat. Dughenele giuvaergiilor îți amintesc parcă de peștera fermecată a celor 40 de hoți: din tavan pînă în podele atîrnă înșirate pe sfoară brățări de aur, coliere, inele și mărgele. Alături, cartierele noi ale orașelor sînt străbătute de șosele largi, străjuite de clădiri și hoteluri cu aspect somptuos, de cafenele și baruri în stil parizian. Dacă Fés sau Marrakech atestă vocația urbană a islamului, Casablanca este cel mai modern centru urban marocan. Oraș din piatră, de o albeață orbitoare, împodobit de pîlcuri de palmieri și iluminat de reclame de neon Casablanca a crescut repede datorită unui business ușor și profitabil. Dintr-un orășel de 20 000 de locuitori a devenit într-o jumătate de secol un mare port pe litoralul Atlanticului. Deși Casablanca este centrul comercial al țării, capitala Marocului este Rabatul. Aici sînt elaborate planurile de perspectivă privind dezvoltarea multilaterală a țării. Căci, de cînd și-a cucerit independența, Marocul este în căutarea unui echilibru între moștenirea trecutului și imperativele moderne ale dezvoltării, înfruntînd greutățile interne determinate de anii de dominație colonială.

Astăzi, Marocul s-a angajat ferm, printr-un efort general, pe drumul combaterii subdezvoltării, al afirmării sale independente în comunitatea internațională, precum și al adaptării sale la necesitățile lumii moderne. Pentru moment, economia țării are un pronunțat profil agrar: 75 la sută din populație

2

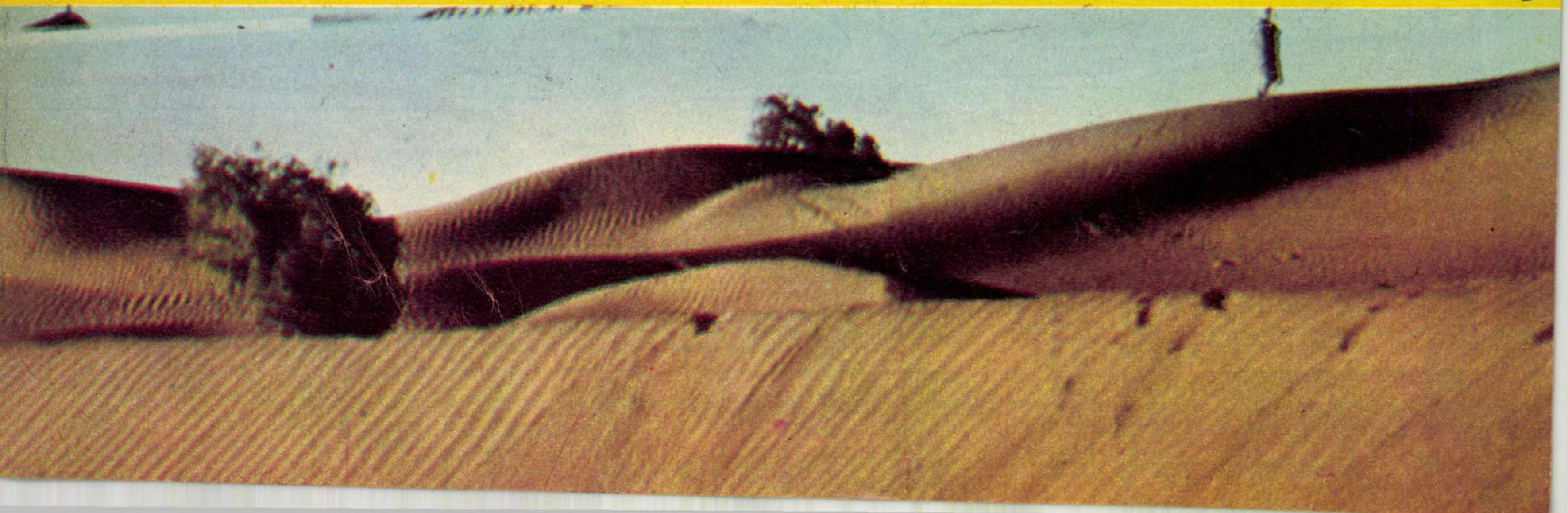

EXCURSIE PE GLOB

Maroc

3

1. CITADELA AIT SLILO SCĂLDATĂ DE SOARELE DIMINEȚII.

2. ÎN «OCEANUL» DE NISIP AL SAHAREI, UMBRA UNUI COPAC ESTE O RARITATE.

3. RENUMITELE BAZARE DE LA MARRAKECH SÎNT CUNOSCUTE ÎN TOATĂ AFRICA. PENTRU VIZITATORI ELE REPREZINTĂ UN SPECTACOL PERMANENT.

4. CAPRA — UN JOC VECHI DE CÎND LUMEA ESTE JUCAT ȘI DE FETE CARE, DUPĂ CUM VEDEȚI, NU SÎNT DE LOC STINGHERITE DE VEȘMINTELE LUNGI PÎNĂ LA GLEZNE.

5. COSTUMELE TRADIȚIONALE ALE FETELOR SÎNT DE UN PITORESC DE 1001 DE NOPȚI.

6. ZI DE ZI FETELE DIN HAODEGUINE ÎȘI ÎMPODOBESC PĂRUL CU PANGLICI ȘI AGRAFE DE ARGINT.

7. TATUAJUL DE PE BĂRBIA ACESTEI FEMEI BERBERE ESTE O RĂMĂȘITĂ A UNEI FOARTE VECHI SCRIERI.

trăiește în mediul rural, cultivînd cereale, vița de vie, citrice, orez. În actualul plan de dezvoltare al economiei (1968–1972), agriculturii i se acordă o importanță deosebită. Mare parte din investiții sînt îndreptate spre accelerarea lucrărilor în domeniul hidraulic, în vederea sporirii suprafețelor irigate, a ameliorării și fertilizării pămînturilor secetoase.

În sectorul industrial, eforturile sînt îndreptate spre valorificarea resurselor solului și subsolului. Căci Marocul dispune de numeroase zăcăminte de fosfați (ocupă locul doi în lume la producția acestui minereu) de plumb, fier, zinc, magneziu și petrol. Pe harta industrială a țării ființează o serie de obiective importante, la Safi, Kenitra, Rifa și Mohammedia, iar altele sînt în curs de construcție.

Marocul este una din cele mai tinere națiuni din lume după vîrsta locuitorilor ei, căci jumătate din populația țării are sub 20 de ani — peste 6 milioane de tineri din care 45 la sută sînt copii sub 15 ani. Într-adevăr, elementul predominant al peisajului uman, citadin sau urban, îl formează tineretul, chemat să-și aducă, prin calitățile sale morale, intelectuale și fizice, contribuția activă la dezvoltarea țării pe calea progresului. Este de aceea explicabilă însemnătatea pe care o acordă statul cerințelor educației. Aproape un sfert din bugetul național este alocat pentru dezvoltarea învățămîntului de toate gradele și pentru construirea de școli noi. Dar limbajul cifrelor poate să fie de multe ori un limbaj sec. Realitatea este că pentru mii și mii de copii marocani școala înseamnă, zi de zi o adevărată sărbătoare. În anii din urmă numărul elevilor, studenților, și cadrelor didactice a sporit considerabil, au fost construite noi săli de clasă, cămine și cantine. În învățămîntul primar s-au realizat două mari obiective preconizate: arabizarea — toate disciplinele sînt predate în limba arabă — și marocanizarea — toți învățătorii care predau sînt în prezent marocani.

Rîndurile de mai sus conturează doar cîteva din imaginile largului proces de reconstrucție, de modernizare a vieții economice și spirituale din Maroc.

ȚARA ÎN CARE IERNEAZĂ RÎNDUNELELE

de **COSTIN NASTAC**

Frumusețea n-are nevoie de ghid, ci de **«ochi care știu să o descopere»**, spune un proverb fezan. **«Dacă anticii ar fi cunoscut frumusețea acestui pămînt** — spune Mohamed El Fassi — **a 8-a minune a lumii ar fi fost proclamată «Țara unde iernează rîndunelele»**, mai precis «AL MAGHRIB al AKSA», în traducere «țara de la margine». De la marginea absolută a Europei. Dincolo de Gibraltar. Între albastrul mediteranean de peruzea și cenușiu-auriul deșertului saharian. Între peretele lanceolat al Marelui Atlas și salba cîmpiilor Charb, Chaouia și Sous, înclinate spre ocean.

La poalele mitologicului Atlas, Djebel Toubkal, patria învățatului Ibn Khaldoun și leagănul milenarei civilizații islamice din valea Ifrane, praful saharian se așază enervant pe parbriz și pleoape. Plăcuta briză Charbi, adiind dinspre ocean, este înfrîntă de saharianul Chergui, și ochiuri imense de praf gonesc spre Atlantic, frămîntat și el de valuri și spumă. Aerul cald devine irespirabil. Nisipul este pretutindeni. Doar mecanismul ceasornicului, închis ermetic, pare să fi scăpat vicleniei acestuia. Este miezul zilei și

(Continuare în pag. 10)

4

5

6

7
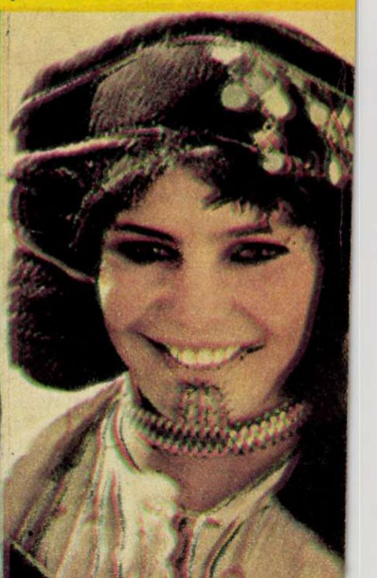

DIALOGUL NOSTRU

(urmare din pag. 3)

— O, idealurile pot fi multe în țara noastră, pentru orice tînăr. Dar mai intîi cred că orice tînăr se cuvine să năzuiască spre dobîndirea perseverenței și a voinței de a învinge. Și pentru a ajunge aici i se cere, înainte de orice, să învețe, să se dăruiască cu pasiune nu numai disciplinelor de știință și tehnică, dar și artelor, literaturii, sportului care doar toate luate împreună reușesc să-i facă mintea mai ageră, mai pătrunzătoare, iar sufletul mai plin. Și cînd spun să învețe, mă gîndesc atît la orele în șir cînd va trebui să stea în laborator sau aplecat asupra cărților, dar mai ales la efortul de a gîndi, de a medita, de a visa în marginile tuturor frumusețelor lumii.

— Și totuși, dacă ar fi să faceți o excepție, ce disciplină ați recomanda ca trebuind să fie mai întîi și mai bine aprofundată?

— Matematica, înțeleasă în sensul celor spuse mai sus, ca o sinteză de cugetare. Și bineînțeles, ca unicul limbaj prin care toți oamenii se pot înțelege între ei.

MINITEHNICUS - urmare din pag. 3-a

Art. 6 — Forma de organizare a micilor tehnicieni o constituie **«Clubul Minitehnicus Cutezătorii»** de pe lîngă redacția «Cutezătorii» condus de specialiști.

Art. 7. Concursul Minitehnicus, ediția a IV-a (1971) se desfașoară în două etape:

A. ETAPA PREGĂTITOARE

La data de 10 decembrie 1970 revista **«Cutezătorii»** publică regulamentul precum și brevetul de participare. Concurenții vor trimite brevetul completat la Consiliul județean al Organizației pionierilor pînă la data de 1 februarie 1971.

B. ETAPA JUDEȚEANĂ

Consiliile județene ale Organizațiilor pionierilor vor trimite revistei «Cutezătorii» toate brevetele pentru autentificare pînă la data de 15 februarie 1971 și le vor primi ștampilate pînă la data de 1 martie 1971. Brevetele neștampilate nu sînt socotite a fi în concurs. Concurenții vor trimite Consiliilor județene lucrările în stare de funcționare pînă la data de 1 iunie 1971. Între 15–30 iunie 1971 vor funcționa expozițiile județene «Minitehnicus '71» deschise publicului larg.

Capitolul II — Componența juriilor, aprecierea lucrărilor primite în concurs.

Art. 8. Juriul etapei județene.

Președintele juriului este șeful comisiei pentru știință și tehnică din cadrul Consiliului Județean al Organizației pionierilor. Din juriu se recomanda să facă parte specialiști din diverse domenii, cadre didactice etc...

CAPITOLUL III — PREMII ȘI DISTINCȚII

Art. 10. — **Consiliile județene ale Organizației pionierilor vor juriza lucrările în cadrul expozițiilor județene acordînd, după posibilități, premii și distincții. Revista «Cutezătorii» va acorda în fiecare județ cîte o medalie de aur a clubului Minitehnicus - Cutezătorii — închinată celei de a 50-a aniversări a creării Partidului Comunist Român — premiilor individuale (secția A,B,C,) și 6 medalii de aur pentru o lucrare colectivă indiferent de secție. (Colectivul va fi limitat, în mod obișnuit, la 6 elevi). La recomandarea juriilor județene «Clubul Minitehnicus» va acorda «Diploma de inventator». Lucrările premiate, precum și alte lucrări stabilite de juriul județean vor participa la ediția 1972 a expoziției Minitehnicus. Alte lucrări participante la ediția 1972 care nu au fost prezentate la ediția 1971 vor primi viza «Clubului Minitehnicus» la momentul cuvenit.**

NOTA REDACȚIEI: Au fost omise din prezentul text articolele și pasajele care nu privesc ediția a IV-a. Pasajele subliniate prin alt caracter de literă sînt introduse în afara textului general al regulamentului.

PENTRU CEI CE DORESC SĂ DEVINĂ MEMBRI AI CLUBULUI MINITEHNICUS

Conducerea clubului Minitehnicus este necontenit solicitată de pionieri și școlari care doresc să devină membri ai clubului. Reamintim cititorilor noștri că statutele clubului prevăd și posibilitatea ca doritorii să poată deveni membri ai clubului în afara concursului tradițional. Pentru aceasta, ei trebuie să trimită lucrările lor pe adresa redacției. Conducerea clubului poate acorda calitatea de membru, în cazul în care lucrarea este corespunzătoare. De asemenea, lucrarea intră automat în concurs pentru ediția cea mai apropiată.

Pentru lucrări de volum și greutate mare, aspirantul va înștiința conducerea clubului printr-o scrisoare. Unul sau mai mulți membri ai conducerii se vor deplasa la fața locului și vor stabili calitatea lucrării. Această precizare este valabilă pentru lucrările care depășesc greutatea de 10 kg și volumul de 50 × 50 × 50 cm.

ÎN PRIMUL TRIMESTRU AL ANULUI VIITOR VA FI PUBLICAT, INTEGRAL, STATUTUL CLUBULUI MINITEHNICUS-

ÎN ATENȚIA TINERILOR INVENTATORI

Pe lîngă clubul Minitehnicus s-a înființat «Comisia de brevete și invenții Minitehnicus». Conducerea comisiei este asigurată de prof. univ. Edmond Nicolau, președintele de onoare al clubului. În componența comisiei se află dr. inginer Liviu Macoveanu și ing. Florică Sergiu din partea Oficiului de stat pentru invenții și mărci.

Tinerii constructori care consideră că lucrarea lor constituie o invenție, o inovație sau o raționalizare își pot trimite lucrările lor pe adresa redacției, pentru «Comisia de brevete și invenții». Solicitanții pot obține «Brevetul de inventator» acordat de clubul Minitehnicus iar lucrarea lor poate fi înaintată «Oficiului de stat pentru invenții și mărci» spre brevetare. Evident, construcțiile în perfectă stare de funcționare vor fi însoțite de scheme detaliate, descrierea pe larg a construcției, avantajele pe care le aduce, modul de funcționare. Comisia poate decide și acordarea unor însemnate stimulente constituind din premii în obiecte.

MINITEHNICUS LA TOKIO!

Printr-o scrisoare sosită la redacție, agenția KYODO, organizatoarea «Tîrgului internațional de invenții ale elevilor» ne înștiințează că exponatele românești au ajuns la destinație. Organizatorii își exprimă satisfacția că peste 20 de țări, printre care și țara noastră, participă la această expoziție, care se află în plină pregătire și se va deschide în anul viitor.

Pînă atunci, prietenii noștri japonezi ne-au trimis fotografiile unor invenții care au fost prezentate la o expoziție recentă.

Dispozitiv automat de salvare de la înec.

«Horă» acționată de un cîmp electromagnetic.

ȚARA ÎN CARE IERNEAZĂ RÎNDUNELELE

(Urmare din pag. 9)

aerul este biciuit de semnale morse alarmante, din larg și de pe uscat. În radă, la Xasablanca, transatlanticele stau armate la cheu. Cele așteptate rămîn în larg. Sau schimbă direcția spre Azore și Canare. Pînă la peretele abrupt al munților Zerhoun, faci călare pe cămilă, 14 ore. Cu mașina, de zece ori mai puțin. Un jeep lasă în urmă cu 60 la oră coamele de la Immouzzer-du-Kandar și, cînd ajungem la Ormad, furtuna este departe. Un soare orb, proiectat pe cerul de sticlă, gălbui, cerne peste oază și plantațiile de portocali o lumină de miere.

Înainte de a se sfîrși «sărbătoarea berbecilor» de la Moulay Idris, «Ait-Kebir», spre seară asistăm la aprigele întreceri de cai și ale arcașilor călări de 15 ani. Apoi, la proba «Vînătorii soarelui negru». Cine va vîna șoimul deșertului din goana cămilei primește după datina malekită statuia voinicului Idris I, strănepotul Fatimei, fiica profetului Mahomed. El singur are dreptul să treacă prin flăcări «duhul rău» al deșertului, pînă cînd «îl aprinde» și-l redă cerului, în chip de soare. Roșu și pur. Este un rit berber, de coloratură unică, practicat mai ales în sezonul recoltării portocalelor.

La ora cînd coborîm colinele de la Djebel Zerhoun spre sidefiul Fés, ruinele romane de la Volubilis spulberă pentru cîteva minute orice amintire a frumoaselor întreceri marocane cu cai. Chiar și pe cele de la Ras-El-Madeur, unde micii felahi «împușcă» săgeata în cădere cu altă săgeată. Sau cele de la Bab-Azhar, unde micul îmblînzitor de cobre încremenește reptila fără să-i cînte: privind-o concentrat, fără să clipească 15 minute.

Lîngă contraforturile Zerhoun-ului, bazilica și arcul de triumf al lui Caracalla, casa coloanelor și palatul Efebului, altarul zeiței Venus și porticul lui Mascenus, mozaicul lui Caton d'Utique și Marele Efeb de bronz — fără a mai vorbi de busturile lui Silene și Esculap — ne proiectează într-un univers de mitologie familiară, în care numai peisajul este african. Cînd trecem de zidurile Cetății Albe prin poarta Bab-Guisa, lăsînd în dreapta mormintele vechii dinastii a merinidizilor, o lume albă, cretacică, unică și monocordă se dezvăluie înaintea ochilor, în explozii de fantezie și arabesc. Minarete rotunde și turnuri cvadrilaterale, străjuind ziduri de piatră crenelate, decorate în smalțuri, dau arhitecturii arabe un farmec aparte. Coloane și portaluri înflorate, înnobilate de arabescuri și pînze de ape, de culori aprinse și moi, contrastînd între albastruri și alb, dau sens ritmurilor și formelor, avertizînd că aici, în aceste bazilici ale culturii medievale, s-a zămislit leagănul uneia din cele mai originale culturi — cultura islamică.

Veritabile Alhambre, rivalizînd cu medievalele castele andaluze, palatele islamice au la Fés, ca pretutindeni în Maroc, nume de stranie incatație — mederse: Madersa Attarine — traforată în marmuri și piatră — o minune din cele 1001 ale altei Seherezade, lăsată posterității de succesorii almohadizilor, suveranii merinidizi. Rivalele ei, tot din familia palatelor merinidize, se numesc Aguedal, Mellah, Fés Djedid, Bab Dekaken. Iar celelalte mederse, supranumite ale Soarelui, Lunii, Stelelor și Marelui Profet, se pronunță în arabă Sefarine, Sahrij, Sbaine, Mesbahia. Prima e socotită steaua Marocului; a doua — a îndrăgostiților; a treia a caravanelor sahariene; ultima împlinirilor — un fel de Fontana di Trevi, din Roma, în care, dacă vrei să ți se împlinească o dorință, arunci un bănuț, sau o frunză de portocal. De fapt sînt în sidefiul Fés încă cel puțin cîteva zeci de

COPIII DIN CÎRJOAIA DESENEAZA

Candoare, stîngăcie, naivitate, accent anecdotic — iată tot atîtea calități care dau farmec acestor lucrări. Este un farmec obținut involuntar, izvorînd poate din capacitatea, specifică copilăriei, de a esențializa imaginea, un farmec bazat poate pe sensibilitatea, pe receptivitatea noastră.

Portretul lui Ștefan cel Mare a constituit sursa primă, inspiratoare, pretextul tuturor acestor lucrări realizate de elevi ai școlii generale din Cîrjoaia (Cotnari). Centru de organizare al lucrărilor, binecunoscut, portretul domnitorului exprimă de fiecare dată explicit sau implicit o apreciere. Culoarea puternică, densă, somptuoasă uneori, subliniază vitalitatea personajului (Dolhăescu M. Constantin, Cărbune Ștefania) părul alb e un semn al înțelepciunii (Petraru Constantin). Restrînsă, dat fiindcă este vorba de portrete, capacitatea de fabulație, de interpretare se reduce la variații de expresie, la variația detaliilor vestimentare (interesantă interpretarea coroanei — mereu alta). Și totuși culoarea — formele topite, contopite în culori stinse, armonioase, (Popa T. Maria, Rădășanu V. Magdalena, Rădășanu D. Angelica) sau puternice, contrastante asociații cromatice conferă personalitate fiecăruia din aceste universuri imaginative.

Copiii din Cîrjoaia (Cotnari) aduc în desenele lor un suflu proaspăt; descoperim, în ansamblu ca și în fiecare desen în parte, același univers al copilăriei, în care sinceritatea nu antrenează ridicolul, iar educația de specialitate nu intervine ca agent de eroziune intelectuală și artistică.

MARINA PREUTU

DESENELE AU FOST REALIZATE DE:

1. POPA T. MARIA
2. UNGUREANU D. MARIA
3. RĂDĂȘANU D. ANGELICA
4. RĂDĂȘANU V. MAGDALENA
5. LEONTE C. ELENA
6. MIHĂILĂ V. ELENA
7. DOLHĂSCU M. CONSTANTIN
8. CĂRBUNE GH. ȘTEFANIA
9. SAVIN MARIA
10. PETRARU CONSTANTIN
11. ANECHITE V. ANTONICA

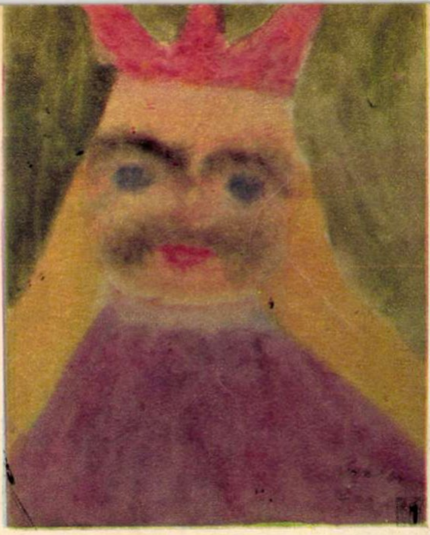
1

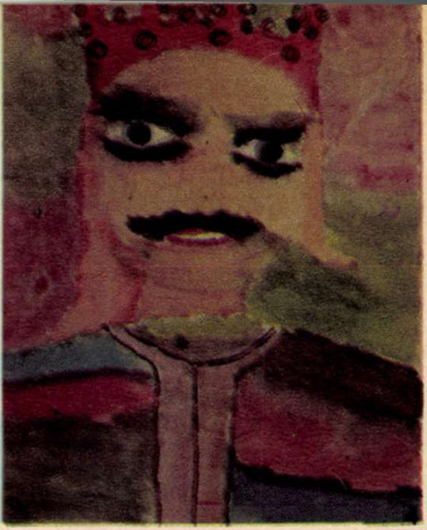

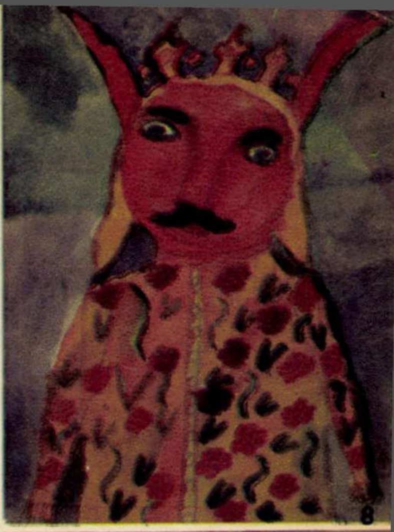
8

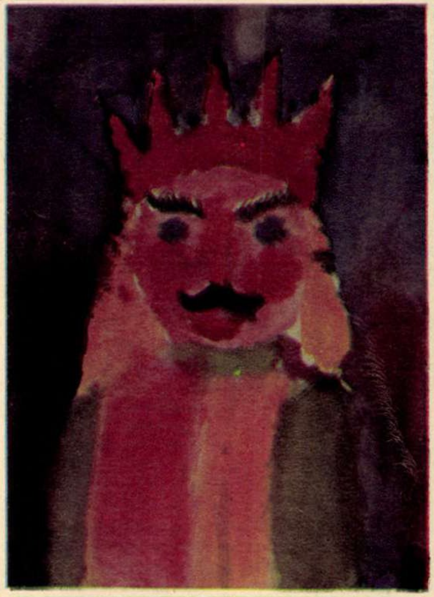

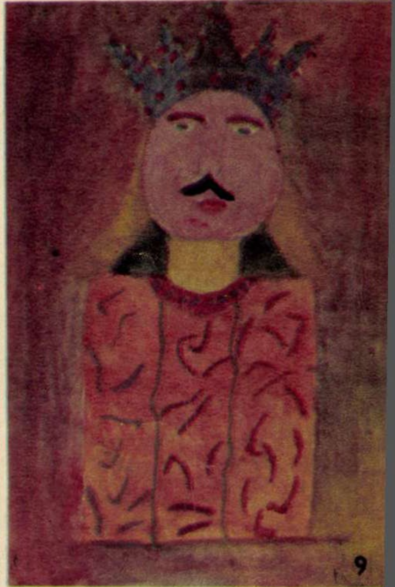
9

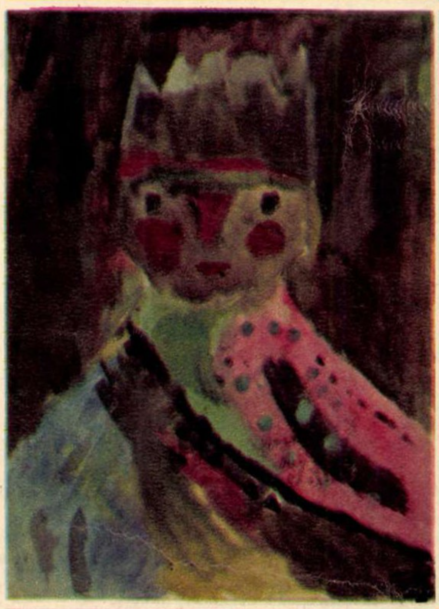

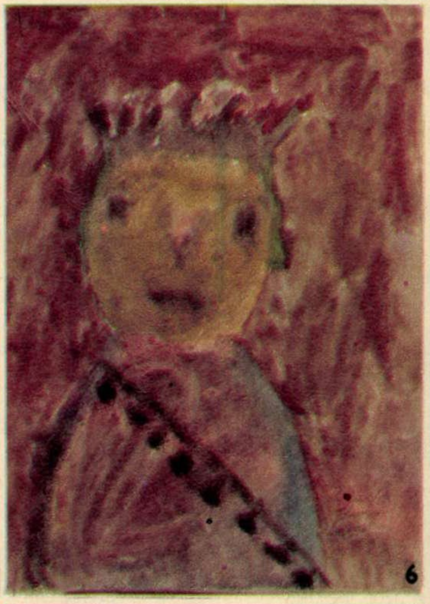
6

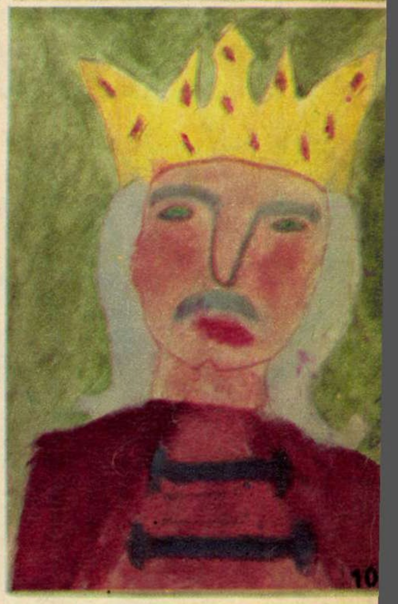
10

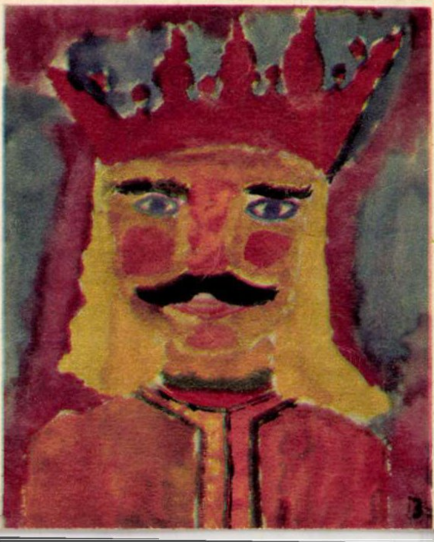
3

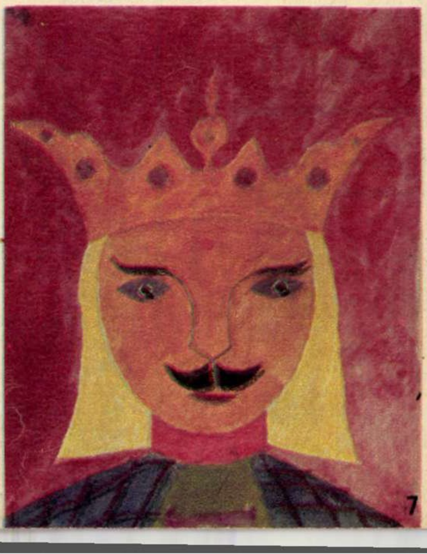
7

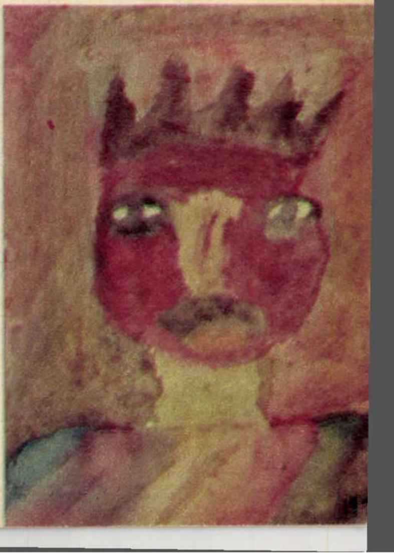
11

---

semenea comori de arhitectură islamică, fiecare
u legenda și istoria ei. În Kasbah El Khemis, cartie-
ul «latin» al milenarului oraș de pe valea Ifrane,
nedersele, moscheele, turnurile și stilurile minare-
elor, reprezintă toate dinastiile suveranilor acestei
ări, de la almovarizi la alouitizi. Aici este leagănul
ulturii arabe și, poate, nu întîmplător, cea mai fru-
noasă, mai veche și prestigioasă universitate a aces-
ei lumi și civilizații care a fascinat și continuă să
mpresioneze lumea, este celebra Moschee Qara-
uyine, întrecînd în vechime Nùrenbergurile și Milla-
o-urile universitare europene. «Marocul, spune un
roverb fezan, este o țară în care pînă și frunza este
rabă». Totul te convinge de acel «pînă și» ...Și
ărbătoarea «Sunet și lumină» de la Fés, și festivalul
ațional de folclor de la Marrakech, și tradiționala
ărbătoare a vișinilor de la Serfu, și sărbătoarea
urmalelor de la Erfud, și sărbătoarea din Munții
Atlas — un fel de variantă încă neschimbată a mun-
elui Găina de la noi, unde părinții își aduc fetele de
4–18 ani înfășurate în feregele și vestminte colorate,
u mărgele și flori, pentru a fi pețite. Și neîncăpă-
oarele case de lut ale felahilor, și bidonvillurile
nsalubre din marginea orașelor, concentrate în
eea ce se numește vechea Medină, și istovitoarele
nunci ale zilierilor pe plantațiile de lîngă Kenitra
și Meknes, și migala artizanilor de la Ouerzazate și
Agadir — adică totul...

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

DRUMEȚIND PRIN

Căliman

Expediția «Tulnic» lîngă Obeliscul cu cap de bour de la Cîrlibaba, ridicat în amintirea Voievodului Bogdan care în anul 1359 a descălecat din Maramureș în Moldova.

Echipajul «TULNIC» de la Școala generală nr. 19 din Arad a fost format din: profesorul BELA BIRO, comandant; TEODOR PENȚA, căpitan; GABI GASA, secund; GIZELA ISAC, etnograf; TIBERIU SIPOȘ, istoric; ANDREI FAZEKAȘ, fotograf; ELONORA GAFTON, etnograf; FELICIA BORDEA, geolog; MARIA CHIȘ, folclorist; GH. CRIȘAN, istoric și STELA BIRO, folclorist.

UN ECHIPAJ TEMERAR

Să parcurgi Țara Maramureșului, Țara de Sus și Valea Bistriței pînă la istoricul pas al Prislopului, a fost un plan îndrăzneț al încercaților cutezători din Arad: echipajul **«Tulnic»**, al **Școlii generale nr. 19**. Căpitanul expediției își va însemna cu exactitate fiecare etapă a călătoriei ce i-a purtat într-un spațiu din ținuturile luminate de istoria țării, cu faptele de preț al oamenilor săi, cum a fost Ștefan Voievod, ziditorul atîtor cetăți ale Moldovei. Și astfel aflăm cum i-a purtat pașii urcînd și coborînd munții și cercetînd istoria Voronețului, pe a cărui ziduri meșteri mari au pictat fresce nemuritoare cu culorile cerului și a pămîntului românesc. Apoi, din pădurile Rarăului poposesc în așezări de țară cum sînt satele Ciocănești sau Cîrlibaba, cu case meșteșugit pictate și pe Bistrița pînă la acel sat Broșteni în care Creangă în anii copilăriei învață buchiile și se hîrjonește cu caprele Irinucăi.

Îi vom întovărăși în rîndurile ce urmează doar o parte din drum, pe potecile ce urcă spre munții Călimanului, cel mai puternic masiv vulcanic din țară.

FANTEZIILE NATURII

Masivul vulcanic al Călimanului e ca o carte deschisă în care membrii echipajului citesc istoria pămîntului. Cu milioane de ani în urmă un șir de explozii vulcanice au creat cratere de dimensiuni considerabile cum ni se înfățișează astăzi căldarea uriașă din inima Călimanului, socotită a fi, datorită celor zece kilometri ce-i măsoară în diametru, cel mai mare crater din Europa. Acțiunea apei și vîntului a creat în hotarele Călimanului forme de piatră atît de sugestive încît, privindu-le ești ispitit să crezi că sînt opera unor giganți care au avut fantezia de a ciopli munții pentru a înălța statui.

În liniștea unei poieni, populată doar de jnepeni, ienuperi și merișori, se înalță ca un grup de uriași împietriți «Moșul și cei doisprezece voinici» cum îi spun oamenii din partea locului. Nu departe de șaua care desparte grupul voinicilor de piatră de vîrful Tămău, irupe parcă spre cer «Pietrele Roșii», îngrămădire haotică de blocuri vulcanice ce configurează — prin jocul luminii și al umbrelor — creneluri și turnuri de cetate ori chipuri fabuloase cum sînt «Balaurii și Uriașii» numiți astfel de ciobani.

Casă de pe Valea Bistriței (comuna Ciocănești).

PEȘTERILE LUANEI

Iată un nume desprins parcă dintr-o poveste. Și în fapt, aidoma ca într-un basm, așa le-a apărut în lumina vie a lanternelor imaginea grotelor cu decorații fastuoase, descoperite în urmă cu zece ani de către geologul Emil Butnariu și dr. Traian Naum în inima de lavă a Călimanului, pe versantul răsăritean al cupolei teșite a Negoiului Românesc. Pereții și tavanul grotei, numite «Palatul de ciocolată» sînt împodobiți cu ciucuri și ample draperii ondulate, colorate în multiple nuanțe de cafeniu, cele dominante avînd fața roșcată a ciocolatei. Irizări mătăsoase dau întregii decorații un aspect metalic, datorită prezenței oxizilor de fier. Peșterile Luanei s-au format printr-o lungă serie de procese fizice și chimice ce au modelat roca vulcanică. Printre principalii arhitecți, apele subterane au avut un rol esențial. Ele s-au infiltrat prin crăpăturile scutului de andezit a dizolvat mai întîi tufurile — cenușa vulcanică — creînd mici goluri. Cu vremea golurile s-au lărgit, s-au pro-

---

NICUȚA TĂNASE

Casata de la miezul nopții

ROMAN FOILETON

7

MOȘ PETCU ÎMI PĂZEȘTE MAȘINA

ROMAN FOILETON ㉛

Șeful postului de miliție după ce mă salută îi dădu o mînă de ajutor și bătrînului pensionar să iasă din atașul motocicletei. Acesta mă străfulgeră cu o privire răutăcioasă, se propti în bastonul lui și mai că se răsti la omul legii:

— Te rog să-l arestezi imediat... E spion, tovarășe șef, să-l arestezi imediat! L-am urmărit eu de cînd a intrat în comună și l-am «simțit» că are gînduri necurate...

Arcașii și șeful lor mă înconjurară și ei. Erau mulțumiți că nu le scăpaseră «prada» adică eu, «spionul». Șeful postului de miliție exagerat de calm mă invită să-i arăt actele. Sper că nu am să fiu acuzat de lăudăroșenie, dar în momentul cînd mi-am pronunțat numele și mai ales cînd le-am arătat legitimația de scriitor, pe cea de reporter și mai ales delegația de la revista «Cutezătorii»... În momentul acela a fost o explozie de bucurie. Pe cuvîntul meu că nu exagerez. Nici cu o iotă nu exagerez cînd spun că a fost explozie de bucurie. Toți, dar absolut toți care erau de față, mă cunoșteau. Căpetenia arcașilor a pretins față de toți, că a citit toate cărțile scrise de mine.

— Și cu ce ocazie pe la noi? mă întrebă foarte prietenos șeful de post.

— Scrieți o carte despre copiii din comuna noastră? se interesă și arcașul șef.

— Eu am să vă las. Trebuie să mă duc la post, se scuză tovarășul plutonier.

Dar nu plecă pînă nu își ceru scuze și mai ales pînă cînd nu a primit asigurări din partea mea că am să-i fac o vizită la plecare.

— Pe mine ești supărat, tovarășe scriitor? Să nu fii, zău, să nu fii, că eu... Eu am crezut că...

ROMAN FOILETON ㉜

— Ce-ai crezut, moș Petcule?

— De unde știi că mă cheamă Petcu?

— Dumneata mi-ai spus... Acum vă rog foarte mult să-mi spuneți unde e Iliuță, prietenul meu? Arcașilor, unde e Iliuță?

— E prizonier.

— Ce este?!

— Prizonier... L-am prins spionînd prin curtea bătrînei Stinghie. L-am întrebat cu frumosul ce urmărește și nu a vrut să ne dea nici o explicație.

— Unde e?

Bătrînul m-a rugat încă o dată să-l iert și s-a dus să-mi păzească mașina.

— Unde e Iliuță? am insistat eu.

— Veniți după noi.

Căpetenia arcașilor a luat-o înainte, iar eu, încadrat de ceilalți arcași, am trecut prin spatele grădinii de legume a bunicii lui Marian, am traversat rîul pe o punte suspendată care se balansa ca o barcă cu noi și o potecă, o cărare bătătorită ne-a dus pînă la bordeiul de pază a unei bostănării.

●

La ușa bordeiului stăteau de strajă doi arcași mult mai solizi decît căpetenia lor. Pe unul din ei îl porecleau «Grasu». Am aflat asta cînd șeful lor a dat «ordinul»:

— Grasule, eliberăm prizonierul!

Am fost invitat în bordei și imediat ce am trecut pragul am auzit niște gemete înăbușite. Am aprins bricheta și, dragii mei, mi-a fost dat să văd o scena înfiorătoare. O scenă din asta numai în filme se poate vedea. Iliuță era legat fedeleș și pe deasupra avea și un călus

Formă de eroziune de pe vîrful Tihul căreia i se spune «Dragonul» deoarece pare a fi capul unui balaur...

dus dislocări, surpături și încet, încet crăpăturile s-au mărit, alcătuind, în unele locuri săli înalte de aproape șase metri. O astfel de grotă e «Vizuina Urșilor», una dintre cele mai impresionante dintre toate locașurile subpămîntene ale acestor complexe formații geologice, un unicat pe plan mondial.

COTA 2102 m

Lăsînd în urmă și aceste minunate opere ale naturii, expediția se îndreaptă spre vîrful Pietrosul urcînd o cărare șerpuită, printr-o țesătură încîlcită de jnepeni. Golurile dintre acești pionieri ai coniferelor sînt presărate cu brîndușe și delicatele flori roșietice ale bujorilor de munte, cărora li se alătură sfioase, parcă floricelele gălbui ale strigoaicei, cea mai otrăvitoare plantă din țara noastră. De la înălțimea de 2102 metri cei 10 alpiniști privesc spre Negoiul Românesc, munte care pînă mai ieri își datora faima înălțimii sale. Astăzi el a dobîndit o nouă si mai de preț destinație.

«Moșul», colos de lavă cimentată ce tronează în mijlocul celor «12 voinici».

Pionierii află de la minerii ce sfredelesc muntele cu sondele că aici, în căldarea Călimanului, a fost descoperit un bogat zăcămînt de sulf, materie primă, atît de necesară pentru industria chimică a țării noastre. Comorile pînă mai ieri tăinuite vor fi în curînd aduse la lumină de instalațiile moderne ale minei. Aruncînd o ultimă privire spre vasta panoramă ce se deschide la picioarele Pietrosului, «cutezătorii» iau drumul întoarcerii spre poienile blînde, cu ierburi moi, fluturi de aur și petalele de curcubeu ale florilor — neistovit izvor de cercetare a naturaliștilor din echipaj, care își vor îmbogăți aici colecțiile cu «piese» rare.

NU UITA!

Au drumețit și fetele și băieții prin multe sate și s-au pătruns de frumuseți neașteptate străbătînd Obcinele din Țara de Sus, sorbind însetați cu ochii geometria inspirată a crestăturilor în lemn, jocul armonios de linii și culori al iilor și fotelor moldovene. Ceea ce i-a impresionat mai mult din tot ce au văzut a fost monumentul cioplit în trunchiuri de arbori înalți, aflat în poiana de lumină blîndă din Moisei. Aici, la Moisei, fasciștii au mistuit în flăcări satul și au ucis 29 de ostatici care ajutaseră pe partizani să-și ducă lupta împotriva lor. Artistul Vida Geza le-a nemurit amintirea sculptînd acest monument: figurile aspre tăiate în trunchiurile înalte vorbesc despre dîrzenia luptătorilor ce au căzut eroic pentru a da țării libertate. Copacii uriași, sculptați de Vida Geza fac roată simbolizînd solidaritatea, unirea forțelor vii ale poporului.

AUREL LECCA

Finaliștii
CONCURSULUI DE ȘAH PRIN CORESPONDENȚĂ
«Călutul de fildeș»

BĂIEȚI: Gabi Drăgan — Reșița; **Doru Costache** — Peșteana-Jiu, Gorj; **Dan Voicu** — Spantov — Ilfov; **Constantin Duduman** — Românești — Grănicești, Suceava; **Florea Oprea** — Siliștea Nouă — Teleorman; **Radu Selejan** — Reșița; **Victor Coniac** — Cotești, Vrancea; **Constantin Nuțu** — Spantov, Ilfov; **Dan Străin** — Reșița; **Ștefan Vasiliu** — Dumbrăveni, Suceava; **Herwig Varlan** — Galați; **Marian Voicu** — Piatra, Teleorman; **Vilhelm Hassel** — Dumbrăveni, Suceava; **Ion Velișanu** — Brezoaiele, Ilfov; **Vasile Dumitrache** — Crucea de Sus — Vrancea; **Augustin Buică** — Roșiori de Vede; **Iesenca Ciurea** — Turnu Severin; **Ion Stan** — Picior de Munte, Dîmbovița; **Paul Gera** — Zimnicea, Teleorman **Tudorel Manu** — Brăila; **Constantin Nehoianu** — Mîneciu-Ungureni, Prahova; **Viorel Făcăeru** — Vulturul, Vrancea; **Tudor Trița** — Caracal; **Ion Man** — Cluj; **Aurel Cojocaru** — Schela. Galați; **Marian Chiriac** — Mîneciu-Ungureni, Prahova; **Cornel Ciucu** — Constanța; **Sorin Pălimaru** — Galați; **Mircea Crișan-Dumitra,** Bistrița-Năsăud; **Ionel Răducea** — Hunedoara; **Paul Cujba** — Hălăucești, Iași; **Nicolae Riscu** — Năvodari, Constanța; **Valeriu Zahiu** — Ploiești; **Iuliu Topan** — Gherla — Cluj; **Adalbert Horvath** — Hunedoara; **Mircea Cosma** — Deva; **Florentin Grigore** — Tătărani, Vrancea; **Nicolae Niță** — Botești, Neamț; **Sorin Brînză** — Adjud, Vrancea; **Ion Ardeleanu** — Năvodari, Constanța; **Francisc Deak** — Carei, Satu Mare; **Sandu Bilici** — Baia Mare; **Dan Anitaș** — Satu Mare; **Nicolae Barbu** — Adjud; **Paul Raican** — Tulcea; **Viorel Hojda** — Moisei — Maramureș; **Costel Hrehorciuc** — Roman; **Dan Cosma** — Deva; **Aurel Rizea** — Orbeasca de Jos — Teleorman; **Lucian Groza** — Carei; **Constantin Bololoi** — Dulcești-Neamț; **Dumitru Popa** — Cosîmbești, Ialomița; **Traian Tîrziu** — Cenad, Timiș; **Ștefan Velciov** — Dudeștii Vechi, Timiș; **Ion Moraru** — Sighișoara; **Dan Strungariu** — Cenad, Timiș; **Aureliu Pop** — Teiuș. Alba; **Ion Huncă** — Răușeni, Botoșani; **Nicolae Stan** — Gîrda de Sus, Alba; **Marin Vasilășteanu** — Vasilați, Ilfov; **Aurel Cîndan** — Ghioroc, Arad;

FETE: Dorina Bruja, Sighișoara; **Margareta Etcu** — Mîndrești, Vlădeni, Botoșani; **Rodica Kerești** — Zalău — Sălaj.

P.S.

Datorită faptului că opt dintre participanți nu și-au scris clar numele pe plicurile trimise arbitrilor, numele lor au apărut cu unele greșeli de litere. Pentru a nu exista nici un fel de dubii, republicăm numele acestora corectate după documentele de înscriere:

Marcel Sămînță — Ferendia, Timiș; **Viorel Ostafi** — Dorohoi, Botoșani; **Sabin Carantină** — Dăbuleni, Dolj; **Frîncu Constantina** — Blejoi, Prahova; **Petrică Pascău** — Oituz, Bacău; **Ștefan Puncescu** — Ciupercenii Noi, Dolj; **Ludovic Roring** — Reșița; **Nicu Pîntrijel** — Dumbrăveni, Suceava.

Important!

După cum v-am mai anunțat, finala concursului nostru se va desfășura în timpul vacanței de iarnă într-o tabără specială. Data exactă precum și formele necesare vă vor parveni prin consiliile județene ale organizației pionierilor în timpul util Toți cei care v-ați văzut numele publicate în revista noastră trebuie să vă pregătiți din vreme, pentru ca în momentul respectiv să puteți face deplasarea necesară.

RADU VASILESCU

DEGEABA AI ÎNȚEPENIT PE LOCUL ĂLA REGELE ERA LA „D3"

ROMAN FOILETON 33

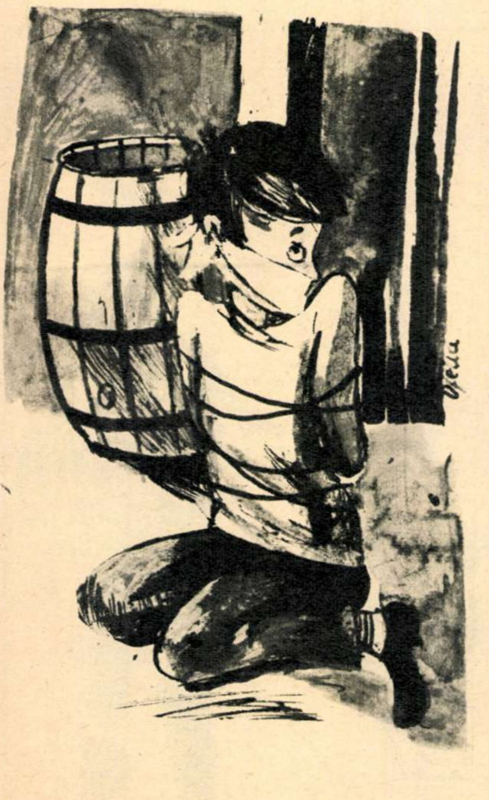

ROMAN FOILETON 34

în gură. I-am scos călușul, i-am tăiat chingile și dacă nu eram de față se încingea acolo o bătaie tot la fel ca în filme. Abia l-am calmat pe Iliuță. De fapt avea dreptate. Și eu dacă eram în locul lui... Să fii legat fedeleș și să fii aruncat cu fața în jos pe niște paie într-un bordei întunecos?

— Cum te simți, Iliuță?

— Tare i-aș da vreo doi pumni Grăsunului... El m-a legat.

— Nu ai motive să fii necăjit... În romane așa se întîmplă. Așa pățesc eroii de romane.

— Dar eu nu vreau să fiu erou de roman.

— Dragă Iliuță, vrei, nu vrei, acum trebuie să accepți. Tu ai declanșat toată povestea asta.

«Grăsunul», care vorbea puțin peltic mă amenință:

— Și dumneavoastră **asi** fi avut **aseiasi** soartă dacă **veneasi** cu gînduri **nesinstite...**

— Ai auzit, Iliuță?... Dar «șeful» vostru unde a dispărut?

— Vă face o surpriză.

— Ce surpriză?

— Dacă e surpriză nu vă putem spune. Aveți puțină răbdare.

Stăteam pe iarbă la umbra unui nuc foarte bătrîn și n-ar fi frumos din partea mea dacă nu aș spune-o deschis: eram tare curios să văd ce surpriză avea să ne facă șeful arcașilor. N-am stat prea mult în așteptare. De după peretele bordeiului a apărut cel așteptat cu doi pepeni mari cît toate zilele în brațe. Abia îi aducea. Unul din pepeni era roșu. Au fost atît de dulci și gustoși încît am uitat cu desăvîrșire toate neplăcerile prin care trecuserăm. Nici Iliuță nu se mai uita cu dușmănie la cei

ROMAN FOILETON 35

care îl luaseră prizonier.

— Dacă în loc de căluș îmi băgau în gură niște miez de-ăsta de pepene era mai bine.

Moș Petcu ne aduce o veste groaznică

— Și aveți de gînd să scrieți o carte despre comuna noastră? Nu vreți să ne faceți și pe noi eroi pozitivi? mă întrebă arcașul șef. Era așa de dulce pepenele încît nici prin gînd nu-mi trecea să mai las ceva din el.

— Și vreți să fiți eroi pozitivi?

— Cum să nu vrem?

— Eroii pozitivi fură pepeni?

— Dumneavoastră cînd ați fost la vîrsta noastră nu ați luat niciodată pepeni?

— Eu nu sînt erou pozitiv și în al doilea rînd...

N-am apucat să termin fraza că deodată se auzi un fluierat prelung. Ne-am uitat în direcția de unde venea alarma și spre marea noastră uimire l-am văzut pe moș Petcu alergînd disperat spre noi. La început am crezut că ne amenință că vrea să ne alunge din bostănărie...

— Tovarășe scriitor! a strigat el gîfîind, vi s-a furat mașina.

— Ce s-a întîmplat?

— Mașina nu mai e...

— Cum nu mai e?

— M-am dus s-o păzesc și nu mai e acolo. Zău nu mai e!

Ne-am ridicat și am pornit-o toți înspre locul unde parcasem mașina și...

(va urma)

PAGINA CELOR MAI TINERI CITITORI

PREZINTĂ:

Dan Buzdugan

Dragii mei, iată-mă din nou în revistă; de astă dată, nu numai ca voinic, ci și ca... redactor! Voi face să apară pentru voi o pagină anume, plină de haz și de întîmplări neobișnuite! De asemenea, voi fi foarte bucuros să răspund la scrisorile voastre. Nu uitați să specificați pe plic „Pentru

Dan Buzdugan

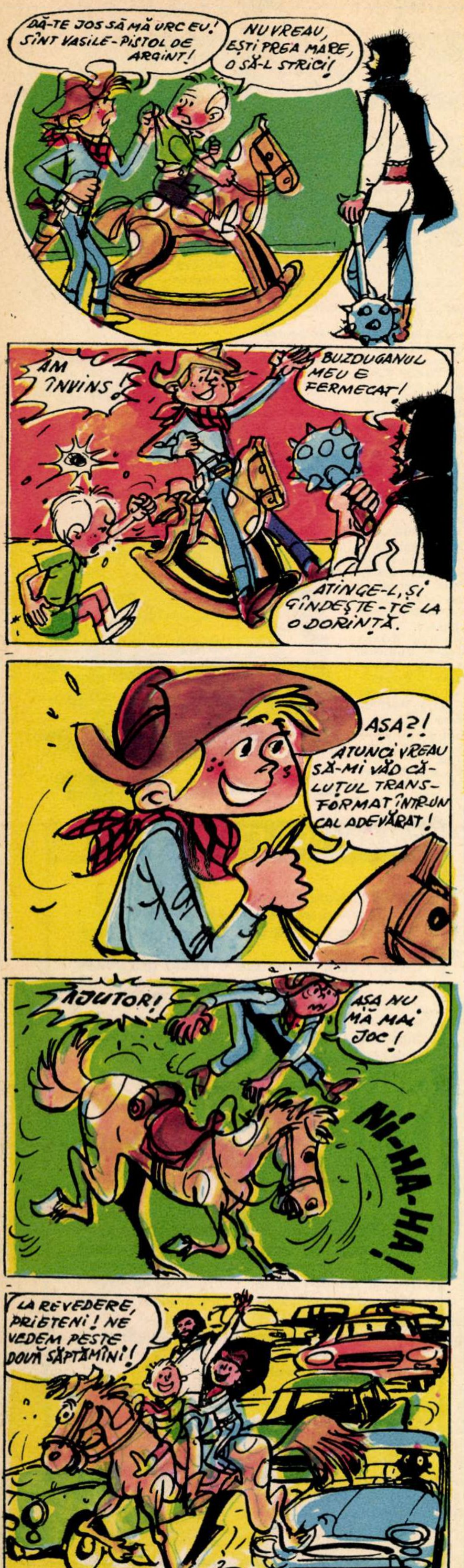
DĂ-TE JOS SĂ MĂ URC EU! SÎNT VASILE-PISTOL DE ARGINT!
NU VREAU, EȘTI PREA MARE, O SĂ-L STRICI!
AM ÎNVINS!
BUZDUGANUL MEU E FERMECAT!
ATINGE-L, ȘI GÎNDEȘTE-TE LA O DORINȚĂ.
AȘA?! ATUNCI VREAU SĂ-MI VĂD CĂLUȚUL TRANSFORMAT ÎNTR-UN CAL ADEVĂRAT!
AJUTOR!
AȘA NU MĂ MAI JOC!
NI-HA-HA-HA!
LA REVEDERE, PRIETENI! NE VEDEM PESTE DOUĂ SĂPTĂMÎNI!

tarom
YR-TAT

Surpriză la Palatul pionierilor! Avionul IL 14 primit nu de mult în dar, vă așteaptă, gata să vă dezvăluie secretele aeronauticii.

UCENICII VRĂJITORI

O LECȚIE ÎN ANUL 1873

În anul 1861, Bucureștiul era primul oraș din Europa iluminat cu lămpi de petrol. Zece ani mai tîrziu, pentru iluminatul străzilor a fost utilizat gazul aerian, care ardea în felinare cu flacără în formă de evantai. Prințul Șuțu poruncise ca în fața palatului său — unde azi se află muzeul de istorie al orașului București — să fie instalate două astfel de felinare. În acea vreme, în Capitală nu exista canalizare. Cine nu avea fîntînă în curte cumpăra apă de la saçagiii care colindau ziua întreagă străzile orașului strigînd:

— Apă! Apă proaspătă. Cinci parale vadra!

Era într-o seară de toamnă a anului 1873. Sacagiii abia sfîrșiseră să descarce apa din butoaie la palatul Șuțu. Le dăduse ajutor un băiețel de 12 ani care, îndată după aceea se îndreptă, cu o carte sub braț, spre cele două felinare. Se rezemă de unul dintre ele și începu să citească.

— Ce faci aici, băiete? îl întrebă vardistul care era de strajă la palatul Șuțu.

— Ce să fac, nene, învăț.

— Te văd că ai uniformă de școlar.

— Sînt elev la Sf. Sava...

— Păi de ce nu înveți acasă?

— Acasă?... Nu avem gologani să cumpărăm gaz pentru lampă.

Acest copil de oameni nevoiași se numea **LAZĂR EDELEANU.** El a terminat cursurile de la Sf. Sava și facultatea cu banii agonisiți de pe urma meditațiilor și desenelor tehnice ce le executa. A fost unul dintre cei mai mari chimiști ai țării noastre. A făcut numeroase cercetări în domeniul petrolului și a inventat un procedeu economic de rafinare a petrolului folosit apoi în toată lumea sub numele de «procedeul Edeleanu».

Acești viteji din diferite epoci și-au încurcat ...acoperămîntul capului.

Ajutați-i să și-l găsească fiecare pe al lui!

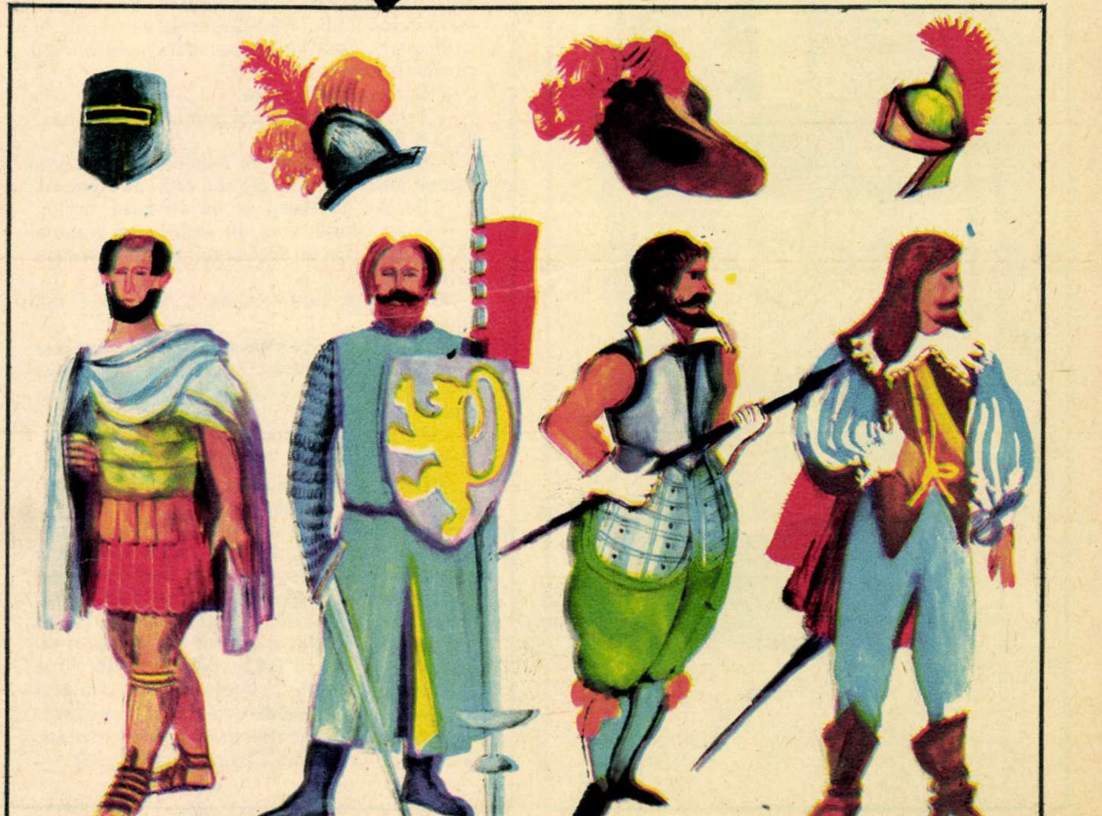

COSMOS

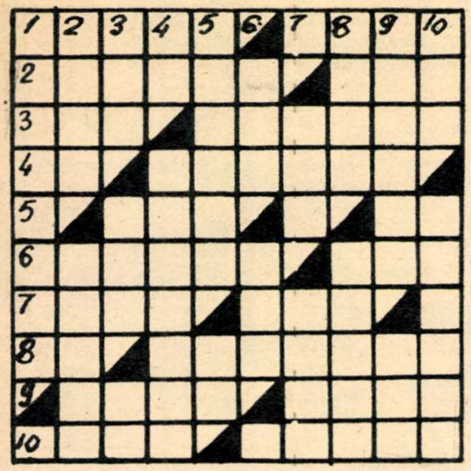

ORIZONTAL:

1) Tip de robot spațial, perfecționat și lansat în U.R.S.S. Codaș la mers! 2) Program american de cercetare a Lunii. Se încalecă-n poveste. 3) Grație. Cosmonaut sovietic, de profesie medic, membru al primului echipaj al navei VOSHOD. 4) Mese!. Satelit sovietic specializat în cercetarea radiațiilor cosmice. 5) Clar. La Royal!. 6) Navă cosmică americană prin intermediul căreia au fost transmise primele fotografii ale Lunii. Craiova (abr.) 7) A făuri. Prefix. 8) Mioare. Primul a fost lansat la 4 octombrie 1957 în U.R.S.S. 9) Rival. Una selenară a fost expusă și în București. 10) Se aude prin intermediul microfonului și difuzorului. Spațiu explorat de om cu ajutorul navelor Apollo.

VERTICAL:

1) Satelit italian lansat cu o rachetă americană de tipul «SCOUT». 2) Partea nevăzută a Lunii (masc.). Satelit de proveniență engleză lansat de o rachetă americană de tipul «SCOUT» pentru explorarea spațiului periterestru. 3) Împiedică vizibilitatea la recuperările capsulelor navelor cosmice. Nord-Nord-Est. Marte din față!. 4) Vîrf și bază de deal! Satelit detector de meteoriți care a măsurat radiațiile periterestre în prima centură Van Allen. 5) Alarmă la Houston! (pl.). Aluminiu. 6) Tip de sateliți americani specializați, denumiți și observatoare orbitale. Ritual. 7) Prefix pentru ureche. Stat andin cu o veche civilizație 8) Organism în cadrul căruia se desfășoară lucrări pentru lansarea de sateliți de telecomunicații și sateliți vest-europeni. Muncitor agricol la romani, care face trecerea spre tipul de țăran al Evului Mediu. 9) Cosmonaut sovietic care a zburat la bordul navei Voshod 2. Florica mai intim. 10) Scobit. Satelit ionosferic lansat de U.R.S.S. în vederea explorării straturilor joase ale atmosferei

Profesor DUMITRU IACOBESCU

FĂRĂ CUVINTE

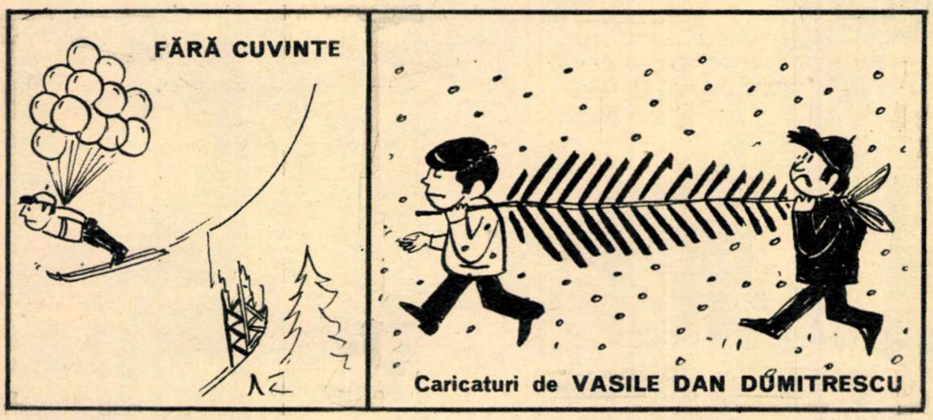

Caricaturi de **VASILE DAN DUMITRESCU**

6000

DE VITEJI ÎN CĂUTAREA UNUI NASTURE!

Stimați cititori, sîntem în măsură să vă comunicăm rezultatele formidabilului concurs pentru căutarea nasturelui lui Ionică (vezi numărul 46 al revistei noastre)! Ei bine, în ajutorul simpaticului neglijent au sărit 6 000 de cititori, care au căutat cu îndîrjire nasturele și, trebuie să recunoaștem, mulți l-au găsit! Era ascuns în «virgulița» literei «ț» din titlul romanului nostru foileton «Casata de la miezul nopții».

A venit, iată, și marea zi a tragerii la sorți în vederea premiilor! Comisia, prezidată de Ionică în persoană (Ionică, între timp, și-a cusut nasturele, căci, se înțelege, un om fără toți nasturii nu poate face parte dintr-o comisie!) a extras următoarele numere, din marele grup al cititorilor care au dat răspunsul just. Iată-i pe cîștigători: 1. **Delia BULGĂR,** București, bd. 1 Mai nr. 341. 2. **Rodica Leila PLATON,** Cîmpulung Moldovenesc, Școala generală nr. 3; 3. **Bogdan CONSTANTIN,** Cartierul Militari, București, bl. 26, et. 3, ap. 13, sc. 1; 4. **Viorel FÜRTÖS,** Localitatea Sărsig, nr. 86, jud. Bihor; 5. **Costel NOVAC,** str. Piața Lenin nr. 12, Tîrnăveni; 6. **Estela GĂUREANU,** str. Dunării nr. 3, bl. 42, ap. 56, Ineu, jud. Arad; 7. **Georgeta PASCA** și **KURUEZ Irma,** Prundul Bîrgăului, Casa de copii; 8. **Luminița COJOCARU,** Cîmpulung Moldovenesc; 9. **Iuliana** și **Ofelia Boiangiu,** Zona 1 Mai, bl. 18, sc. A, ap. 8, Rm. Vîlcea; 10. **Nicoleta APOSTOL,** str. Constructorilor nr. 26, Bl. C-4, ap. 27, Țiglina II, Galați și **Tudor PĂCURARU,** clasa a V-a, str. Raviné 14—16, Atena, Grecia.

Fiecare va primi din partea redacției premiul promis: un set de nasturi și o cutie de bomboane de ciocolată!

DIN CULISELE CONCURSULUI

- *Aventura găsirii nasturelui s-a desfășurat cu destule peripeții! Astfel, unii dintre participanți au crezut că se află în... penele cocoșului din pag. 15, pe minerul spadei lui Robin Hood de pe copertă, în urechea lui Minitehnicus din pag. 14 și chiar în... avionul lui Aurel Vlaicu din pag 16!*

- *Mulți dintre prietenii lui Ionică au găsit de cuviință pentru a-l ajuta cît mai bine, să cheme în ajutor întregul detașament! Astfel că, la căutarea nasturelui au participat, cu tot efectivul,* **detașamentul clasei a V-a de la Școala generală Deleni — Cluj, detașamentul clasei a V-a de la Școala generală Dragodana — Dîmbovița, detașamentul clasei a VI-a de la Școala generală Bocioiul Mare — Maramureș** *și alte detașamente!*

- *O surpriză plăcută: la concurs au luat parte, cu aceeași agerime ca și elevii în toată firea, o mulțime de copii preșcolari, din grădinițe și cămine! «Cutezătorii» speră că acești foarte tineri cititori vor urmări în continuare revista!*

- *Cititorii mai grijulii s-au gîndit:* **«Dacă n-o să găsească nimeni nasturele, ce face bietul Ionică?»** *Și astfel,* **Leontin MIRON** *din Nădrag, județul Timiș, str. Creangă 39 îi trimite în plic un... nasture, cu următoarea precizare:* «Ionică, îți scriu din depărtata comună Nădrag de pe Valea rîului Nădrăgel. Eu cred că nasturele tău se află în aceeași pagină cu tine, în desenul de la cuvinte încrucișate. Dar dacă nu l-am ghicit, îți trimit un nasture dintre ai mei, ca să nu te certe mama ta».

La fel de practică, **Delia BULGĂR,** *clasa a VI-a, Liceul «Dumitru Petrescu», București, care a găsit nasturele, se gîndește că lui Ionică nu-i mai lipsesc decît acul și ața, dar cum băieții nu prea sînt obișnuiți cu astfel de scule, îi trimite ea, în plic, un ac cu ață!*

Și uite așa, stimați cititori, Ionică, deși n-a făcut altă ispravă decît să-și piardă un nasture, a devenit un personaj de seamă, stîrnind nenumărate energii și pasiuni!

PROFESORUL PARBRIZ

CUTEZĂTORII SERVICE!

EXPEDIAȚI SCRISORILE PENTRU CUTEZĂTORII SERVICE — PE ADRESA REVISTEI NOASTRE: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII, NR. 1, CU MENȚIUNEA «SCRISOARE SERVICE».

Caseta cu adrese

Publicăm mai jos adrese ale copiilor din alte țări, care doresc să corespondeze cu copii din România. Îndeplinim în acest fel, dorința cititorilor noștri: **Iulian Gabriel Bîrsan,** comuna Cudalbi, Galați; **Mariana Muica,** Sîngeorgiu de Pădure; **Nicu Milicu,** Rîmnicu-Sărat; **Ciosu Ion,** Bucșești, Bacău; **Vasile Pop,** Reghin; **Popa Victor,** Alba-Iulia; **Marcu Maria,** Turda; **Cudalbu Octavian,** Baia Mare; **Hașegan Viorel Marian,** Sibiu; **Crișan Horea,** Hunedoara; **Popescu Mioara,** com. Bărbătești, Vîlcea; **Piperea Elena,** Hîrșova și alții.

R.P. BULGARIA

- **Дима Стойчев,** Тенгетйски с. Страложда ул. «Т.К. Яводов № 12 окр. Ямболски.
- **Дима Стойчев,** Тенгетйски с. Страложда ул. «П.К. Яводов № 12 окр. Ямболски.

D.D.R. (Republica Democrată Germană).

- **Christina Fischer,** 27 Schwerin/Meklemberg, Obpfrotenning 169, D.D.R.
- **Gabriele Günther,** 1211 Podelzig Neuban, D.D.R.

ITALIA

- **Scuz Enea,** Via Dante Alighieri, 33051, Aquileia, Udine.
- **Massino Lorenzo,** Via San Pancrazio 4, 36061 Bassano del Grappa Vicenza, Venezia.
- **Romer Patrizia,** Via Ricardo Boschiero 7, Vicenza, 36100.
- **Trincanato Marina,** Via Scardovara nr. 9, Campagna Lupia, Venezia 30010.

R.P. UNGARIA

- **Vizi Gyöngyi,** Törökkoppány, Somogy Megye, R.P.U.
- **Ladányi Ildikó,** Sárbogárd Tompa M. Ú 40, R.P.U.

Schimb de reviste

- ION TIRIPLICĂ, *sat Aniniș, județul Gorj. Îi lipsesc din colecția* «Racheta cutezătorilor» *numerele 3 din 1969 și 2, 6 din 1970. Roagă pe colegii care au dubluri ale acestor numere să-i răspundă.*

- DUMITRU ROȘU, *Bacău, str. Alexandru cel Bun, nr. 11. Pune la dispoziție numere din revista* «Cutezătorii» *— pe care le are în duplicat — în schimbul unei reviste de automobilistică.*

- ION MAXIM *clasa a VIII-a, Liceul Nicu Gane, Fălticeni. Îi lipsesc din colecția revistei* «Cutezătorii» *numerele: 1, 5, 6 din 1967 și are în plus numerele: 31, 30, 45 din 1969.*

Roagă pe cei interesați să-i scrie urgent.

OFERĂ un microfon

NADRAG EMANOIL, **București, B-dul Dinicu Golescu nr. 23-25, bloc B, Sc. D, et. 6, ap. 52, sector VII, pune la dispoziție celor interesați un microfon telefonic și dorește în schimb doi tranzistori oarecare.**

Filatelie

- ION CRÎȘMARU, *Rădăuți, str. Ion Creangă, nr. 10. Colecționează timbre.*

- ADRIAN PARASCHIVESCU, *Călărași. Bul. 1 Mai, bloc 34, et. 2, ap. 12 oferă în schimbul unor serii complete de timbre, discuri de muzică ușoară, cu autograful interpretului.*

STOP!

Intrarea redacției s-a dovedit neîncăpătoare pentru acești cititori care ne-au întrebat: Este adevărat că ultimul număr al revistei din acest an va fi un număr dublu?

UN ADEVĂRAT ALMANAH!

Da, dragi copii, și el va purta numărul 52—53. 32 de pagini de veselie și surprize:

«Omul radar» și alte povestiri în imagini, «Studio 50», «Clubul anului 2000». Schițe, Reportaje, Umor, Jocuri!

NU PIERDEȚI ACEST NUMĂR SPECIAL!

CHEMAREA LUI HOREA

Scenariu: VLAICU BÂRNA
Desene: TEODOR BOGOI

2

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: *Robiți pe domniile împăratului și pe pămînturile nobililor, iobagii din Munții Apuseni primesc, prin Horea, promisiunea monarhului de la Viena de a-i ridica la starea de oameni liberi, înscriindu-i în controalele oastei grănicerești. Ei pornesc în acest scop spre Alba Iulia sub conducerea lui Crișan. La popasul pe care-l fac noaptea în satul Curechi își fac apariția doi vice-prefecți și un gornic, însoțiți de o ceată de cătane, urmărind să pună mîna pe căpetenia iobagilor.*

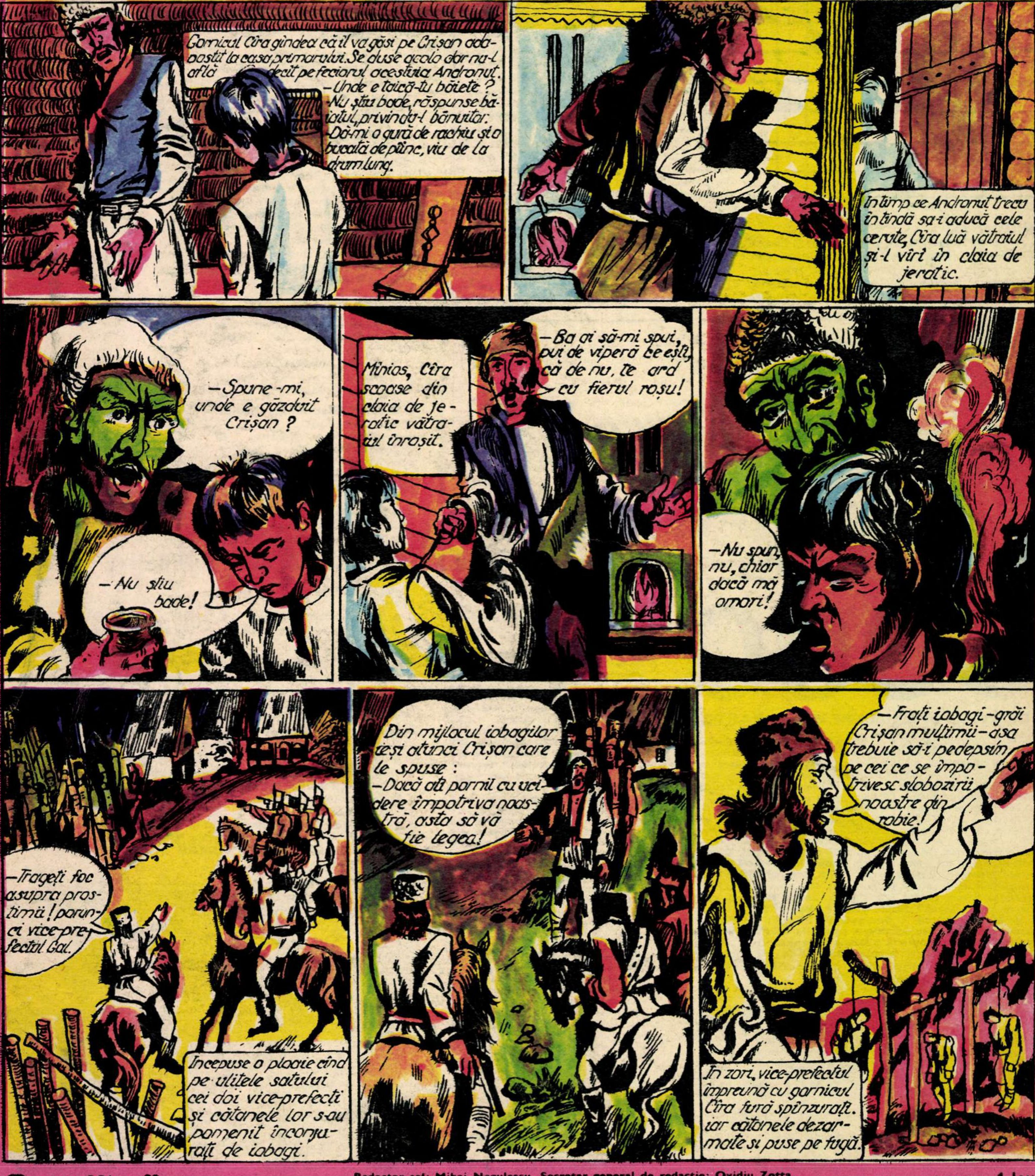
Gornicul Cîra gîndea că îl va găsi pe Crișan adăpostit la casa primarului. Se duse acolo dar nu-l află decît pe feciorul acestuia Andronuț.
–Unde e taică-tu băiete?
–Nu știu bade, răspunse băiatul, privindu-l bănuitor.
–Dă-mi o gură de rachiu și o bucată de pîine, viu de la drum lung.
În timp ce Andronuț trecu în tindă să-i aducă cele cerute, Cîra luă vătraiul și-l vîrî în claia de jeratic.
–Spune-mi, unde e găzduit Crișan?
–Nu știu bade!
Mînios, Cîra scoase din claia de jeratic vătraiul înroșit.
–Ba ai să-mi spui, pui de viperă ce ești, că de nu, te ard cu fierul roșu!
–Nu spun, nu, chiar dacă mă omori!
–Trageți foc asupra prostimii! porunci vice-prefectul Gal.
Începuse o ploaie cînd pe ulițele satului cei doi vice-prefecți și cătanele lor s-au pomenit înconjurați de iobagi.
Din mijlocul iobagilor ieși atunci Crișan care le spuse:
–Dacă ați pornit cu vedere împotriva noastră, asta să vă fie legea!
–Frați iobagi–grăi Crișan mulțimii–așa trebuie să-i pedepsim pe cei ce se împotrivesc slobozirii noastre din robie!
În zori, vice-prefectul împreună cu gornicul Cîra fură spînzurați, iar cătanele dezarmate și puse pe fugă.

VA URMA

Cutezătorii
50

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta.
Redacția București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10 Administrația Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu. Tehnoredactor: Rozalia Barany.

1 leu
41033

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

51

JOI, 17 DECEMBRIE 1970, ANUL IV

169

Medicina în perspectiva anului 2000 PAG. 10

Din sumar:

. **Semaforul!** PAG. 4-5

. **DIMINEAȚA PE HUANHE** PAG. 8-9

. *Pagina fetelor* PAG. 11

✱ O NOUĂ AVENTURĂ A COLEGULUI MINITEHNICUS PAG. 14

Foto: GR. PREPELIȚĂ

a

51

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST SE PREGĂTEȘTE DE CONGRES

De curînd, a avut loc plenara Comitetului Central al U.T.C. care, printre altele, a dezbătut și aprobat măsurile privind pregătirea Congresului al IX-lea al Uniunii Tineretului Comunist și Proiectul de Statut al U.T.C.

Lucrările Congresului al IX-lea al U.T.C., eveniment de mare însemnătate în viața organizației revoluționare a tineretului nostru, se vor desfășura în zilele de 18–22 februarie 1971. Potrivit hotărîrilor plenarei, Proiectul de Statut urmează să fie discutat în cadrul conferințelor organizațiilor județene ale U.T.C., care se desfășoară în prezent, precum și cu masa largă a U.T.C.-iștilor, în toate organizațiile U.T.C.

Capitolele I și II ale Proiectului de Statut definesc caracterul, scopul și atribuțiile Uniunii Tineretului Comunist, principiile organizării și activității U.T.C., Capitolul III se ocupă pe larg de îndatoririle și drepturile membrilor organizației; Capitolele IV, V și VI precizează structura organizatorică a organelor și organizațiilor U.T.C., se referă la organele superioare ale Uniunii Tineretului Comunist.

Capitolul IX al Proiectului de Statut precizează legătura dintre Uniunea Tineretului Comunist și Organizația Pionierilor.

Astfel, în articolul **40** al documentului, se spune:

Uniunea Tineretului Comunist conlucrează cu Organizația Pionierilor, pentru dezvoltarea activității de educație politică pe care aceasta o desfășoară cu pionierii și școlarii, în vederea pregătirii și formării multilaterale a tineretului patriei noastre.

Uniunea Tineretului Comunist și Organizația Pionierilor inițiază acțiuni comune în vederea pregătirii pionierilor pentru a deveni membri U.T.C.

Organele și organizațiile Uniunii Tineretului Comunist recomandă pe cei mai buni uteciști pentru a sprijini consiliile Organizației Pionierilor în organizarea și desfășurarea activităților politico-educative, tehnico-aplicative, cultural-artistice și sportiv-turistice din unități, detașamente și case ale pionierilor în timpul anului școlar și al vacanțelor.

CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC

Gheorghe Bogus, *corespondent special al revistei, de la Școala generală nr. 20 din Piatra Neamț, ne informează:* **«Duminică trecută, la școala noastră a fost o sărbătoare deosebită: pionierii detașamentului nr. 3 s-au întîlnit cu învățători ai acestei așezări din anii 1908—1909. Multe, multe întrebări am avut de pus. Și multe lucruri neștiute de noi am aflat. Trimitem o fotografie făcută împreună cu dragii noștri oaspeți.»**

Detașamentul de pionieri *al clasei a III-a A de la Școala generală din Orăștie transmite:* **«Detașamentul nostru, tînăr format în cinstea aniversării a 50 de ani de la înființarea partidului, și-a propus multe acțiuni frumoase printre care recitalul de poezii cu tema: «Te cinstim și te slăvim partid iubit». Poeziile recitate le-am scris într-un album în care am adăugat și imagini, vederi din țară care reprezintă unele dintre realizările partidului nostru în cei 50 de ani de activitate rodnică».**

*

Aurica Crăciun, *președinta detașamentului clasei a VII-a de la Școala generală din Cărmăzănești, județul Hunedoara ne trimite o fotografie însoțită de cîteva amănunte:* **«Această poză înmănunchiază micul grup de pionieri ai detașamentului clasei noastre. Vrem să vă spunem că sîntem un colectiv unit care, probabil din acest motiv, am reușit să parcurgem ani de școală de neuitat, să organizăm cele mai diferite și atrăgătoare activități pionierești. Acum, ne preocupă foarte mult noul obiect «Pregătirea tehnică-productivă», care ne va permite să ne dovedim priceperea de aplicare a cunoștințelor teoretice în practică. Sperăm să fim și de această dată la înălțime.»**

Cercul turistic «Șoimii» *de la Școala generală din comuna Apața, județul Brașov informează redacția:* **«Făcînd mai multe excursii în împrejurimile comunei, în pădurile din Munții Perșani, am descoperit întîmplător fosile. După primele observații ne-am intensificat cercetările. De mare folos ne-a fost pădurarul comunei, Karoly Baló, care ne-a putut îndruma. Descoperirile noastre: un zăcămînt de calcar din era mezozoică, conținînd diferite specii de corali, scoici, moluște etc., fapt care atestă că în mezozoic, în aceste locuri, a existat o mare caldă.»**

*

De la **Palatul pionierilor** *din Capitală au sosit la redacție vești îmbucurătoare:* **«Pentru timpul vacanței un frumos și bogat program distractiv a fost întocmit pentru copii. Filme, spectacole ale teatrului de păpuși, carnavalul «Bucuriile vacanței», «Revelionul Rachetei Cutezătorilor», concursuri sportive (Paleta de aur, Schiul buclucaș, săniuțe, patinaj).**

CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

La invitația Consiliului Național al Organizației Pionierilor, în ziua de 10 decembrie a.c. a sosit în țară o delegație a Uniunii Harcerzilor din R.P. Polonă, condusă de Stanislav Bogdanovici, comandant șef al acestei organizații.

În timpul șederii în România, oaspeții au vizitat unități și detașamente, case ale pionierilor, cunoscînd astfel diferite aspecte ale activităților pionierilor români.

Căutătorii de comori

La Cîmpulung Moldovenesc există un mic muzeu, foarte original, aparținînd profesorului Ioan Țugui. O colecție de 4 000 de linguri, lucrate din cele mai felurite specii de lemn, cu încrustături de mare măiestrie dă o notă deosebită acestui muzeu.

Datorită pasiunii profesorului colecționar, alături de aceste linguri, provenite din toate colțurile pămîntului, în micul muzeu se mai găsesc valoroase colecții de monede și cusături naționale. Exponatele sînt rodul unei munci pasionate durînd de peste 25 de ani. Printre vizitatorii originalului muzeu s-au aflat, nu de mult, și pionierii de la Școala generală din comuna Sadova care ne-au scris că au privit cu mult interes și admirație exponatele.

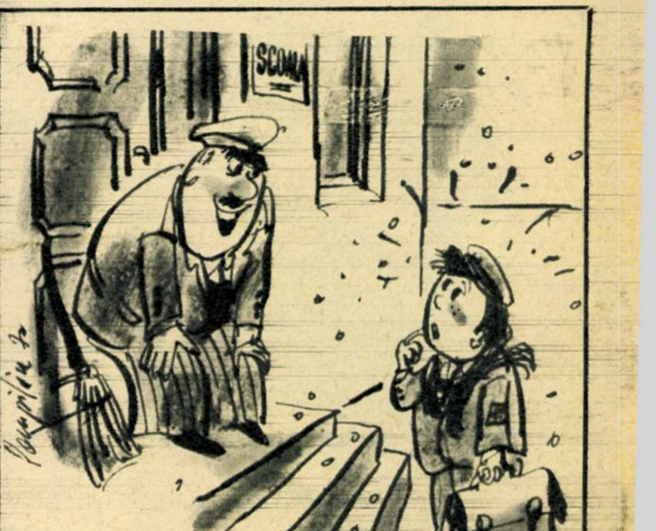

– Nene Fănică... și ești sigur că de ieri a început vacanța?!!

CAMPIONUL LUNII DECEMBRIE

După cum am anunțat, redacția **«Cutezătorii»** oferă, **LUNAR,** județului cu cel mai mare procent de pionieri și școlari abonați la revistă, **O BICICLETĂ.** Cîștigătorul acesteia va fi desemnat, prin concurs, de către Consiliul județean al Organizației pionierilor.

Iată situația lunii decembrie: pe primul loc, județul **ARAD.** Printre județele fruntașe: **Bihor, Caraș Severin, Hunedoara.**

Felicitările noastre!

V-AȚI REÎNNOIT ABONAMENTUL LA «CUTEZĂTORII»?

● ● ● ● ● ●

Numărul viitor al revistei noastre (în 32 de pagini) va apărea sîmbătă, 26, decembrie, 1970.

● ● ● ● ● ●

REPUBLICA SOCIALIST

Pentru ca bucuria să nu fie umbrită de nimic, atenție la «Semafor» (vezi pag. 4—5) din acest număr.

ÎNVITAȚIE ÎNTR-UN LABORATOR

CU ACADEMICIANUL PROFESOR **NICOLAE PETRULIAN** DESPRE VOINȚĂ, FRUMUSEȚE MORALĂ ȘI NEVOIA DE CUNOAȘTERE RECIPROCĂ

Există în laboratorul de zăcăminte din localul Politehnicii bucureștene — loc de reculegere și de meditație al academicianului profesor Nicolae Petrulian — o imagine simbolică, podoaba acestei opere științifice fără egal în întregul sud-est european: minereul de aur, prins în mișcarea genezei lui, de la bizare stări native, la forme închegate într-o severă armonie sub ascultarea acelorași legi matematice ca și rotirea de astre. O asemenea imagine oferă cel mai pregnant cheia formării unei adevărate personalități — subiectul de azi al dialogului nostru — ajunsă la perfecțiune în primul rînd prin cultivarea atributelor de ordine, disciplină, muncă titanică.

— Ce reprezintă pentru dumneavoastră un pionier?

— Un înaintaș, adică un pion al mersului nostru înainte, un om al viitorului. Am în vedere, cum puteți observa, nu numai criteriul de vîrstă, cît îndeosebi pe cel de ordin moral. De aceea în fiecare purtător de azi al cravatei roșii eu îl văd pe specialistul de mîine, în primul rînd după cît se arată el de hotărît să lupte spre a se desăvîrși ca om și spre a contribui astfel la progresul țării.

— Așadar, ce-i recomandați pionierului în primul rînd la această vîrstă de azi a lui, vîrsta cravatei roșii?

— Să înțeleagă că are în față o etapă de muncă intensă și grea, pe care trebuie s-o parcurgă cu o putere a voinței și într-o ordine exemplară. Adică să fie pregătit să învețe de la 6 la peste 60 de ani, pentru că numai astfel un om se poate numi cu adevărat al viitorului. În această cale a lui nu trebuie să se interpună nici o opreliște. Adică nu, mai exact este așa: să învingă orice opreliște ce i s-ar interpune în cale, s-o învingă prin pricepere, prin tenacitate, prin ardoare, dar și prin sensibilitate și înaltă frumusețe morală. Pentru că adeseori pe parcursul vieții, cînd omul întîmpină o opreliște, se concentrează, face eforturi, luptă și pînă la urmă o elimină. Adică iese triumfător. Dar pentru a învinge cu adevărat nu e suficient triumful. E nevoie ca și după luptă, după fiecare luptă tînărul, apoi maturul și mai apoi mai vîrstnicul să aibă mereu puterea de a o lua de la început, dacă e nevoie. Aceasta este, cred, condiția permanentei disponibilități spirituale.

— Ce credeți că s-a schimbat mai mult între copilul din vremea copilăriei dumneavoastră și copilul de azi?

— Copiii din urmă cu mai multe decenii, în majoritate copii de țăran, erau aproape lipsiți de ceea ce înseamnă astăzi copilărie. Și azi îmi stăruie în amintire îndeosebi felul cum în clasele primare majoritatea copiilor umblau desculți cel puțin de prin februarie și pînă spre sfîrșitul lui noiembrie. Și privațiunile abia începeau după cele 4 clase primare... Astăzi, cînd merg în satul meu natal văd cu totul altceva. Condițiile copilăriei sînt incomparabile cu trecutul. Dar tocmai pentru asta mi se pare necesar ca toți copiii, pionierii din întreaga țară să se cunoască mai bine între ei, să se ajute și să se iubească. Uite, pentru asta eu aș organiza excursii mai multe și mai frecvente nu doar pentru a vedea peisaje încîntătoare, locuri istorice, șantiere, fabrici, dar și pentru ca pionierii din centrele industriale să-i cunoască «la ei acasă» pe frații lor din centrele rurale și să muncească alături de ei, iar aceștia, la rîndul lor, să poată rămîne cîteva zile în laboratoarele, în cercurile tehnice existente, îndeosebi în centrele mai populate.

— Asemenea încercări s-au mai făcut. Se pare însă, că cel mai greu e începutul...

— Începutul? Iată un prim început: laboratorul pe care-l vedeți concretizează eforturile noastre științifice de peste 40 de ani. Vîrstele Terrei, chemările și învățămintele ei sînt concentrate aici într-o istorie vie care poate interesa pe tinerii cu orice preferințe științifice. De aceea ne oferim să primim vizita oricărui grup de tineri de la oricare școală din țară. Îi așteptăm!

MIHAI IORDĂNESCU

ANTOLOGIE LIRICĂ

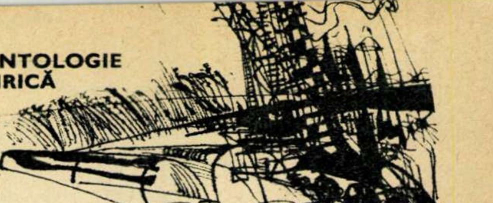

Cîntarea României

- fragment -

de **MIRON RADU PARASCHIVESCU**

Pămîntul țării l-am umblat ades
Din munții vineți pînă-n linul șes,
Din piscuri pînă-n galbene ogoare —
Văd țara nouă cum se-nalță-n soare,
Liberă azi și înfrățită-n muncă;
Furnale roșii văd cum își aruncă
Tulpinele, ca plopii, către cer,
Curg din cuptoare tonele de fier,
Largi, albe case cresc peste ruine,
Pe șine de oțel merg trenuri pline
De muncitori, cu fețe luminate;
Din tîrguri pînă-n sate depărtate,
Un freamăt viu al muncii o străbate.
Te-am revăzut, o țara mea cea dragă,
Născînd din umilință și din jale!
Poporul tînăr, vîrsta lui întreagă
Toate le văd pe drumurile tale,
Un sînge proaspăt care-ți curge-n vine
Ca o putere străbătînd prin tine.
Roșii clădiri pe care-i încă udă
O tencuială reavănă și crudă,
Și care-n trupul lor adăpostesc
Prunci fragezi, ce într-una gînguresc
In limba lor de vis, nelămurită,
O tinerețe cu a ta-mpletită.

O, țara mea, cea plină de minuni!

Văd munții-nalți, cu albele cununi,
Și dealuri viorii ce-și moaie-n zări
Spinările, ca valul unei mări,
Zăresc pe coaste turmele rotunde
Ca albe pietre semănate-n munte,
Și văd cum se ridică la picioare
Păduri de sonde, iuți funiculare,
Uzine mari ca niște stupi vuind,
Văd pînzele de apă ce se-ntind
Pe șesuri largi, pînă-n albastra mare,
Purtînd pe ele negrele vapoare,
Pe rîuri, plute, bărcile gingașe,
Și peste tot, în tîrguri și orașe,
Cum alte dăți își aprindeau pe culmi
De strajă, focuri, aprigii străbuni,
Cît ochiul poate să cuprindă-n zare,
Steaguri ca flăcări pîlpîie în soare.

EXCURSIE PE GLOB

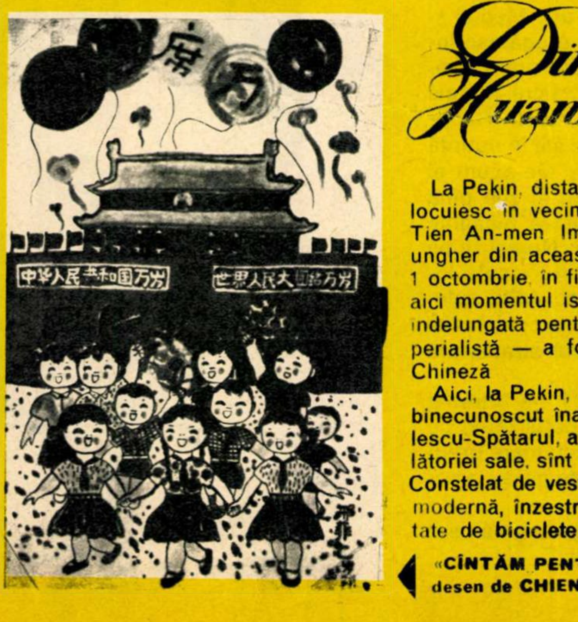
席
万
中华人民共和国万岁
世界人民大团结万岁

«CÎNTĂM PENTRU PATRIA NOASTRĂ»
desen de CHIEN FEI, 7 ani

Dimineața pe Huanhe

de M. NEGULESCU

La Pekin, distantă de șase fuse orare față de casă locuiesc în vecinătatea Palatului de Iarnă și a pieții Tien An-men. Imaginea din stînga paginii evocă un ungher din această piață, într-o zi de sărbătoare. La 1 octombrie, în fiecare an, poporul chinez celebrează aici momentul istoric din 1949 cînd — după o luptă îndelungată pentru eliberarea de sub dominația imperialistă — a fost proclamată Republica Populară Chineză.

Aici, la Pekin, ne aflăm pe urmele unui străvechi și binecunoscut înaintaș. Peripețiile moldoveanului Milescu-Spătarul, atît de colorat istorisite în jurnalul călătoriei sale, sînt rămase departe în negura veacurilor. Constelat de vestigii intacte, Pekinul este o capitală modernă, înzestrată cu bulevarde largi, drepte, asaltate de biciclete și umbrele, cu edificii culturale și industriale de prim rang. Ziduri străvechi marchează și acum Orașul exterior, Orașul interior și ansamblul Palatului de Iarnă (odinioară «Orașul interzis»). Zîmbetul deschis și politicos al localnicilor te ajută să birui dificultatea extremă a limbii sau a scrierii chineze pictografice, și te ghidează binevoitor spre monumentele de azi și de ieri ale orașului. Parcul Peihai, datînd din Secolul al X-lea, Zidul celor Nouă Dragoni, Pagoda Albă (1601), vechiul Observator, Biblioteca Națională sau — către exteriorul cetății — Templul Cerului, Templul Norilor de Smarald, sînt repere în ambianța cărora Pekinul vibrează de prospețime, de înnoiri.

*

În împrejurimile orașului, desfășurîndu-se pe maluri de lacuri, în decor de stampă tradițională, ansamblul de pavilioane și temple ale Palatului de Vară a devenit astăzi locul de agrement cel mai popular al locuitorilor capitalei. Se spune că pentru reconstrucția acestui «paradis chinezesc», datînd din anul 1151, împărăteasa Ți Si a cheltuit în anul 1888 contravaloarea a

(CONTINUARE ÎN PAG. 8)

REPORTAJUL SĂPTĂMÎNII

①

SEMAFORUL

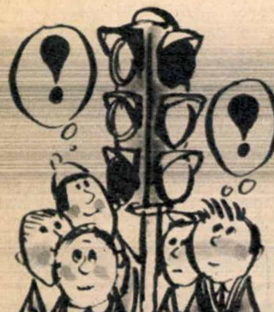

Veselia, zburdălnicia, curiozitatea, neastîmpărul sînt atribute ale copilăriei și nu se poate să nu fi observat, prietene, cît de mulțumiți sînt cei din jurul tău cînd te văd sănătos, puternic, bine dispus. Și nu se poate să nu fi observat cîtă grijă și preocupare este îndreptată către tine. Mama se întreabă mereu dacă ai tot ce-ți trebuie, dacă ești potrivit îmbrăcat, dacă nu cumva ți-o fi frig sau prea cald. Se teme pentru tine de aragaz, de scara blocului, de locul de traversare spre școală, de atîtea și atîtea posibile pericole. Șoferul îți deschide ușa din față a autobuzului ca să te urci fără nici o greutate, profesorul te supraveghează și în recreație, milițianul vine special în școală să-ți explice cum să mergi pe stradă să nu pățești nimic. Iar tu, prietene, le deprinzi pe toate. Treptat, afli ce ai de făcut în diverse împrejurări. Numai că, uneori intervine...

O CLIPA DE NEATENȚIE

Sirena care a insoțit salvarea în goana ei de-a lungul străzilor a încetat. Acum începe agitația în spital. Este o agitație cu totul aparte: se închid și se deschid în grabă uși. Medici și surori îmbrăcați în halate albe își pregătesc instrumentele, aparatele. Se vorbește puțin. Fiecare știe ce are de făcut. Diagnosticul trebuie pus urgent. Radiografii, transfuzii, injecții. Noaptea trece greu. Medicii fac tot ce le stă în putință ca Ionica să sufere cît mai puțin. De-acum ei știu că vor trece încă multe nopți și zile pînă cînd fata cu părul mătăsos și pielea măslinie va fi iarăși în mijlocul colegilor ei. Numai după ce va suporta două intervenții chirurgicale, lucrurile vor putea reintra în normal. Atîta suferință pentru acea clipă de neatenție, cînd *Ionica Ghinicel* din Rîmnicul Sărat a trecut strada fără nici o grijă!

— Cum am ajuns aici, la spital? i-a întrebat *Ion Radu* (comuna Călugăreni, județul Ilfov) pe medici, după ce aceștia reușiseră cu mare greutate să înlăture pericolul de moarte care-l amenințase.

— Încearcă să-ți aduci aminte, spune-ne ceva despre tine, l-au îndemnat doctorii, îngrijorați de posibilitatea vreunei leziuni cervicale.

— Veneam de la școală, da, da... a început cu greutate să gîndească Ionel. Rămăsesem în urmă... Am vrut să-mi ajung colegii și-am fugit după ei... Am trecut strada...

NU! dragă Ionele. N-ai mai trecut strada. Și aceasta dintr-un motiv cum nu se poate mai simplu: nu te-ai uitat să vezi dacă vreun vehicul vine pe șosea și... autoturismul n-a mai putut evita accidentul!

DAN ȘI... «UNII»

Recent, în redacție a sosit o scrisoare plină de căldură, trimisă de colegii lui *Dan Ionescu*, pionier la Liceul «Frații Buzești» din Craiova. Vă redăm cîteva mici fragmente din aceasta: «colegul nostru Dan locuiește lîngă școală. Are acasă un frățior de cîteva luni, Paul, și încă trei băieți, frați mai măricei. În fiecare recreație Dan se lipsește de joacă și fuge acasă să vadă ce face cel mic. Dimineața, ne-a mărturisit el, are multă treabă. Își îmbracă frații, are grijă de ei la masă, îi conduce la cămin. După-amiază o ajută pe mama la treabă. Și să nu credeți că Dan învață slab. Are numai note de 9 și 10! Cu colegii mai mici se poartă ca și cu frații lui. Noi toți îl stimăm...» De ce am adus în discuție această scrisoare? Ca să mă înțelegeți de ce am fost contrariată găsind, la Spitalul de copii «Grigore Alexandrescu» din București, mai mulți copii din primele clase (I, II, III) cu diverse fracturi provocate de... colegii lor mai mari. Iată numai două din relatările copiilor: *Mircea Leca*, 7 ani, elev în clasa I B la Școala generală nr. 29, București:

— Mi-a pus piedică un băiat mai mare, cred că-i dintr-a V-a. Am căzut și mi-am rupt mîna. Îmi plăcea la școală, acum am rămas în urmă. Și mă doare și mîna... a încheiat Mircea.

Aurel Vlad, 9 ani, București:

— Se jucau în recreație niște băieți mai mari și-au dat peste mine. Am căzut. M-am sprijinit pe mînă. Mi-a venit rău de durere. Stau de două săptămîni în spital. Mîine, mi s-a spus, voi pleca acasă. Sînt tare bucuros. Dar ghipsul tot nu mi-l scoate încă...

Aș putea să înșirui încă alte astfel de explicații. Dar sînt asemănătoare, avînd același motiv: lipsa de atenție a unora dintre voi pentru colegii mai mici. Spun «unora» pentru că am văzut pretutindeni, în școli, pionieri care au

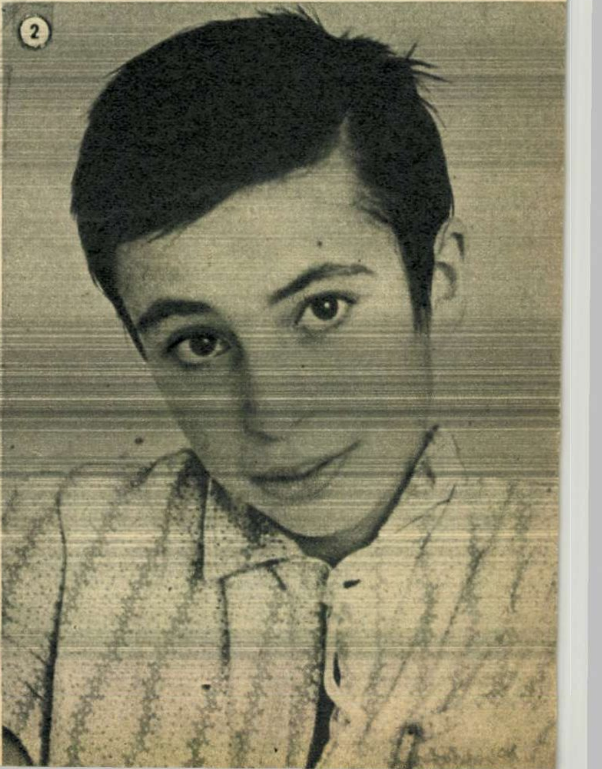
②

grijă ca cei mici să intre frumos în clasă, să fie liniște și ordine pînă intră profesorii, îi ajută să se îmbrace, le arată să-și facă lecțiile, se joacă cu ei. Dar e bine ca tot ei să nu treacă nepăsători pe lîngă acești cîțiva «unii», care pot provoca, așa cum ați văzut, necazuri serioase.

UN CHIBRIT, PUR ȘI SIMPLU!

Cristian și-a terminat lecțiile, joaca în curte este, deci, binevenită. Numai că din întîmplare se zgîrie și, așa cum făcuse mama de atîtea ori, își pune spirt pe rană, se bandajează. Foarte bine. Fără văicăreli, fără să-l scoale pe tata din somn. Apoi, tot fără să-l vadă nimeni, ia chibritul și începe să se joace cu el. Într-o clipă, mîna lui Cristian devine o adevărată torță...

Putea să stingă flăcările acoperindu-și mîna cu o cîrpă, putea să arunce peste ea apă, putea să... Putea să știe, i se spusese de atîtea ori, că acest mic băț de chibrit este un adevărat vrăjitor. Aparent inofensiv, el este în stare, uneori, să prefacă în cenușă o casă, un bloc, să distrugă vieți omenești.

De multe zile *Cristian Vasiloiu* din București, de la Școala generală nr. 70, clasa a VI-a, este în spital. I se dau medicamente împotriva infecției, suportă schimbarea pansamentelor. Aici, în spital, a întîlnit copii care au umblat la firele electrice, la foc sau cu diferite substanțe vătămătoare. «Am să le spun băieților tot ce-am văzut aici», spune Cristian ca pentru sine...

*

Și noi, dragi copii, am dorit același lucru: să vă arătăm cîteva din consecințele grave ale neatenției, neascultării, ale lipsei de disciplină. Despre toate acestea am vorbit și cu doctorul docent *V. Petrescu-Coman*, directorul Spitalului de urgență pentru copii «Grigore Alexandrescu» din Capitală. Printre altele, ne-a recomandat să vă atragem atenția asupra unora dintre cele mai frecvente pericole ce pot însoți bucuriile acestui anotimp: joaca cu bulgări prea tari de zăpadă, săniușul, patinajul, traversarea în grabă a străzilor, fiind tot atîtea prilejuri de a cădea, de a vă provoca fracturi. O grijă deosebită trebuie acordată sobelor încălzite cu cărbuni. Ele emană bioxid de carbon, care, în cantități mari, poate fi fatal.

Printre numeroșii medici ai spitalului l-am întîlnit și pe medicul specialist *George Constantinescu*, care de 20 de ani a salvat sute de vieți de copii. «Important este, desigur, ne-a spus dînsul, să-i redăm pe copiii accidentați vieții, dar este cazul să le dezvăluim și cîteva «amănunte» profesionale. Un copil ajuns la spitalul de urgență necesită: mobilizarea a 4—5 cadre medicale; aparatură de înaltă specialitate; expunerea îndelungată a medicilor radiologi la radiații; folosirea celor mai eficiente medicamente care sînt și foarte costisitoare (numai într-o zi ele însumează, pentru un copil, suma de 300—1 000 lei); mult oxigen, sînge pentru transfuzii; zile și nopți de veghe la patul bolnavului, ca să nu mai vorbim de volumul enorm de muncă și concentrare...».

Dragi prieteni, prin rîndurile de față, prin imaginile prezentate am încercat să aprindem pentru voi culoarea galbenă a semaforului, care să vă atragă atenția asupra unora dintre pericolele pe care le puteți ușor evita. Vă dorim o vacanță plăcută, iar din partea corpului medical al spitalului vizitat, multă sănătate și bucurie.

ELENA MĂNESCU

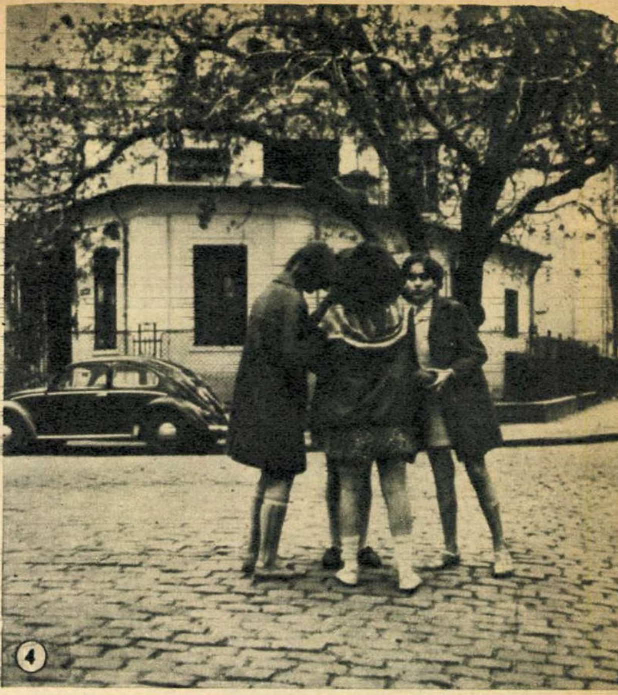

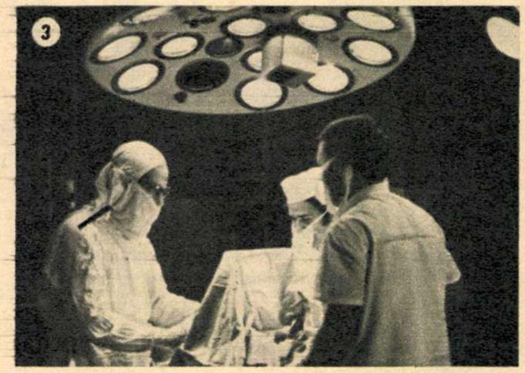

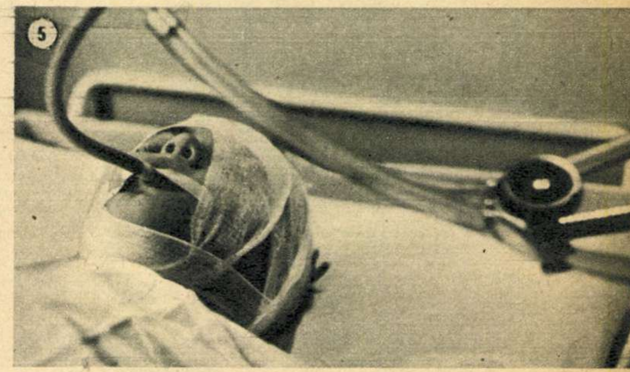

1 — Pretutindeni, în fata școlilor, la anumite ore își fac apariția patrulele școlare de circulatie. În fotografie: Un moment din timpul uneia dintre instruirile patrulelor de elevi — agenti de circulație din Capitală.

2 — Acum, Dumitru se simte foarte bine! Peste cîteva zile, va părăsi spitalul. A fost adus aici de urgență tocmai din satul Moșteni, județul Teleorman. Mergînd neatent cu bicicleta a căzut, lovindu-se zdravăn. O simplă nebăgare de seamă l-a costat pe Dumitru... o intervenție chirurgicală!

3 — Momente de maximă încordare.

4 — Nimic de zis, or fi interesante noutățile aduse de Doina, dar acest loc — partea carosabilă a străzii — nu e cel mai potrivit pentru taifas!

5 — Din fericire, în salonul de reanimare al spitalului nu am găsit nici un pacient. De aceea, l-am rugat pe un tînăr prieten să joace rolul unui copil căruia, în urma unui grav accident, îi e necesară actiunea instalatiilor de reanimare. Bine ar fi să nu aibă nimeni nevoie de ele!

INTRE NOI, REPORTERII

de OCTAV PANCU-IAȘI

Mă gîndesc: oare cel mai naiv om de pe pămînt ar putea crede că există un școlar care, întrebat de ce e necăjit, ar răspunde:

— Păi, cum să nu fiu, nene? Abia am scăpat mai ieri-alaltăieri de vacanța de vară și, cînd îmi era lumea mai dragă, a început cea de iarnă. Nu-i chip să te mai descurci cu atîtea vacanțe... Pleacă o vacanță și vine alta! Nici nu apuci bine să te obișnuiești cu un extemporal, cu o teză, că, hop!, cineva scrie pe tablă: A SOSIT VACANȚA!

Omului care ar izbuti să creadă așa ceva i-aș acorda nu numai un premiu pentru cea mai sublimă naivitate, dar, pe deasupra, ca un suprem omagiu, i-aș oferi, frumos înrămată, scrisoarea constănțeanului Anton Gurău, elev în clasa a VIII-a, și coleg cu noi în ale reportericescului meșteșug, cum probabil ar fi zis cronicarul. Anton e un băiat cu mult haz, ba, nu mi-e teamă că-l laud prea tare spunînd despre el că e un mic maistru în arta disimulării, pricepîndu-se grozav să se prefacă, să-și ascundă adevăratele gînduri în cuvinte care, la prima vedere, par cît se poate de serioase, dar care în fond... Să-i dau însă cuvîntul și o să vă convingă el însuși că hîtru nu-i un adjectiv de loc nepotrivit pentru vîrsta primei biciclete și a prieteniei cu căpitanul Nemo:

«Toată clasa noastră oftează. Ba unele fete chiar plîng. Motivul? Iar avem vacanță. Iarăși trezit tîrziu, iarăși patinaj, iarăși excursii, tabere, cinema, plugușor, sorcovă, carnavaluri. Orășele ale copiilor, bulgări de zahăr vanilat, Moș Gerilă, artificii, pocnituri, bătăi cu zăpadă... Ne-am adunat întreg detașamentul clasei și, într-o adunare fulger, am hotărît să mergem la cancelarie (iar dacă nu ni se va aproba cererea, chiar la Ministerul Învățămîntului!) și să declarăm că noi renunțăm la vacanță. Ce să facem la Poiana Brașov, unde s-a hotărît să plecăm în excursie? Și la carnavalul de la Palatul pionierilor de ce să mergem? Și-apoi patinaj ne trebuie nouă? Serbare în jurul bradului ne trebuie? Nu! Noi venim ca și pînă acum la școală, venim și duminica, lasă să piardă alții vremea prin drumeții, prin tabere, la teatru, prin muzee. Noi venim la școală...»

A SOSIT VACANȚA

Cu riscul de a mă socoti pedant, stimați tineri colegi, vă cer îngăduința de a mă opri o clipă asupra a ceea ce numeam mai sus «arta disimulării» pe care, așa cum ați văzut — și sper că v-ați și amuzat — o mînuiește cu succes Anton. A disimula (dicționarul traduce verbul prin a ascunde, a camufla) este un procedeu propriu multor reporteri care, folosindu-l, nu numai că nu falsifică adevărul, dar îl pun și mai mult în evidență, îl scot și mai mult în relief.

Anton Gurău nu-i singurul care, scriindu-ne despre vacanță, o face cu umor, se preface trist că intră în împărăția ei de veselie și cîntec, și astfel ne amplifică sentimentul că vacanța a fost așteptată cu cea mai mare bucurie. Și alți foarte tineri reporteri ne-austîrnit hazul, dovedind un meșteșug al scrisului care mă bucură, — sau, ca să mă ascund și eu după deget, să-mi pun și eu pe umeri pelerina disimulării — mă necăjește grozav, nu știu ce să mă fac cînd primesc asemenea corespondențe, îmi vine să le fac bucățele-bucățele și, suindu-mă pe un bloc turn, să le arunc, păcălind copiii că sînt fulgi de zăpadă și pe Moș Gerilă că e timpul să ne viziteze...

CASTELUL

Schită de COSTACHE ANTON

Desen: *OFELIA DUMITRESCU*

Nu venise iarna, nu venise, însă o aşteptau cu toţii, o aşteptau nerăbdători, aşa cum aştepţi un dar promis de multă vreme, un stilou, o cutie cu acuarele sau o păpuşă. o aşteptau şi discutau despre ea în fiecare recreaţie strînşi în preajma sobei sau în faţa ferestrei deschise. Eu stăteam deoparte, rămîneam în banca mea, mă prefăceam că învăţ la istorie sau la geografie, dar eram numai ochi şi urechi, nu-mi scăpa nimic din ce spuneau şi eram furioasă şi mă certam în gînd cu toate fetele din clasă şi cu toţi băieţii pentru că nu înţelegeau nimic din frumuseţea primelor zile de iarnă, vorbeau şi ei numai aşa ca să se afle în vorbă. Norina se lăuda că în prima zi cu zăpadă o să-şi pună fularul galben şi pantalonii albaştri şi ghetele noi cu blană, Dorel se fălea cu o căciulă neagră, astrahan veritabil, pe care i-o trimiseseră bunicii, Adela abia aştepta să-şi încerce manşonul cu monogramă din fire aurit. Toţi se pregătiseră ori se pregăteau să întîmpine iarna şi prima zi cu zăpadă şi primii fulgi, numai eu nu mă gîndisem încă la nimic, nu mă lăudam, mai exact nu-mi plăcea să mă laud, dar într-o recreaţie n-am mai răbdat, n-am mai avut putere să-i ascult, să aud aceeaşi sporovăială obositoare şi agasantă despre fulare şi căciuli şi ghete îmblănite şi manşoane cu monograme în fir auriu. Am sărit de la locul meu, m-am apropiat de geam, am privit curtea aproape goală şi fără să mă întorc, am spus:

— Eu în prima zi cu zăpadă o să construiesc un castel.

Era gălăgie mare în jur şi am crezut că nu m-a auzit nimeni. Am rămas mai departe la geam, priveam curtea traversată de cîteva frunze şi de vîntul care îndoia plopii înalţi de lîngă poartă. Eram supărată că nu reuşisem să-mi stăpînesc indignarea şi poate nici orgoliul, căci numai orgoliul mă adusese acolo, numai el mă făcuse să-mi dezvălui cel mai frumos gînd despre iarnă. Am simţit totuşi că s-a făcut linişte, o linişte mare ca atunci cînd intră profesorul, m-am şi gîndit o clipă că poate a intrat profesorul de istorie, însă cînd m-am întors mi-am dat seama că recreaţia nu se terminase, că nu intrase nici-un profesor, că se făcuse linişte şi toţi mă priveau de parcă aşi fi picat în mijlocul lor de pe altă planetă. Mă priveau tăcuţi şi miraţi, o mirare pe care n-o mai văzusem pe chipurile lor niciodată. Dorel, care era mai aproape avea ochii îngustaţi şi de mirare, dar şi de un rîs, pe care şi-l stăpînea cu greu.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat el. Să construieşti un castel? Tu?

— Da, eu.

Norina şi-a netezit bretonul, m-a fixat cu ochii ei albaştri de pisică siameză şi cu o indiferenţă exagerată, prea exagerată ca să fie şi sinceră, a întrebat:

— Singură vrei să-l construieşti?

Dorel a rîs tare, insinuant şi grosolan:

— Doar n-ai vrea să te ia părtaşă? Asta ar fi nostim.

Ochii albaştri ai Norinei şi-au schimbat culoarea brusc, au devenit cenuşii ori negri, dar glasul i-a rămas acelaşi.

— Adică ce ar fi nostim? Nu înţeleg.

Dorel n-a mai rîs, dar chipul lui rotund şi rumen ca un măr ionatan era mirat, teribil de mirat.

— Cum nu înţelegi? Ar fi nostim pentru că ar trebui să construiţi un castel cu două porţi.

— De ce cu două porţi? a întrebat Adela.

— Să poată fiecare să-şi fixeze blazonul. Pentru că ar fi nedrept ca la intrarea în castel să vezi numai blazonul Invidiei sau numai pe acela al Aroganţei.

Norina a sărit ca o panteră:

— Cine-i invidioasă şi cine-i arogantă? Te rog să ne explici imediat.

Chipul rotund şi rumen ca de măr ionatan s-a ferit, adică a evitat întîlnirea cu unghiile lungi, sidefii şi frumoase, ale Norinei.

— Ce să explic? a întrebat Dorel, retrăgîndu-se prudent. N-am nimic de explicat.

O fixa pe Norina cu ochii îngustaţi de uimire, dar şi de zîmbetul acela al lui insinuant şi batjocoritor.

— N-am nimic de explicat, a repetat el căutînd sprijin în privirile celorlalţi. Norina i-a întors spatele, a venit lîngă geam, m-a prins de braţ şi a întrebat furioasă:

— Ce părere ai despre măr creţesc ăsta? Nu-i aşa că e un impertinent?

Nu ştiu de ce incidentul nu mă afectase. Aveam senzaţia că asistasem la el de la distanţă, că privisem scena printr-un ochean, însă un ochean întors care nu apropie, ci îndepărtează şi mai mult imaginea. Am spus fără măcar să clipesc:

— Nu mă interesează opiniile lui Dorel.

Şi eram sinceră. Norina însă nu m-a crezut. M-a fulgerat cu privirea ei de pisică siameză şi mi-a întors şi mie spatele.

Am rămas lîngă geam cu senzaţia că primisem o palmă. De cînd mă ştiu nu m-a lovit nimeni, această senzaţie îmi era deci necunoscută, străină. Totuşi, acum îmi sinteam obrazul fierbinte şi puţin umflat. Adela a venit şi mi-a spus ceva, i-am văzut ochii şi buzele mişcîndu-se dar ciudat, nu i-am auzit vocea. Dispăruse însă nu numai vocea ei, dispăruseră toate sunetele din clasă. M-am uitat în jur şi am văzut mirată că toată lumea era în bănci. Am înţeles că se sfîrşise recreaţia şi am trecut la locul meu.

Nu-mi mai aduc aminte cînd a intrat profesorul şi nici cînd a început să ningă. Cred că era pe la jumătatea orei cînd am văzut primii fulgi. Erau mari, albi şi jucăuşi ca nişte fluturi. Dar nu fluturi vii, adică nu fluturii albi sau roşii sau albaştri pe care-i vedem primăvara, tăind în zigzaguri curtea şi strada, ci fluturii inventaţi de noi din mîţişori de salcie. Strîngeam mîţişorii în poală, ne urcam pe terasa blocului şi de acolo de sus îi lăsam să zboare.

Priveam pe ferestrele mari ale clasei, vedeam fluturi albi, din mîţişori de salcie zburînd puzderie, auzeam strigătele de bucurie ale celor urcaţi pe terasă, sau ale celor rămaşi jos, în curte, iar dincolo de zborul alb al fluturilor vedeam înălţîndu-se castelul. Nu mai era însă un castel mic, de zăpadă, aşa cum îl văzusem de atîtea ori în închipuire. Era un castel adevărat, cu ziduri înalte şi turnuri şi multe porţi care se deschideau în scrîşnet de lanţuri. Era un castel cu zece porţi, dar ciudat, la fiecare poartă era un singur paznic, adică un singur oştean cu coif de aur, cămaşă de zale, scut şi suliţă. Acel oştean era tînăr, şi semăna cu Dorel, avea chipul rotund şi rumen ca de măr ionatan. Era, de fapt, Dorel. Însă nu mai zîmbea, adică nu mai avea în ochi acel zîmbet insinuant şi batjocoritor, ci scruta sever şi aprig depărtările de pe zidul înalt al celor zece porţi, spre care se îndrepta mereu o caleaşcă galbenă. Însă, cînd ajngea aproape de poartă, oşteanul de pe zid ridica braţul să fie opriţi caii. Pe fereastra caleştii scotea capul Norina, care întreba:

— De ce ne-am oprit?

Caleaşca n-avea vizitiu. Răspundeau în locul lui caii. Răspundeau în cor:

— Nu ne lasă oşteanul de pe zid.

Norina îi făcea semn cu mîna ei frumoasă:

— Dorel, de ce nu ne deschizi? Eu sînt, Norina.

Dorel îşi ridica viziera coifului, privea în jos şi spunea neînduplecat:

— Nu te cunosc, străino! Pe caleaşcă văd semnele Lăcomiei. Şi Lăcomia nu poate intra pe aici.

— Dar pe unde? întreba mirată Norina.

— Pe altă poartă.

Caii nechezau ascuţit şi o porneau îndărăt. Cînd caleaşca ajungea însă la altă poartă şi Norina făcea semn cu mîna, oşteanul răspundea neînduplecat:

— Nu te cunosc, străino! Pe caleaşcă văd blazoanele Ipocriziei! Şi Ipocrizia nu-i aşteptată aici.

La cea de a zecea poartă, Norina a coborît din caleaşcă. Purta o rochie lungă, verde, i-a făcut lui Dorel semne prietenoase cu mîna, dar el tot neînduplecat a rămas:

— Nu pot să deschid, a spus tuşind şi îngroşindu-şi glasul. Pe caleaşcă văd însemnele Invidiei. Şi Invidia nu-i aşteptată aici.

Norina a rămas pe loc.

Cei doisprezece telegari albi, au întrebat în locul ei.

(CONTINUARE ÎN PAG. 14)

POȘTA CONCURSULUI FOTOGRAFIC

- **MIHAI IANȚU — Tg. Neamț.** Trei imagini din care privitorul își dă seama că persoanele din fotografie au luat o atitudine specială și forțată, că au «pozat». Deci gîndește-te la un instantaneu în care oamenii să aibă poziții variate, dinamice și naturale. Dimensiunea minimă pentru concurs este de 13/18 cm.
- **ELENA FLOREA — Lipia-Bojdani; AURELIA POP, Gilgăul-Almașului, județul Sălaj;** Cît de greșit ne-ați înțeles! Fotografii nu... desene din viața voastră, din tot ce vă înconjoară, să fie însă exprimat cu multă sensibilitate.
- **RODICA MOCANU — Crucea, județul Iași.** Am primit cele două scrisori trimise la redacție. A doua ne-a bucurat. Foarte bine că ai revăzut textul regulamentului, dar fotografia pe care ne-o trimiți este imposibil să intre în concurs. Dimensiunea, calitatea și subiectul lasă de dorit. Caută ceva mai interesant. Succes!
- **TODERAȘ GRAD — Vișeul de Sus, județul Mureș.** Urmărește revista! Începînd cu numărul 45 a apărut tot ce te interesează.
- **ILIE LUNGU — Însurăței, județul Brăila.** Concursul se închide pe data de 30 aprilie 1971. La întrebarea: ...«cu ce să fac acele fotografii cu care să participi la concurs?» iți recomandăm să citești ABC-ul fotografic.
- **DAMIAN PASCU — Voivoda, județul Teleorman.** Cutezător Service îți va publica dorința. În ceea ce privește rețetele, iată-le: pentru hîrtie, metol — 1 g, sulfit de sodiu cristalizat — 26 g; hidrochinină — 3 g; carbonat de sodiu cristalizat — 100 g, bromură de potasiu — 1 g; apă pînă la 1 litru. Pentru rolfilme, iți este bun revelatorul următor: metol 2 g; sulfit de sodiu anhidru — 100 g, hidrodrinonă — 5 g; borax — 2 g apă pînă la 1 litru, iar fixajul format din: tiosulfat de sodiu — 250 g; metobisulfit de potasiu — 25 g, apă pînă la 1 litru. Succes prietene!
- **GHEORGHE IACOB — Gîdinți, județul Neamț.** Oricare pasionat al artei fotografice indiferent de vîrstă, poate trimite fotografii de 13/18 sau 18/24 cm. Tema o alegi singur însă, realizată artistic și pe cît posibil instantaneu. Spor la lucru!
- **CORNEL MARINESCU — București.** Frățiorul, sau un mic prieten. Este un instantaneu reușit. Uimirea băiețelului se citește

pe fața-i durdulie de copil. Bravo Cornel! Perseverează.

- **ALEXANDRU HEANU — București.** Te pasionează fotografia color. Este foarte bine! Trebuie însă să știi că stăpînind arta fotografică în alb negru se poate trece la color. În diapozitivele pe care ni le-ai trimis nu ai ținut cont de lumină și ai uitat total de prim–planuri.

Prof. BLITZ

O carte fermecătoare

Ion Miclea și Ion Brad au dăruit de curînd tinerilor cititori o carte frumoasă. Un album cu o grafică excelentă, în care versul și fotografia își unesc inspirat puterea de sugestie și evocare pentru a surprinde în portrete, busturi și siluete expresive ceva din lumea feerică, polivalentă a unui paradis zoologic.

Volumul se cheamă «La curtea regelui Tigru». Cele cîteva imagini din această carte, reproduse alăturat, reprezintă tot atîtea secvențe de farmec și inedit. Expresia facială a distinselor «personaje», unghiurile și cadrele ingenioase, irizările luminii — armonios sporite de reflexul liric ori ușor ironic al stanțelor însoțitoare — sînt elemente de acuratețǎ tehnică, de vibrație sufletească, de măiestrie.

Frumuseți simple, aparent lipsite de spectaculos. Nimic din filmul de safari palpitant, din zoo—opereta exotismului policrom. Păsările și animalele se impun nu prin pene și blană, nu prin conformația chipului sau a staturii, ci mai profund, prin **expresie,** prin **interioritate.** Scoase din anonimat într-o clipă rămasă pe celuloid, devenite oarecum... personalități (doar se află «la curtea regelui Tigru»), animalele acestui album depășesc fabula obișnuită. Destăinuindu-și laturi inedite ale firii și fizionomiei lor, imitînd zîmbetul sau grimasa umană, aureolate solar asemenea acestui cocor auriu, conturate superb pe cerul alb precum acest pachiderm greoi, iluștrii actori ai zoologiei oferă cititorului în fața obiectivului fotografic, momente unice din marele spectacol al naturii.

Surprinse cu migalnică răbdare, nutrite din multă dragoste pentru «lumea celor care nu cuvîntă», zecile de fotografii ale albumului sînt tot atîtea îndemnuri către voi, dragi cititori, de a urma exemplul autorilor acestei cărți pline de farmec și prospețime.

De a surprinde, cu un aparat de fotografiat oricît de simplu și cu cît mai multă pasiune, ceva din adierea frumosului de pe chipurile a tot ce ne înconjoară.

„studio 50"

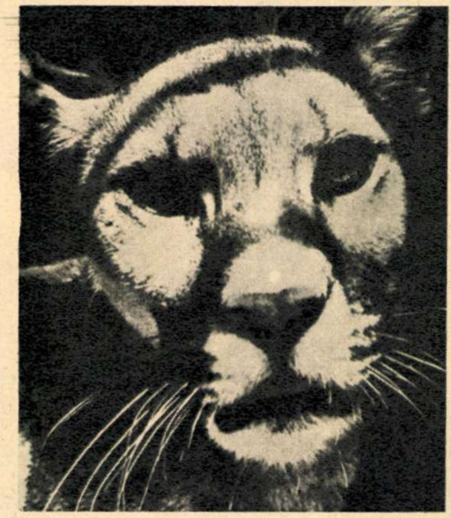

Puma, Puma,
Lasă gluma,
Dacă vrei să stau cu tine
Și să-ți netezesc frizura,
Ia fă bine-nchide gura!

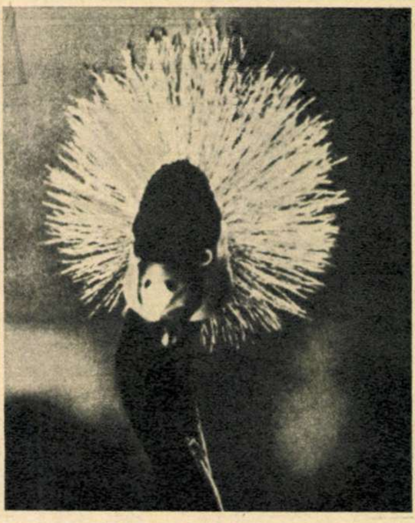

Din toate păsările zburătoare,
El singur a-ndrăznit s-ajungă-n soare.
Acestei încercări stă mărturie
Coroana lui de raze aurie.

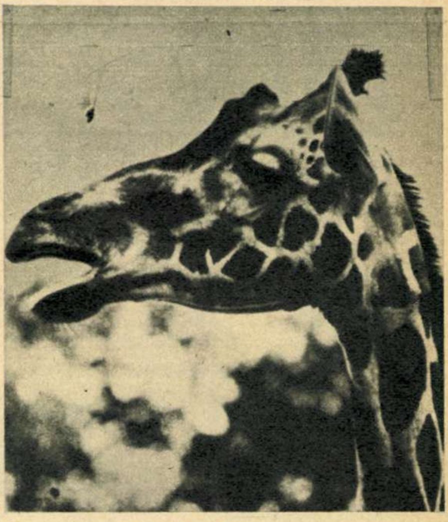

Nu cumva să faceți gafa
Și să creșteți ca girafa.
Ar ieși cu haz de tot;
Voi în casă, capu-n pod!

Bătrîne maimuțoi hoinar,
Ai barba ca un marinar
Și ca piticii din povești

Te uiți la lume și zîmbești.
Și încă nu știm foarte bine;
Tu rîzi de noi, sau noi de tine?

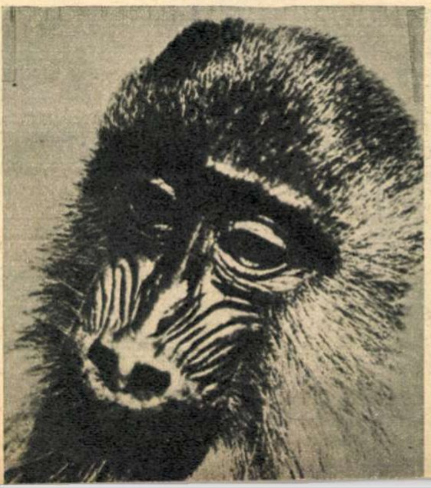

Tot cu nasul în pămînt
I-a crescut atît de tare,
Că îl vezi acum mergînd

Tacticos în cinci picioare.
Dacă faci și tu ca el
Ce-o s-ajungi? Treipiciorel!

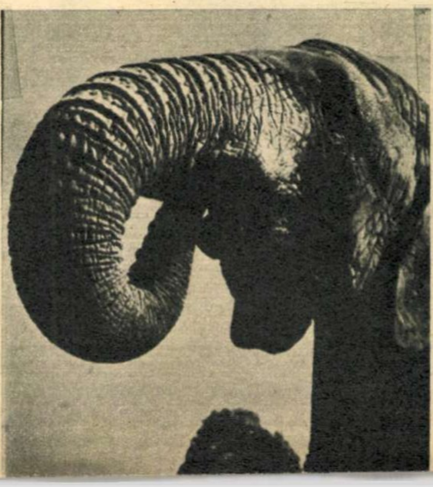

Glumă, da, dar nici așa,
Ca să umbli tralala
Toată ziua-n pijama

După cîte se aude,
Zebra s-a vopsit cu dude,
Geaba-ncearcă să se spele,
I-au intrat dungile-n piele!

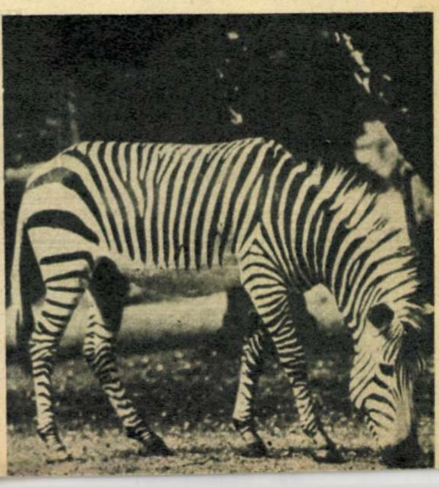

1

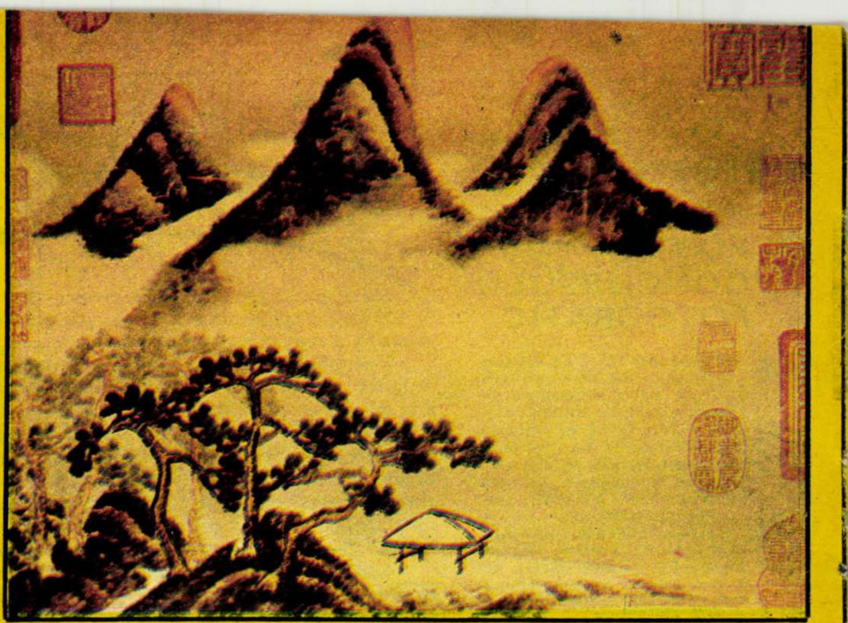

2

Dimineața pe Huanhe

REPUBLICA POPULARĂ CHINEZĂ (ZHONGHUA RENMIN GONGHEGO) ESTE SITUATĂ ÎN PARTEA CENTRALĂ ȘI RĂSĂRITEANĂ A ASIEI. SUPRAFAȚA 9 597 000 KMP; POPULAȚIA — 730 000 000 MILIOANE DE LOCUITORI (STATUL CU CEA MAI NUMEROASĂ POPULAȚIE DIN LUME). RELIEF DIVERS. CEI MAI ÎNALȚI MUNȚI DIN LUME, ÎN SUD-VEST. CÎMPII LARGI, FERTILE, SCĂLDATE DE FLUVIILE HUANHE, IANȚZÎ, SIȚIAN. DUPĂ LATITUDINE ȘI DEPĂRTAREA DE MARE, CLIMA CUNOAȘTE MARI VARIAȚII DE TEMPERATURĂ. PE COASTA SUDICĂ, NU EXISTĂ IARNĂ, ÎN PODIȘUL TIBET IERNILE SÎNT FOARTE GRELE, VERILE SÎNT RECI. IMPORTANTE RESURSE NATURALE. ZONA DE AGRICULTURĂ INTENSIVĂ. INDUSTRIE SOCIALISTĂ ÎN PLIN AVÎNT.

PRIMELE FORMAȚIUNI STATALE S-AU NĂSCUT ÎN MILENIILE II—I Î.E.N. ÎN BAZINUL FLUVIULUI GALBEN (HUANHE).

3

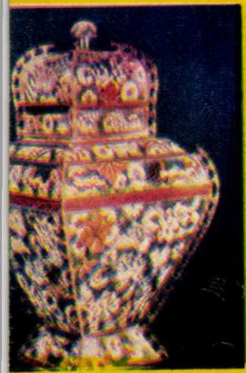

4

5

6

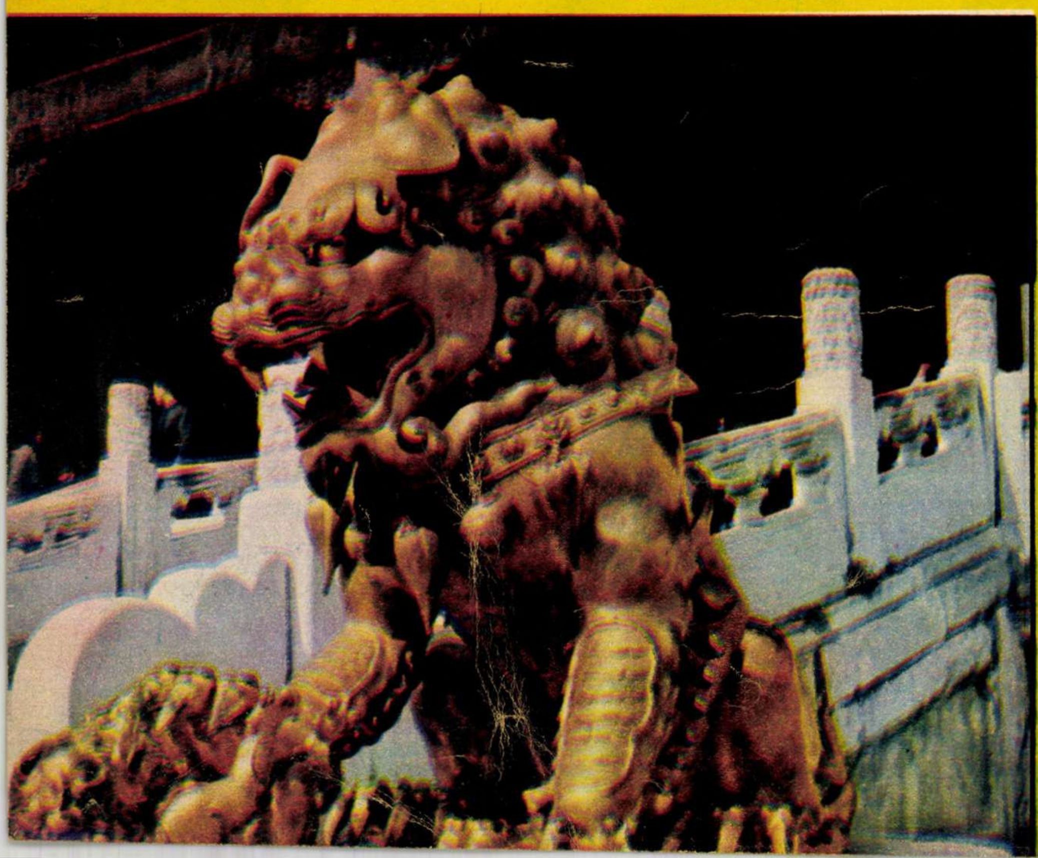

8

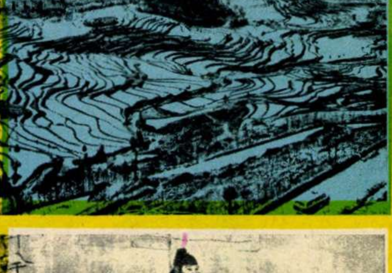

9

10

(URMARE DIN PAG. 3)

3 milioane de kilograme argint, sumă cu care s-ar fi putut construi 4 000 km de cale ferată.

La 100 de *li* (aproximativ 50 km) spre nord, sub Munții Anilor Mulți, o alee impresionantă, cu animale încremenite în piatră, conduce către cele 13 enigmatice «Palate subterane» ale dinastiei Ming. 13 morminte de mărimea unor coline, ale căror căi de acces — către somptuoase cave de marmură, în care pășim înfiorați — nu și-au dezvelit taina decît în ultimele decenii.

După încă zeci de kilometri parcurși către Nord, automobilul nostru de producție autohtonă (Șanghai) ne conduce în fața uneia dintre cele mai impresionante opere ale antichității: Zidul Chinezesc.

Construcția lui a început în anii 311—309 î.e.n. și a durat aproximativ 100 de ani. Realizată cu brațele și cu mijloace tehnice primitive, costînd milioane de vieți omenești, construcția întrece în spectaculozitate și dramatism piramidele egiptene. Între fortărețele Sanghaiguan (Marea Galbenă) și Tziaiinguan (provincia Gansu), dragonul de piatră al zidului își cabrează zigzagul, neîntrerupt, pe aproximativ patru mii de kilometri.

*

Un monument la fel de impresionant ne va fi dat să întîlnim în cîmpiile mănoase ce se desfășoară între cursurile inferioare ale fluviilor Huanhe și Ianțzî. Marele Canal, lung de 1 782 km, săpat

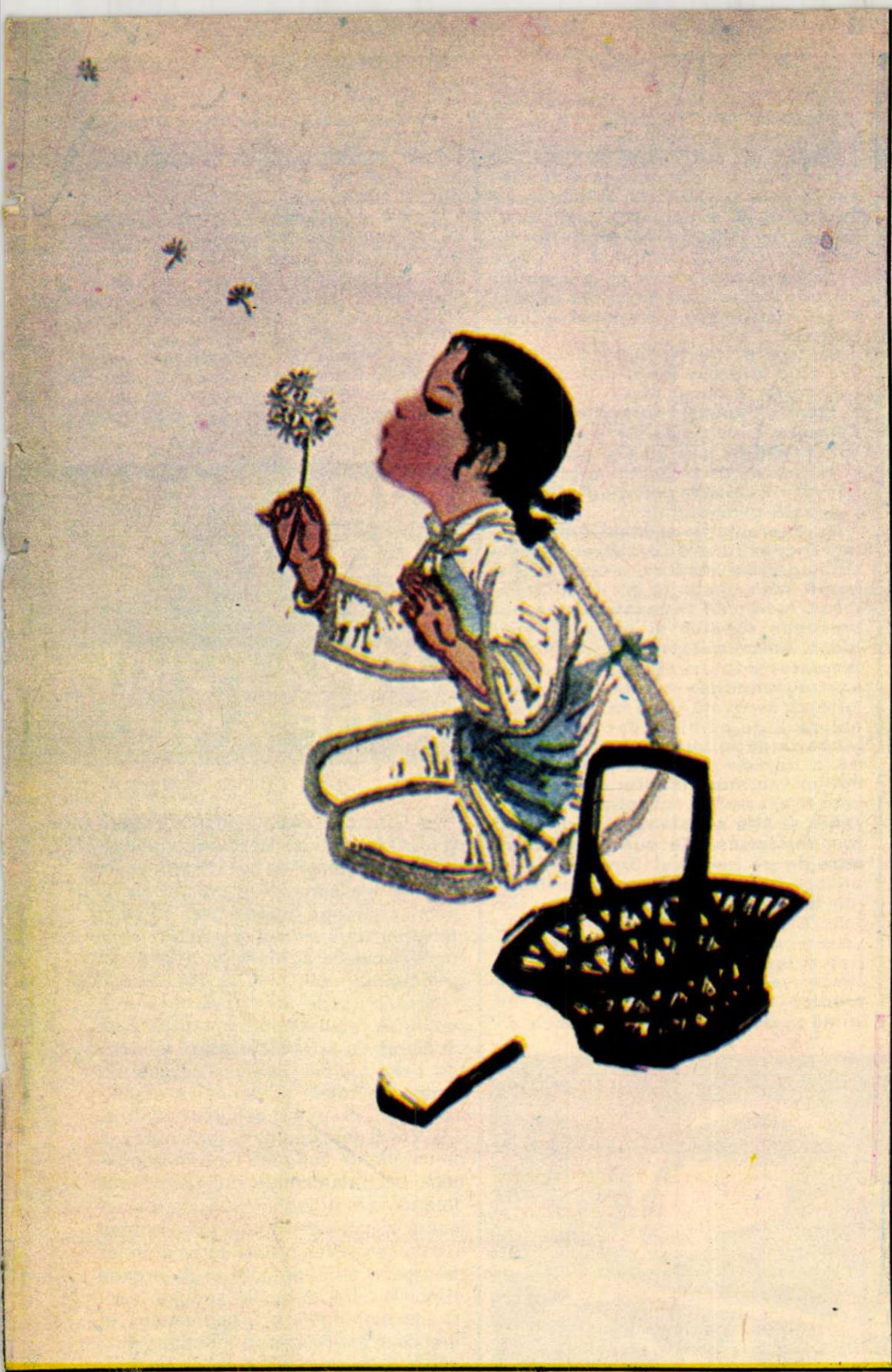

11

12

între sec. VI î.e.n. şi sec. XIII-lea e.n. porneşte de la Pekin, intersectează cele două fluvii şi ajunge pînă la Marea Chinei de Est, lîngă Hanceu. Un păienjeniş de mii de canale conduce apele către buza însetată a cîmpiei şi nu o dată, prin instalaţii ingenioase, o urcă în munţi şi dealuri. În China, dealurile şi munţii au însă un aspect particular. Survolindu-i ore în şir plaiurile, pe sute şi mii de kilometri, am fost uimit să văd cum în lentila aburită a hubloului se desfăşurau neîntrerupt, în locul unor spasmodice coame ale geologiei, un pămînt cizelat surprinzător, în infinite terase concentrice. Tenacitatea şi hărnicia generaţiilor au modificat într-atît natura aridă încît astăzi pămînturile podişurilor dealurilor sînt o impresionantă grădină.

*

De-a lungul celor peste zece mii de kilometri străbătuţi prin această ţară, am avut nu o dată prilejul să admir minunatele calităţi morale ale localnicilor, bucuria cu care pronunţau — Lumania — Lumania! — numele ţării noastre. Ne-au arătat întotdeauna cu amabilitate rodul muncii lor, frumuseţile oraşelor şi satelor lor.

Astfel, cum aş putea să uit terasele fertile, dobîndite în piatră seacă, la Şa-Sui, statuietele de jad şi vasele de ceramică ori impresionanta presă hidraulică de 12 000 de tone, izbînda pe atunci recentă a constructorilor de maşini din Sanghai. În muzeele de istorie şi de artă, dar şi în expoziţiile realizărilor economice — de talia celei din acelaşi Sanghai, însumînd nu mai puţin de 40 000 de produse industriale autohtone — marele talent constructiv, proverbiala minuţie şi răbdare a chinezului se reuneau în produse şi opere de uimitoare virtuozitate.

13

*

Deşi înfăţişăm în aceste pagini cîteva dintre ele, renumitele stampe chinezeşti, ele rămîn totuşi întrucîtva ireproductibile, undeva în lumea acelor impresii ce ni le-au revelat.

Rămîn, de asemenea, neînfăţişate aici secole de luptă şi aspiraţie spre mai bine, secole de poezie chineză, secole de epocale descoperiri ştiinţifice şi geografice. De la descoperirea hîrtiei (am privit cu emoţie, la Sian, cîteva petice de hîrtie datînd de peste 1700 de ani!) şi a tiparului, a busolei, a prafului de puşcă şi a principiului reactiv al «săgeţii de foc», pînă la foarte probabila debarcare a călugărului navigator Fa Hsien în America, înaintea lui Columb şi chiar a vikingilor. Nu pot fi trecute cu vederea, de asemenea, descoperirea «ciocanului mecanic», a dispozitivului «bielă-manivelă», a «angrenajului de roţi dinţate» (practica le ceruse transformarea mişcării de rotaţie în mişcare rectilinie alternativă, necesară morilor de apă şi benzilor aspersoare destinate irigaţiilor). Tot în China a fost determinată, încă la anul 500 al erei noastre valoarea exactă a lui π, de către matematicianul Tu Tîn-ţi.

*

Dincolo de vestigiile unei strălucite culturi milenare, în ambianţa vibrantă a epocii contemporane, de edificare a societăţii socialiste, cei ce te impresionează cel mai mult sînt, ca pretutindeni, dar cu deosebire aici, ei, copiii. I-am întîlnit pretutindeni în cele şapte provincii vizitate. Tînăra generaţie, floarea cea mai de preţ a Chinei Populare, păşeşte în viaţă cu tenacitate, cu încredere în destinul patriei sale, gata a duce mai departe tezaurul şi izbînzile înaintaşilor.

14

15

16

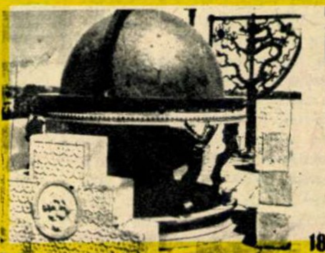

17

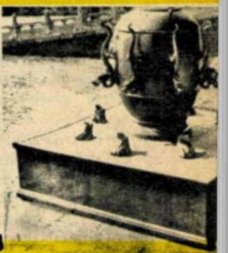

18

19

**) — după comunicarea instoricului mexican contemporan Manuel de Salis nu departe de actualul port Acapulco.*

1. **Sărbătoare în piaţa Tien An-men. 2. «Ceaţă în munţi»** (stampă). **3. Vas ornamental** (sec. 17). **4. Sub arbori seculari. 5. Pasăre, primăvara** (stampă). **6. Cititori pasionaţi. 7. Animal de pază** (bronz aurit) **8. Marele zid** (fragment). **9. Terase neintrerupte, opera migalnică a generaţiilor. 10. Călăreţ şi cai** (stampă). **11. Fetiţa cu floarea de păpădie** (stampă). **12. Arhitectură specifică. 13. «Corabia de piatră» pavilion original din ansamblul Palatului de vară. 14. În clasă. 15. «Zîmbiţi, vă rog» 16. Sculptură în munţi. 17. Vechiul Observator din Pekin** (vedere parţială). **18. Seismograf... bimilenar. 19. Făurari de frumuseţi contemporane – oţelarii.**

MEDICINA IN PERSPECTIVA ANULUI 2000

de Acad. ȘTEFAN MILCU

Nimic mai firesc pentru copii și tineret decît sondarea viitorului plin de necunoscute și de făgăduințe. Omul din toate timpurile și la toate vîrstele a căutat să «ghicească» viitorul. Credința despre un destin personal care este hotărît dinainte, a conferit viitorului o apăsătoare incertitudine și încercarea de a-l pătrunde, a deschis calea credulității, a imaginației și nu rareori înșelăciunii. În acest sens, oracolul de la Delphi, în Grecia Antică, a fost o instituție de previziune de mare prestigiu.

În epoca noastră organizarea vieții sociale, atît de riguroasă în societățile moderne, a făcut să apară o formă tehnico-științifică a previziunii viitorului, transformat de astă dată în planuri ce cuprind toate domeniile economiei, industriei, științei și culturii. Nu recunoaștem oare în planul de stat, în cele de învățămînt și chiar în planurile școlare, nenumărate forme ale previziunii ipotetice a unor evenimente sau trepte de cunoaștere la care trebuie să ajungem în colectivități sau individual?

Cu această introducere putem să acordăm atenția noastră prospectării unei științe care veghează asupra sănătății omului, în lupta cu agenții îmbolnăvirilor, caută și aplică leacuri pentru vindecarea bolilor. Cum va fi medicina anului 1980 sau, dacă am îndrăzni și mai mult, a sfîrșitului mileniului nostru — în anul 2000?

Nimic nu ne oprește să aruncăm sondele invizibile ale minții omenești, chiar dincolo — în mileniul al treilea!

Operația este posibilă, ca și în alte domenii ale științei. În serviciul viitorologiei au fost organizate laboratoare, elaborate metode și teorii și au apărut specialiști cu o formație complexă.

Departe de improvizația și empirismul «ghicitului» tradițional, avem în față indicațiile și punctele de vedere ale unei investigări științifice a viitorului, a unei previziuni pe distanțe lungi. Previziunile ce pot avea un cît mai ridicat coeficient de probabilitate în medicină, se bazează pe o cunoaștere multilaterală și cît mai exactă a nivelului actual — deci a prezentului — și a istoriei științelor medicale, care ne permite să detașăm direcțiile de dezvoltare care trebuie imaginate ca niște canale prin care curge de-a lungul secolelor masa de informație acumulată de mintea omului în efortul milenar de cunoaștere și stăpînire a lumii. Prin aceste mijloace de prospectare se detașează clar cîteva din transformările ce se vor produce în deceniile ce urmează.

*

Prima transformare spectaculoasă va fi realizată prin pătrunderea și mai adîncă a tehnicii de măsurare a fenomenelor fizice, chimice, electrice ș.a. ce se petrec în corpul omului normal și bolnav.

Automatizarea aparaturii va impune cunoașterea și stăpînirea electronicii. Ordinatorul medical va deveni un instrument de lucru obișnuit, indispensabil în practica medicală, în gospodărirea spitalelor, în evidența bolnavilor ș.a.

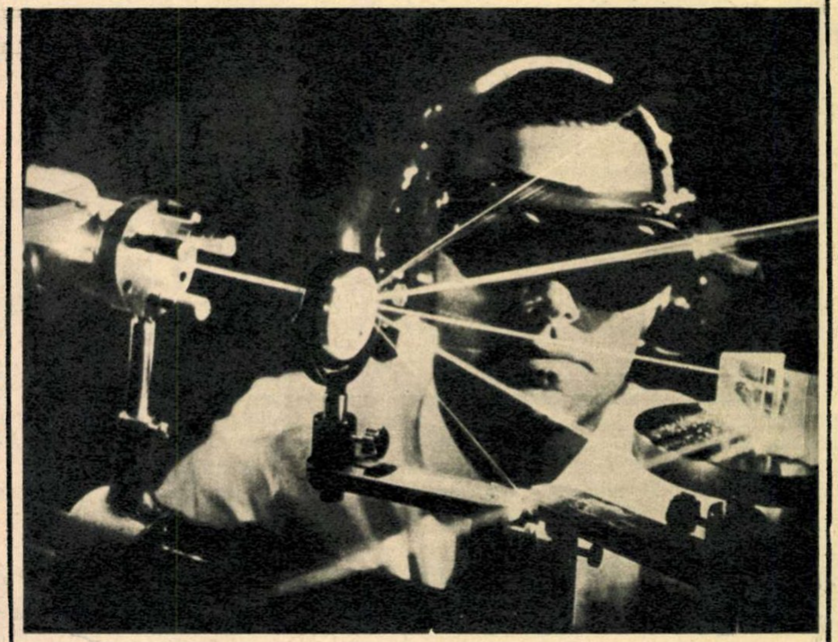

Aplicarea ordinatorilor în administrația și practica medicală este astăzi în faza de studiu și în unele rare cazuri în faza inițială de aplicare. Experiența modestă acumulată pînă în prezent a permis specialiștilor să afirme că într-un viitor nu prea îndepărtat, 95% din toate problemele ce privesc practica medicală într-un spital, vor fi rezolvate de ordinatori. De la administrarea unui simplu medicament pînă la actul chirurgical, ordinatorul va decide ce trebuie făcut. Medicul va rămîne totuși suveran în alegerea deciziilor propuse de ordinator! **Această extraordinară mașină va ajuta omul pînă la limita ce i-o permite, dar nu-l va înlocui fără acceptarea lui!**

În ordinea tehnicii înaintate previzibile, se profilează cu perspective extraordinare laserul; **el va fi aplicat în cele mai diferite mijloace de explorare și tratament, cum ar fi fotografia, tratamentul rupturilor de retină — o cauză frecventă de orbire — și în special ceea ce s-a numit bisturiul-laser, care ar putea înlocui acest instrument tradițional al chirurgului.**

Va apare inevitabil medicul inginer, **cu o formație multi-disciplinară,** cunoscător al matematicii și fizicii. **Este evident că această formație și noua tehnologie medicală vor transforma adînc felul de a gîndi și a acționa al viitorilor medici. Se va produce o adevărată mutație psihologică și profesională a medicinii.**

Un exemplu în această ordine de idei îl constituie dezvoltarea «medicinii» omului sănătos, a ceea ce s-a numit sanogeneza. **În serviciul acestei noi medicine se va investiga omul presupus sănătos și populațiile umane. Automatizarea examenelor de laborator și folosirea calculatoarelor pentru elaborarea rezultatelor va permite să se examineze în scurt timp milioane de oameni; dacă e nevoie, întreaga populație a unei țări, pentru a depista semnele timpurii ale bolilor sau modificărilor care le preced. O asemenea investigare pentru zahăr și alte substanțe din sînge, a fost întreprinsă de curînd la populația de pe teritoriul Suediei.** Se va produce în asemenea condiții o dispariție a bolilor infecțioase, inclusiv virozele. **Efortul medicinei se va dirija spre combaterea bolilor degenerative și ereditare.** Numeroase forme de cancer vor deveni vindecabile. **Bolile cronice ca reumatismul, bolile de inimă și de vase, hipertensiunea arterială, malformațiile ș.a. vor fi controlabile prin depistare precoce și tratament mai eficace în comparație cu cele actuale.**

Prin creșterea duratei de viață, pînă în anul 2000 vîrsta medie va depăși probabil 90 de ani. **Se va dezvolta de necesitate medicina bătrînilor — geriatria și știința despre bătrînețe — gerontologia.**

Intensitatea industrializării și aglomerării în orașe va impune dezvoltarea medicinii care se ocupă cu studiul și combaterea bolilor profesionale, cu recuperarea capacității de muncă și cu asistarea invalidităților. Vor crește, din cauza aglomerării în orașe și a solicitărilor profesionale, tulburările de comportament și de adaptare mai ales nevrozele. Igiena mentală va deveni o importantă ramură a sanogenezei.

Vom avea fără îndoială și surpriza apariției de noi boli, necunoscute astăzi, datorită mutațiilor bacteriilor și virusurilor și pătrunderii de noi agenți toxici ș.a.

Acest ansamblu de transformări va face să crească considerabil caracterul social al medicinii. Medicii viitorului vor trebui să aibă și o informație sociologică adecvată. **Toate aceste transformări ale medicinii viitorului nu vor schimba specificul ei milenar.** Mesajul umanist al medicinii nu poate dispare fără a marca sfîrșitul ei și transformarea într-o tehnologie care manipulează omul, ceea ce nu se va întîmpla niciodată.

PREMIERE SCONTATE ÎN URMĂTORII 30 DE ANI

H. LEREA

- Creșterea stabilității moleculelor de A.D.N. (acidul dezoxiribonucleic, îndeplinind funcții de bază în procesele vitale și ale cărui dese mutații au ca efect îmbătrînirea) poate avea ca efect dublarea vieții omului și a altor viețuitoare. Aceasta ar însemna pentru om prelungirea vieții pînă la 140 de ani. «Teoretic, scrie dr. Howard Curtit, biolog de reputație internațională care se ocupă cu aceste cercetări, nemurirea este posibilă dacă se va găsi un sistem de totală și definitivă stabilizare a A.D.N.-ului în celulele noastre».
- Vor fi descoperite o serie întreagă de substanțe antigene care în combinație cu tratamentele radioactive vor determina în organism suprimarea selectivă a stării de imunologie. În felul acesta se va crea posibilitatea grefelor de organe de la donator și de organe artificiale care să nu fie supuse reacției de respingere a organismului, în timp ce acest proces va funcționa normal față de orice alt corp străin (microbi, viruși etc.).
- Pentru refacerea organelor vitale uzate, funcțiile acestora vor putea fi preluate pe timp limitat de aparate și instalații speciale conduse de către mașini electronice de calcul special programate.
- Vor fi descoperite noi medicamente și tehnici de tratament care, fără să dăuneze organismului, vor putea să combată stările de oboseală, să stimuleze vioiciunea, să faciliteze relaxarea ori chiar creșterea capacității de percepție și a fanteziei.
- Către sfîrșitul următoarelor trei decenii s-ar putea crea posibilitatea de a alege sexul copiilor înainte de naștere.
- Se vor pune la punct metode simple pentru realizarea unor schimbări cosmetologice cu caracter permanent. Astfel vor putea fi modificate unele trăsături ale feței, culoarea tenului și chiar fizicul unei persoane în ansamblul său.
- Vor fi elaborate metode chimice care vor permite îmbunătățirea memoriei și a capacității de a învăța. De asemenea, o serie de metode mecanice și chimice vor permite sporirea forței analitice a gîndirii omenești și dobîndirea unei abilități fizice superioare.

PAGINA FETELOR

Trei accesorii dintr-unul !

Dintr-o bucată de postav alb, sau colorat, urmărind tiparul alăturat, puteți să vă lucrați o geantă foarte modernă, asemănătoare cu o desagă românească. Cusăturile de pe ea se fac în cruciulițe sau cu firul după ac. Geanta, prinsă în față, devine o vestă, iar trecută peste gît se transformă într-un original fular.

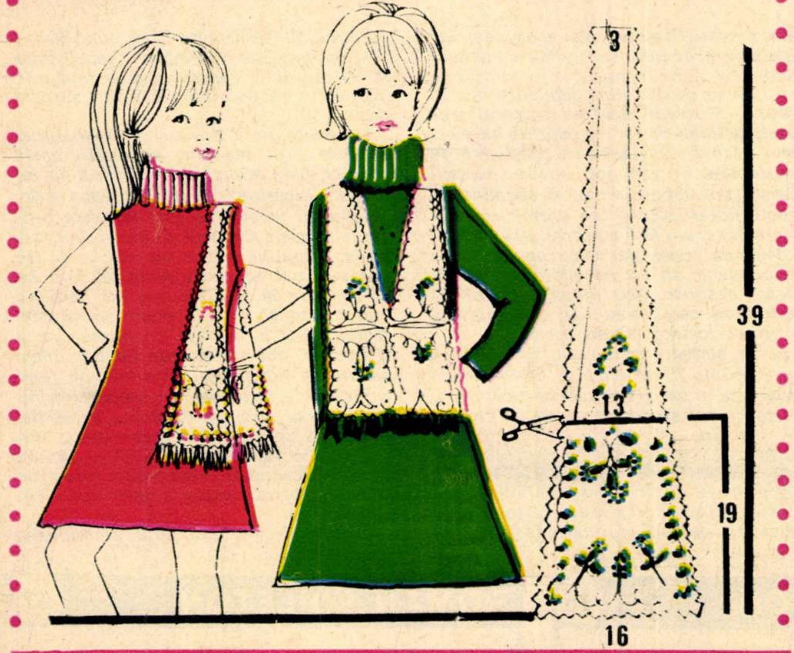

Pentru vacanță !

Au mai rămas cîteva zile pînă la Revelion și, fiecare se gîndește cum să se îmbrace mai frumos. Chiar dacă nu v-ați putut pregăti o rochie nouă, mai este încă timp să vă aranjați una dintre rochiile pe care le aveți.

De pildă, la o rochie dintr-o stofă de culoare închisă îi puteți adăuga gulerașului o dantelă albă care se va armoniza foarte bine cu această diademă confecționată dintr-un șnur alb pe care ați fixat cu un nod mici fundițe din panglică albă îngustă.

La o rochie uni puteți adăuga un plastron brodat cu motive naționale stilizate care să conțină și culoarea pe care o are rochia.

O rochie obișnuită capătă dintr-o dată alt aspect dacă îmbrăcați peste ea acest bolero fie croșetat, fie din stofă, decorat pe margini cu suitaș.

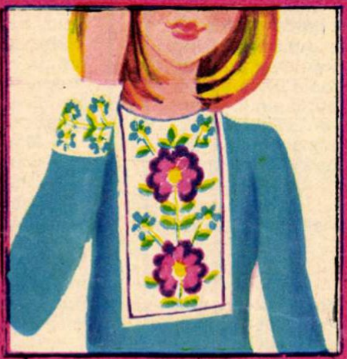

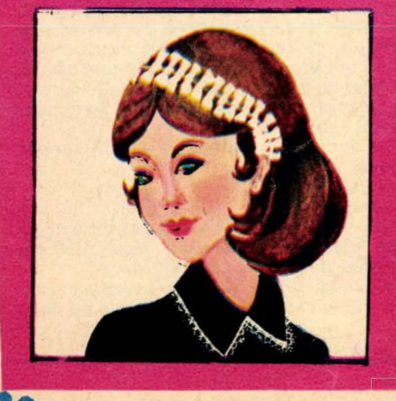

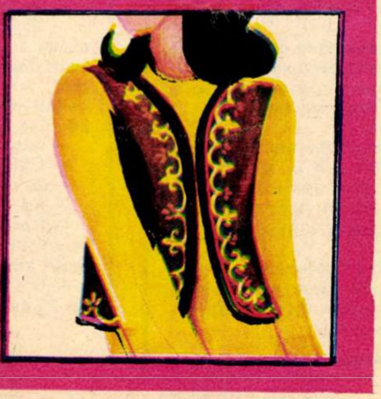

JURNALUL OLGUȚEI

Dragele mele, după subiectele pe care le-ați ales pentru scrisorile din ultimele zile, observ că aproape toate v-ați hotărît să-mi arătați cît sînteți de gospodine. Care mai de care, îmi spuneți, așa cum o face și **Paraschiva Iordache din Brețcu, Covasna: am încercat rețeta prăjiturii în... cinci minute. A fost grozavă! Păcat că n-a încăput o bucățică în plic. Îți trimiteam și ție.** Îți mulțumesc pentru intenție Paraschiva și vă felicit, pe tine și pe toate celelalte fete pentru reușită.

Agnes Zsivoinovits și prietenele ei din Arad: Olguțo, trimite-ne cîteva rețete de sandvișuri rapide. Dar... rapid. În vacanță vom avea invitați. Dragă Agnes, dorința ta a fost repetată de foarte multe alte prietene, așa că, trebuie să mă pregătesc serios. Dați-mi o zi, două de gîndire și în numărul 52—53, în pagina noastră, veți găsi cele mai gustoase sandvișuri. Vă promit.

Pentru **Viorel Mihai — Giurgiu; Adi Toth — Ambud, Satul Mare** și pentru alți băieți am un singur răspuns: multe fete sînt de părere că puteți fi și voi prietenii paginei noastre. De aceea v-am și pregătit o surpriză. Care? Podoabele pentru iarnă din ghindă le puteți lucra și voi. Dacă aveți surori, ajutați-le.

Înainte de a încheia aceste rînduri vreau să mulțumesc prietenelor **Elena Bociat — Răchitova, Hunedoara; Carmen Vărzaru — Ploiești; Maria D. Bogoslov — Vlădești, Vîlcea; Romelia Blotor — Mediaș** și tuturor care mi-au scris în aceste zile.

Olguța

UN DAR, O BUCURIE

Sărbătorile de iarnă ne prilejuiesc totdeauna plăcerea de a ne face daruri. Micile surprize pe care le primim sau le oferim sînt bucurii mari pentru cei dragi. De aceea, cînd le oferim, s-o facem cu toată grija și atenția. Un dar se alege totdeauna potrivit vîrstei, punîndu-ne în joc spiritul nostru de observație pentru a sesiza ceea ce i-ar face plăcere mamei sau unui prieten să primească. Puneți multă grijă în ambalarea obiectului pe care îl oferiți. Folosiți celofan, hîrtie subțire sau o pungulița frumoasă. O crenguță de brad, o carte de vizită pe care voi singuri ați desenat-o — e un semn de atenție. Cînd oferiți darul faceți-o cu modestie fără să insistați asupra calității obiectului. Cel care primește un dar desface deîndată pachetul și mulțumește. Buna cuviință vă împiedică să nu comparați darurile între ele, să acordați unuia mai multă atenție decît celuilalt.

Și acum cîteva surprize simple pe care le puteți lucra singuri din plută, ghindă, bucățele de sîrmă, petice de blană. Figurile alăturate vă indică modele. Cu asemenea figuri se poate împodobi pomul sau etajera. Orice prieten se va bucura să primească un astfel de dar.

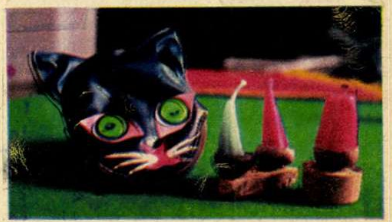

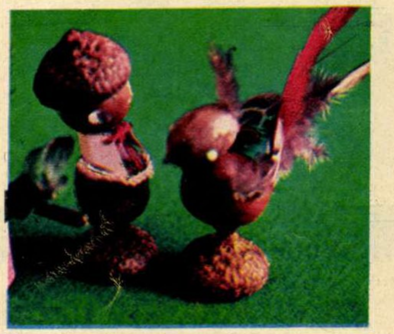

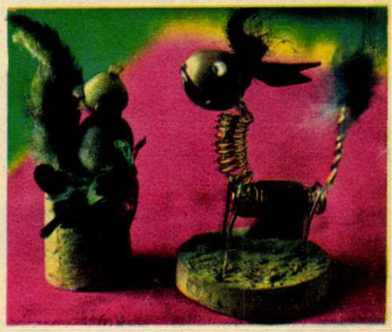

DONALD-GARDEROBIERUL

Un asemenea cuier se potrivește foarte bine în camera voastră. Materiale necesare pentru confecționarea lui: *bucăți de pînză sau de stofă colorate, bucățele mici de burete sau cîrpe pentru umplut, mărgele pentru ochi, o bucățică de sîrmă electrică, învelită în plastic (se găsește în comerț) sau simplă sîrmă pe care o îmbrăcăm în pînză, pentru suport.*

Tiparul cuierului îl vedeți în desenul alăturat. Fiecare patrat reprezintă 3 cm. Tiparul nr. 1 este capul care se prinde cu tiparul numărul 1—2, creștetul. Tiparul nr. 3 gîtul se leagă cu linia nr. 3 de la cap. Evident ciocul, creștetul, gîtul se taie dublu. Pentru cap croiți pe rînd, pentru partea dreaptă și pentru cea stîngă. Adăugați o pălărie, o fundă și cuierul va arăta ca cel din fotografie.

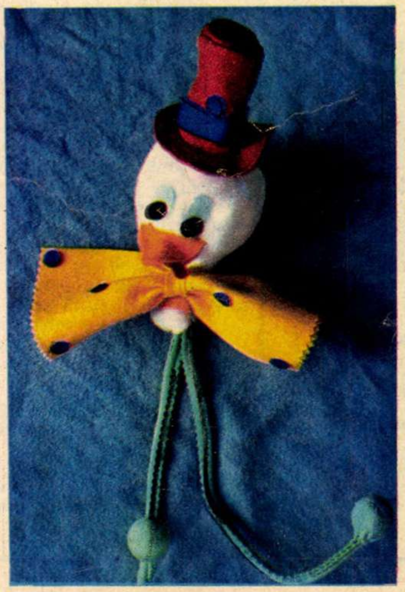

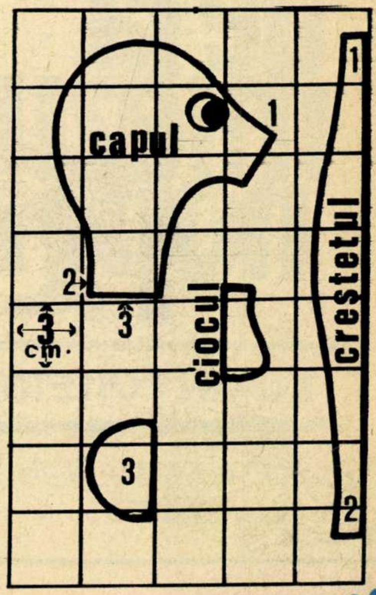

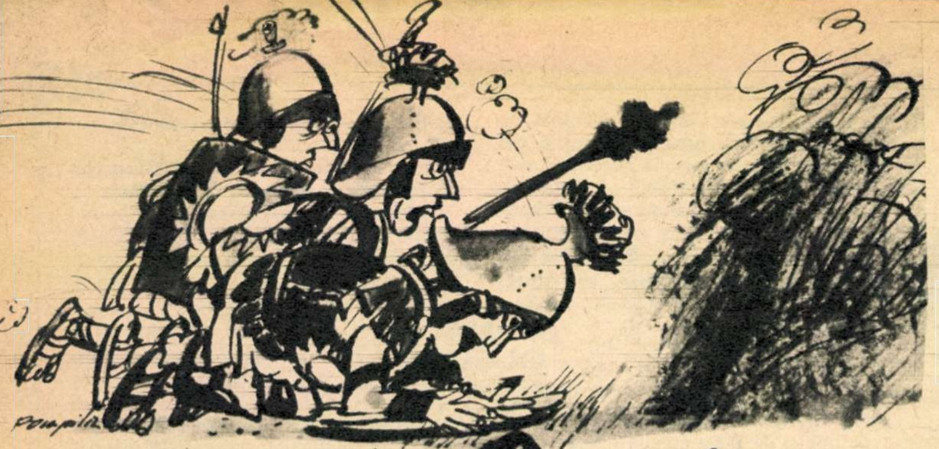

Focul viu

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Prof. PANAITESCU C.
comandant

ABANARIȚII DOINA
căpitan

ABANARIȚII VIOLETA
sanitar

DOBRE AUREL
istoric

DOGARU ANA
etnograf

Expediția ce străbate pădurile din munții Buzăului, cutreierate doar de sălbăticiuni e alcătuită din pionierii Școlii generale din Podgoria (județul Buzău). Însemnările lor consemnează o geografie vie, plină de farmec, în care fiecare loc își are un nume ce sună a poveste: Stînca Șoimilor, Poiana Mărului, Piscul Prepeleag. Și culmile, în pofida făpturii lor greoaie și colțuroase, au nume ce amintesc de sprinteneala jivinelor, ori de arbori. Aici, în munții de la Întorsura Buzăului, cutezătorii din Podgoria s-au dus să caute «focul viu».

Am fi ispitiți să credem că e un țel ce și-l poate lua doar voinicul din poveste. Nu, «Focul viu» este o realitate. În această regiune la poalele culmii Smoleanu — nu departe de comuna Lopătari — se află un loc unde răzbat din pămînt gaze naturale. Aprinse de fulgere, ele ard cu flăcărui pale, albăstrui, ce se ițesc deasupra pămîntului, la vreo trei, patru palme înălțime.

Se spune că, odată, o oaste romană s-a strecurat pînă aici cu gînd să ia în stăpînire și înălțimile muntelui. Dar oamenii locului fuseseră vestiți, din vreme, de către pîndari. Și au așteptat ei pe vrășmași bine tăinuiți de tufărișuri pînă cînd oștenii Romei au ajuns în preajma locului unde «răsuflarea pămîntului» izbucnea din adîncuri. Muntenii daci au scăpărat amnarele și limbi de foc au cuprins întreaga vale. Văzînd vîlvătaiele ce apăruseră pe neașteptate în acel loc pustiu, soldații romani s-au înspăimîntat și socotind că aceste flăcări sînt o rea prevestire s-au întors din drum fără a se mai uita îndărăt. O legendă poate, dar e cu neputință ca sîmburele ei să nu fie adevărat. Aceste flăcări nestinse i-au inspirat pe tinerii exploratori care și-au luat ca emblemă imaginea focului mereu aprins...

Ei vor străbate toată regiunea cuprinsă între Munții Penteleului și Munții Siriu, peste ape și văi și vor culege zicători cu înțelepciune, strigături vesele și cîntece vechi și noi.

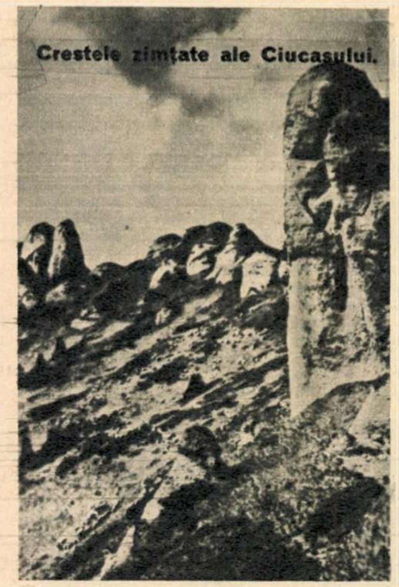

Crestele zimțate ale Ciucașului.

O PREMIERĂ... GEOGRAFICĂ

Mergînd pe firul pîrîului Coșoca, echipajul pătrunde într-o zonă ce fusese parcă puțin înainte teatrul de luptă între Strîmbă-Lemne și Sfarmă-Piatră. În fața le apar stînci prăvălite, copaci doborîți; malurile înălțimilor ce domina valea sînt surpate peste ape.

Înăbușite de bolovani și fărîmăturile adunate prin repetate alunecări, apele pîrîului, pînă atunci subțiratice, s-au tot umflat, înghițind treptat întreaga vale. Încetul cu încetul au fost invadate tufișurile și apele Coșocăi au înconjurat malurile. În puțină vreme s-a născut un lac întins pe o lungime de peste 300 m și lat de aproape 50 m. Cele mai noi hărți nu l-au însemnat încă în cuprinsul acestei regiuni deși el are azi un nume: Lacul Coșoca. E atît de limpede încît în zilele senine se pot vedea așternute pe fund trunchiurile dizlocate ale arborilor frînți de malurile surpate. Geologul expediției, împreună cu naturalistul, cercetează împrejurimile «anchetînd» cazul și află că lacul s-a format în urma ploilor torențiale ce s-au abătut asupra acestor locuri în vara lui '69.

La poalele muntelui Siriu, ei întîlnesc

NICUTA TANASE

Casata de la miezul nopții

ROMAN FOILETON 8

ȘI TOTUȘI MOȘ PETCU NU A VISAT !

ROMAN FOILETON 36

Am alergat de la bostănărie încoa, spre centrul comunei, de ne-a ieșit sufletul. Podul suspendat de peste rîu, care dă aproape în bătătura bunicii lui Marian se clătina cu noi de parcă dădea să zboare. Moș Petcu abia se ținea după noi. Cînd am ajuns în deal, la poștă, și mi-am aruncat privirile, așa în fugă, spre cofetărie, spre locul unde mi-am parcat mașina, am rămas de-a dreptul uimit. M-am oprit locului, s-au oprit și Iliuță și ceilalți eroi și l-am așteptat pe bătrîn. Cînd a ajuns și el lîngă noi, mi-am reglat respirația și foarte supărat i-am spus:

— Moș Petcule, să nu te superi, dar nu ești om serios.

— Ce spuseși? și bătrînul mai să mă sfîșie cu privirile.

— Îți bați joc de mine?

— Cum îmi bat joc de tine?

Să știți că nu m-am supărat prea tare că m-a luat cu «tine», dar nici prea bine nu mi-a căzut. I-am arătat în direcția cofetăriei și puțin răstit, i-am spus:

— Spuneai că mi-a dispărut mașina. Unde a dispărut? Privește-o!

Bătrînul își duse palma streașină la ochi, se uită într-acolo și vă rog eu să-mi permiteți să trec peste expresia urîtă pe care a zis-o după ce înainte a tras și o fluierătură prevestitoare de pagubă.

— Nu se poate măi băieți!

— Ce nu se poate? Ce nu se poate moș Petcule?

— Mă, eu am făcut muncă la C.F.R. o viață de om.

— Ce legătură are C.F.R.-ul cu vedenia dumitale?

— Măi a lu Nichipercea să nu-mi vorbești tu mie de vedenii că te altoiesc cu bastonu' ăsta de nu te aduni... Mașina nu e...

— Dar, dumneata nu o vezi? Uite-o colo.

— Măi băieți, ascultați aici la mine: mașina n-a fost acolo. Eu nu am vedenii cum zice băiatu lui

ROMAN FOILETON 37

Nichipercea... Haideți pînă acolo.

Nu știam ce să mai cred. Citeam pe fața bătrînului seriozitate. Și în afară de asta eu, nu că mă laud, dar cunosc la oameni. Schimb doar cîteva vorbe cu un om și imediat îmi dau seama cu cine am de-a face. Am pornit toți într-acolo și cam prin dreptul farmaciei am văzut venind spre noi un poștaș. L-am tras într-o parte pe moș Petcu și i-am spus:

— Moșule, pe poștaș îl cunoști?

— Care poștaș?

— Cel care vine spre noi.

— Stancu? Stancu Petete? Păi mi-e nepot. E a lui sor-mea aia mică din capul satului. Cînd ia cîte-o țuică mai mult îi duc eu scrisorile, ce-ai cu el?

— Dacă ți-e nepot, atunci... am o rugăminte. Întreabă-l dacă a sosit ieri sau azi dimineață de la București un mandat de 25 de lei. În valoare de 25 lei. Dacă da, atunci întreabă-l pe ce nume a sosit.

— Da de ce vrei să știi?

— Ți-am spus că sînt scriitor...

— Asta știu, da... Băi, Petete, ia vino încoa.

Bătrînul îmi făcu cunoștință cu poștașul și ca să nu bănuiască ceva mi-am luat rămas bun și i-am lăsat pe unchi și pe nepot să tăinuiască singuri. Am mers încet spre mașină, unde Iliuță și ceilalți ajunseseră. După vreo zece pași l-am auzit pe moș Petcu strigîndu-mă.

— Acu' se duce la lui Petroman cu un mandat.

— Cîți bani.

— 25 de lei și o explicație.

— Ce explicație?

— Banii sînt trimiși de unul Marian și scrie acolo la explicații «Sînt banii dumitale iartă-mă» așa scrie, am citit și eu... Ce e cu banii ăștia?

— O să-ți povestesc eu dumitale povestea acestor 25 de lei într-o carte. Ți-o trimit acasă cu dedi-

VACANȚA DE IARNĂ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2					■					
3	■					■				
4				■				■		
5		■					■			
6						■				
7		■					■			
8			■						■	
9					■					
10				■						

ORIZONTAL. 1) Autorul poeziei «Noapte de iarnă). 2) A pictat tabloul «Peisaj de iarnă cu scene de patine» — Privesc natura iarna. 3) Locuitor din Peninsula Arabică — Vulcan cu versanții acoperiți de vii și livezi. 4) Parafă pe produsele bune — Pitoresc în peisajul montan — Seve! 5) Autorul poeziei «Mingea dorită în copilărie» — Jumătate din noapte. 6) Ne-a înfățișat «Jocul de-a vacanța» și «Vremea zăpezilor» — Cu activități în vacanța de iarnă (sing.). 7) Autorul poeziei «Trei pionieri» — Aceia (pop.) — Nicolaie Corbu — Loc pentru excursii 9) Spectacol festiv — Pe ici, pe colo. 10) Anotimpul zăpezilor — Vacanță plăcută și instructivă.

VERTICAL. 1) În fine, vacanța! A scris cele mai frumoase amintiri despre școală. 2) Zăpadă mare — Poartă săniile (sing.). 3) Te recreează în vacanță (pl.) — Luca Bogdan. 4) Nume de față — Ghiozdan (pop.). 5) Ne îmbracă iarna călduros. 6) Conjuncție — Cu trei vacanțe — Așa pleacă cocorii. 7) Duce existența fără nici un țel — Nicolae. 8) Mat amestecat — Fața lui Harap Alb. 9) Cad zăpezi — Ion Luca. 10) Strigăt de bucurie înaintea sărbătorilor de iarnă (2 cuv.).

Dicționar: Amf

I. ALEXANDRU

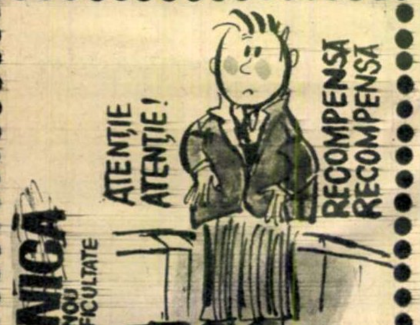

Dragi colegi, am din nou o neplăcere: mi-am pierdut cheia de la patine! Cred că se află undeva, în interiorul acestui număr! Vă rog, ajutați-mă s-o găsesc! Redacția oferă, ca premiu I, o pereche de patine, plus încă 9 mențiuni-surpriză! Nu uitați să notați pe plic: „Pentru IONICĂ"!

UN ZÎMBET CU...

Violonistul german August Vilhelmy (1845—1908) a fost invitat la cafea de o distinsă familie. După ce cafeaua a fost servită,

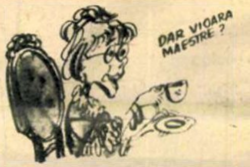
DAR VIOARA MAESTRE?

gazda aruncă priviri alarmante în jur, întrebînd.

— Unde vi-e vioara, maestre?

— O, dragă gazdă, răspunse Vilhelmy, vioara mea își cere scuze, însă ea nu bea cafea niciodată.

REZULTATELE CONCURSULUI CEC

Sîmbătă, 28 noiembrie a.c., la București a avut loc tragerea la sorți a premiilor concursului C.E.C.

Iată lista celor 25 de cîștigători:

Daniela Iancu, **Școala generală nr. 3, Alba Iulia, județul Alba;** Livia Bența, **Școala generală Popești, județul Iași;** Ecaterina Fenișer, **Școala generală nr. 1, Petroșani, județul Hunedoara;** Mihaela Nichiforescu, **Școala generală nr. 14, Galați;** Vica Suci, **Școala generală Dumbrava, comuna Vătava, județul Mureș;** Mihaela Barbu, **comuna Popești–Leordeni; Școala generală nr. 106, sector 5, București;** Aurelia Bereschi, **Școala generală Șieu-Cristur, județul Bistrița-Năsăud;** Vasile Cadinoiu, **Liceul Ștefănești, județul Botoșani;** Ovidiu Sperlea, **Școala Honterus, Brașov;** Luminița Ristea, **Școala generală nr. 25, Constanța;** Marius Moraru, **Școala generală nr. 1, Gherla, județul Cluj;** Aurel Manasoiu, **Școala generală Știrbești, comuna Ghioroiu, județul Vîlcea;** Lucia-Angela Nistea, **Școala generală Lunca, județul Mureș;** Mihaela Papazu, **Liceul D. Bolintineanu, București;** Mioara Purnavel, **Școala generală nr. 2, comuna Boldu, județul Buzău;** Viorica Iordache, **Școala generală Corbu, județul Olt;** Ileana Simoniac, **Școala generală nr. 2, comuna Poienile de sub Munte, județul Maramureș;** Doina Hîrțan, **Școala generală nr. 1 Războieni, județul Neamț;** Ioan Pavăl, **Școala generală din comuna Dumbrăveni, județul Suceava;** Lucian Coman, **Școala generală, comuna Orbeasca de Jos, județul Teleorman;** Florica Ghițescu, **Școala generală Solduba, județul Satu-Mare;** Nicoleta Cîrmaciu, **Școala generală, sat Crivina, comuna Burila Mare, județul Mehedinți;** CERCUL «REBUS» din **Școala generală, comuna Coșoveni, județul Dolj;** Dan-Sergiu Moroșanu, **Școala generală nr. 2, Pitești, județul Argeș;** Benonia Centea, **Școala generală Fîntînele, județul Sibiu.**

Fiecare dintre cîștigători au obținut cîte un libret de economii cu o depunere inițială de 100 lei și cîte un C.E.C. de economii școlare în valoare de 100 de lei.

Revelionul RACHETEI CUTEZĂTORILOR

FIECARE DINTRE VOI POATE PARTICIPA LA ACEST REVELION, UNIC ÎN FELUL SĂU, PRIN INTERMEDIUL UNUIA SAU AL MAI MULTOR CUPOANE COMPLETE „R.R" APĂRUTE ÎN RACHETA „CUTEZĂTORILOR".

- TOATE CUPOANELE VOR LUA PARTE, ÎN PREZENȚA LUI MINITEHNICUS ȘI A SUTE DE CITITORI, LA PALATUL PIONIERILOR DIN BUCUREȘTI, LA MAREA TOMBOLĂ A REVELIONULUI RACHETEI.
- TOATE CUPOANELE AU ȘANSA DE A CÎȘTIGA MOTORETA „MOBRA", MAGNETOFONUL „TESLA" SAU CHITARA ELECTRICĂ!
- ORICÎTE CUPOANE, COMPLETATE CORECT, POT FI EXPEDIATE ÎN ACELAȘI PLIC PE ADRESA REDACȚIEI NOASTRE PÎNĂ LA DATA DE

24 DECEMBRIE 1970 (DATA POȘTEI)

◆ ◆ ◆

DORESC SĂ CORESPONDEZE

- **Luminița Daniela Szabo,** București, str. Alecu Russo, nr. 22, sector II. Scrima este pasiunea ei cea mare. Ar interesa-o schimbul de corespondență.

  Floretista noastră are vîrsta de 14 ani și 10 luni.

- **Nicu V. Vîrtosu,** comuna Costache Negri, județul Galați. Îl interesează schimbul de corespondență cu constructorii de aero și navo-modele. Nicu posedă o interesantă colecție de timbre (ea numără cîteva sute).

- **Maria Enache,** «Palas — Constanța», str. Mureșului, nr. 57, cartierul C.F.R. Dorește să corespondeze cu fetițe și băieți de vîrsta ei. (Maria este președintă de detașament din clasa a VII-a și... colecționează note de 10).

CUTEZĂTORII SERVICE!

ARHEOLOGIE

Un grup de mici «arheologi» de la Școala generală de 10 ani din satul Homoriciu, comuna Izvor, județul Prahova roagă pionierii și elevii care au aceeași preocupare cu ei, să le scrie urgent pe adresa școlii. Micii noștri «arheologi» au făcut noi descoperiri.

ATENȚIE RADIO-AMATORI

ȘTEFAN GROSS, **str. Morii nr. 1, Orăștie, județul Hunedoara. Oferă un condensator variabil triplu, dorește în schimb un tranzistor EFT-323.**

EXPEDIAȚI SCRISORILE PENTRU CUTEZĂTORII-SERVICE — PE ADRESA REVISTEI NOASTRE, BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1, CU MENȚIUNEA «SCRISOARE SERVICE».

PRIMA ZĂPADĂ

Foto: GH. CUCU

CHEMAREA LUI HOREA

3

Scenariu: VLAICU BÂRNA
Desene: TEODOR BOGOI

108

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: PLECAT CU IOBAGII DIN ZARAND SPRE ALBA IULIA SĂ SE SCRIE ÎN REGISTRELE OASTEI GRĂNICEREȘTI, CRIȘAN ESTE URMĂRIT ȘI ATACAT DE DOI VICE-PREFECȚI ÎNSOȚIȚI DE CĂTANE, ÎN SATUL CURECHI. CEI DOI SLUJBAȘI ȘI UNEALTA LOR, GORNICUL CIRA, SÎNT SPÎNZURAȚI IAR CĂTANELE DEZARMATE ȘI PUSE PE FUGĂ. CRIȘAN ÎNDEAMNĂ MULȚIMEA SĂ PORNEASCĂ LA PEDEPSIREA NOBILIMII CARE RIDICASE SABIA ASUPRA EI.

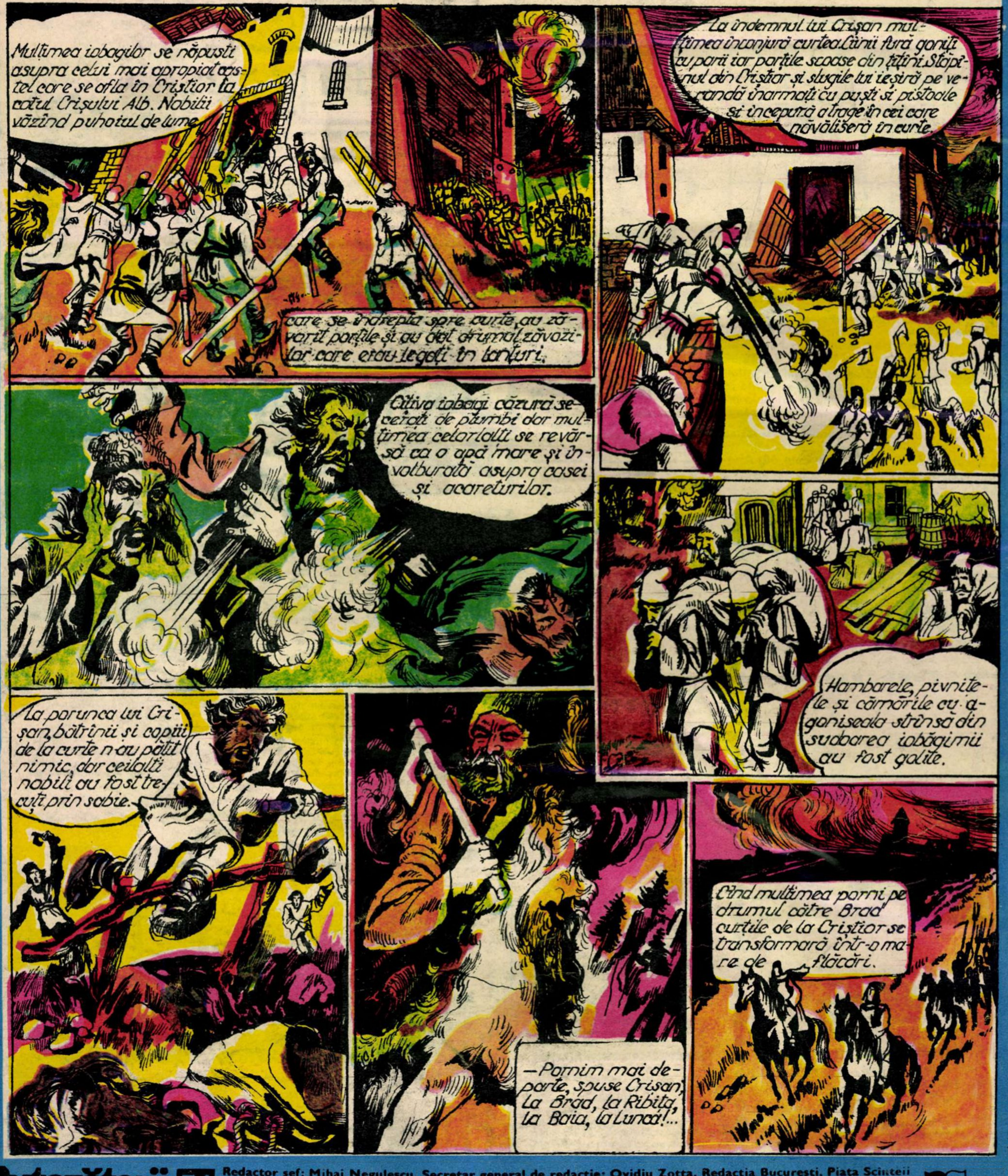
Mulțimea iobagilor se năpusti asupra celui mai apropiat castel care se afla în Cristior la cotul Crișului Alb. Nobilii văzînd puhoiul de lume
care se îndrepta spre curte au zăvorît porțile și au dat drumul zăvozilor care erau legați în lanțuri.
La îndemnul lui Crișan mulțimea înconjură curtea. Cînii fură goniți cu parii iar porțile scoase din țițîni. Stăpînul din Cristior și slugile lui ieșiră pe verandă înarmați cu puști și pistoale și începură a trage în cei care năvăliseră în curte.
Cîțiva iobagi căzură secerați de plumbi dar mulțimea celorlalți se revărsă ca o apă mare și învolburată asupra casei și acareturilor.
Hambarele, pivnițele și cămările cu agoniseala strînsă din sudoarea iobăgimii au fost golite.
La porunca lui Crișan, bătrînii și copiii de la curte n-au pățit nimic, dar ceilalți nobili au fost trecuți prin sabie.
—Pornim mai departe, spuse Crișan, la Brad, la Ribița, la Baia, la Luncă!...
Cînd mulțimea porni pe drumul către Brad curțile de la Cristior se transformară într-o mare de flăcări.

(VA URMA)

Cutezătorii 51

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta. Redacția București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administrația Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Prezentare artistică: Ofelia Dumitrescu; Tehnoredactor: Lucia Sicomas

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cutezătorii

52
53

SÎMBĂTĂ, 26 DECEMBRIE 1970, ANUL IV **170—171**

La mulți ani!
PROF. PARBRIZ
3
13
1
POMPILIU 70

> *«Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România; voi fi credincios poporului și Partidului Comunist Român; voi respecta neabătut îndatoririle pionierești».*
>
> **LEGĂMÎNTUL PIONIERULUI**

▲ **Pentru copiii din fotografia de față, momentele întîlnirii cu tovarășul Nicolae Ceaușescu constituie cea mai frumoasă amintire a copilăriei. Pentru noi toți, pentru milioanele de vlăstare ale României socialiste, dragostea și grija părintească pe care ne-o poartă comuniștii, întregul popor, constituie un vibrant imbold spre noi izbînzi de seamă, la învățătură, în activitatea pionierească, în pregătirea noastră pentru viitor.**

MAI 1921
PARTIDULUI COMUNIST ROMAN
ORDINEA DE ZI

▲ **Apropiata sărbătoare a semicentenarului Partidului Comunist Român prilejuiește pionierilor vizite de neuitat la Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mișcării muncitorești și democratice din România, la Doftana și la alte locuri legate de lupta clasei muncitoare.** ▼

ORIZONT

de VIRGILIU RADULIAN, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului învățămîntului

Anul care se încheie a fost un an bogat în înfăptuiri pentru Organizația pionierilor din Republica Socialistă România; el va rămîne în amintirea tuturor prin numeroase, frumoase și valoroase acțiuni pionierești, care au contribuit mult la sporirea prestigiului pionieriei în țară și peste hotare.

O mare atenție au acordat unitățile și detașamentele de pionieri de pe întreg cuprinsul țării acțiunilor de folos obștesc, de muncă social utilă, participînd activ și ingenios la înfrumusețarea și buna gospodărire a școlilor, satelor și orașelor țării, la strîngerea recoltelor de pe cîmp sau la construirea unor terenuri pentru sport și joc, cluburi și alte așezăminte de cultură în orașe și sate, la plantări, împăduriri și la multe alte acțiuni de acest fel. În cursul «Săptămînii primăverii» și nu numai atunci, zeci și sute de mii de pionieri și școlari au răspuns cu însuflețire la chemarea Consiliului Național «Fiecare pionier — un pom, o floare», ceea ce a dus la o mai intensă preocupare pentru ocrotirea naturii, pentru păstrarea și răspîndirea frumosului în mediul înconjurător. În acțiuni folositoare lor și societății noastre socialiste în plin avînt constructiv, mulți pionieri s-au distins prin hărnicie, inițiativă, spirit practic, dovedind că posedă nu numai minți iscoditoare, dar și mîini destoinice, iscusite. Cinste acelor pionieri vrednici care au înțeles frumusețea și demnitatea faptelor de muncă, care știu să-și suflece mînecile cînd este nevoie și nu se lasă îndemnați la fapte de ispravă cînd nevoile țării o cer. Nu vorbele și gîndurile frumoase, ci acțiunile practice, munca în folosul țării, faptele concrete sînt înainte de toate expresia vie a devotamentului față de patrie, a inițiativei și demnității pionierești. Un pionier se caracterizează totdeauna prin înaltul simț al răspunderii, prin inițiativă, spirit creator și dăruire față de cauza poporului și a Partidului Comunist Român, fiind totdeauna și pretutindeni gata să-și aducă cu însuflețire contribuția la progresul patriei, în fiecare zi, la fiecare loc de muncă. Pionierii nu așteaptă să li se spună cu ce pot fi de folos țării, ei nu așteaptă, ci știu care este datoria lor, acționează cu energie și entuziasm pentru înfăptuirea ei. Acest adevăr l-au dovedit cu prisosință mulți pionieri în împrejurările excepționale prin care a trecut țara cu prilejul combaterii calamităților naturale din mai a.c., acționînd cu devotament, inițiativă, hotărîre și curaj. Felul în care pionierii și comandanții au răspuns la chemarea partidului, felul în care au dat curs apelului Consiliului Național al Organizației pentru a-și aduce întreaga contribuție la depășirea greutăților create de aceste evenimente va rămîne înscris pentru totdeauna în istoria mișcării pionierești din țara noastră ca un moment de demnitate, de patriotism înflăcărat. Zece dintre mulții pionieri și școlari care s-au evidențiat cu acest prilej au fost distinși cu diploma de onoare pentru acte de eroism de Comitetul Internațional al Mișcărilor de Copii și Adolescenți de pe lîngă F.M.T.D. iar mulți alții au primit titlul de «pionier cutezător», numeroase unități și detașamente obținînd titlul de **unitate — sau detașament de frunte.**

A fost un moment pe care cu toții îl vom ține minte, de profundă solidaritate umană, de curaj, de puternică dragoste față de țară. A fost totodată un prilej de importante învățăminte pe care pionierii le-au dezvoltat în lunile ce au urmat și chiar în vacanța școlară. A rezultat limpede că educarea spiritului practic, a îndemînării, a spiritului organizatoric, cultivarea trăsăturilor umane înaintate, spiritul de solidaritate, de dăruire de sine și putere de sacrificiu, de cutezanță, călirea fizică rămîn și vor fi și-n viitor preocupări importante ale organizației, ale pionierilor înșiși.

Este îmbucurător să constatăm cît de mult a sporit după aceea inițiativa și răspunderea pionierilor din comandamentele unităților și a celor aleși în colectivele de conducere ale detașamentelor, ale activului pionieresc în buna organizare și desfășurare a activității pionierești. Este un drum bun, pe care vom păși cu încredere mai departe.

În anul 1970, s-a organizat cu succes concursul și expoziția «Minitehnicus» care s-au bucurat de un mare răsunet internațional și care au ilustrat cît de mult a crescut interesul și preocupările pionierilor și școlarilor pentru activitatea tehnică aplicativă și științifică. Expoziția națională a fost precedată de expoziții județene, unde mii de pionieri creatori în domeniul tehnicii au arătat de ce este în stare ingeniozitatea și inventivitatea lor, cu cîtă imaginație și spirit creator pot pune în aplicare cunoștințele ce și le-au însușit în școală sau în cadrul activităților extrașcolare din cercuri sau de la casele pionierilor.

Conferința internațională «Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii contemporane» care a avut loc între 20—27 iulie a.c. la București și la care au participat 28 organizații din 4 continente și

Tot înainte

PIONIERESC 1971

numeroase organizații internaționale a confirmat progresul însemnat obținut în acest domeniu de către Organizația pionierilor din țara noastră. Rămîne ca-n anul ce vine să dezvoltăm energic și pe un front larg aceste succese dînd o și mai mare atenție activității tehnice în unitățile de pionieri de la sate și angrenînd mai mult fetele în acest domeniu.

Frumoasele realizări obținute în anul pe care îl încheiem în domeniul sportului și turismului pionieresc prin expedițiile «Cutezătorii», acțiunea «Leaota' 70», concursurile de orientare turistică, învățarea înotului în cadrul acțiunii «Delfin '70» și altele, precum și larga participare a pionierilor și școlarilor la activitățile și concursurile cultural-artistice așteaptă să fie continuate și îmbogățite în anul ce vine.

Orizontul pionieresc 1971 va cunoaște o puternică impulsionare a mișcării artistice — prin manifestări cum sînt Festivalul republican al formațiilor pionierești, concursurile de artă plastică, literatură, fotografii artistice, Festivalul cinecluburilor pionierești ș.a., — va aduce pe stadioane și terenurile de sport sau pe cărările patriei, în drumeție, expediții și turism, sute de mii de pionieri și școlari.

Toate aceste manifestări și întreaga activitate a Organizației pionierilor vor fi dedicate măretului eveniment din viața poporului nostru, întîmpinarea și sărbătorirea semicentenarului Partidului Comunist Român. Vom dărui partidului, la cea de a 50-a aniversare a sa, pentru grija și atenția cu care ne înconjoară pe noi, pionierii și comandanții, pe tinerele vlăstare ale țării, nădejdea de mîine a patriei, un imens buchet de flori, florile pionieriei. Aceste flori vor fi realizările organizației noastre pe toate planurile și pe toate fronturile, de o calitate mult sporită decît pînă acum. Fiecare pionier își va dovedi în această acțiune vrednicia, devotamentul și inițiativa, dragostea sa nețărmurită pentru Partidul Comunist Român, conducătorul înțelept al poporului în opera de construire a socialismului, pentru patria noastră dragă, Republica Socialistă România. Cu aceste gînduri pășim pragul dintre cei doi ani: 1970, ce ne rămîne drag pentru înfăptuirile ce ni le-a prilejuit și 1971, pe care-l îndrăgim încă de acum pentru marile chemări ce ni le pune în față, pentru orizontul larg și luminos de afirmare pe mai departe a pionieriei, la care ne îndeamnă cu dărnicie.

Cu acest prilej, adresîndu-mă pionierilor și comandanților, în numele Consiliului Național si al meu personal, vă doresc din toată inima cutezanță, hărnicie, realizări de seamă, sănătate, un hotărît și voios «Tot înainte!» pentru 1971, adăugînd tradiționalul «La mulți ani!»

Fotografii:
GRIGORE PREPELIȚĂ

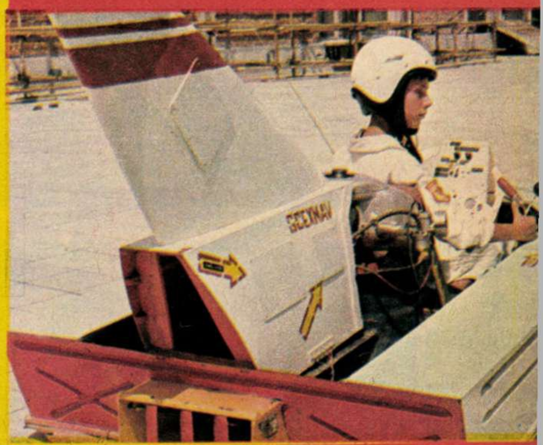

CONSTANTIN SPĂTARU: «Eu şi prietenul meu Tache» ; «Prima fotografie»

VIOREL MAXIM: «Înfruntînd timpul»

EDUARD TEODORESCU: «Lansare»

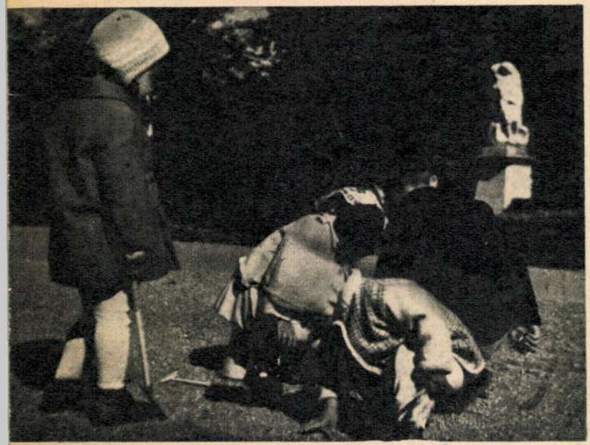

RADU-VALENTIN BUCĂTARU: «În lumea lor»

CONCURSUL DE FOTOGRAFII

„STUDIO 50“

POŞTA CONCURSULUI

14 decembrie 1970. Poştaşul, ca de obicei, şi-a făcut apariţia în redacţie cu un maldăr de scrisori şi pachete. Atenţia ne-a fost atrasă imediat de unul din colete, îngrijit ambalat şi destul de greu. Reprezenta cele 60 de fotografii trimise pe adresa concursului «Studio 50» de pionierii din Paşcani. Imaginile au stîrnit un viu interes datorită spontaneităţii şi animaţiei prezente în fiecare din ele. Desi am primit foarte multe fotografii interesante, juriul a hotărît publicarea imaginilor din această pagină.

CONSTANTIN SPĂTARU. Ne-ai ghicit foarte bine intenţia în ceea ce priveşte fotoreportajul. Cele patru fotografii sînt bine legate între ele, însă ar fi trebuit să foloseşti mai bine prim-planul şi să reduci substanţial spaţiile libere din compoziţia imaginilor. În «Eu şi prietenul meu Tache» şi «Prima fotografie» ai reuşit, într-adevăr, să transmiţi atmosfera de studio, de laborator

EDUARD TEODORESCU. Fotografia ta are dinamism şi naturaleţe. Ai surprins momentul lansării!

RADU-VALENTIN BUCĂTARU. O imagine «nearanjată». Poziţiile copiilor sînt fireşti. Fotografia a devenit vie şi directă.

ADRIAN BEJENARU. Aş fi intitulat-o «Zîmbet şi muzică» Prin simplitatea ei, imaginea produce maximum de atmosferă.

AUREL PĂDURARU. Ai ştiut să îmbini instantaneul cu prim-planul. Arcadele pridvorului fiind bine conturate îţi reţin imediat privirea.

VIOREL MAXIM. Aspectul monumental este bine realizat, iar o lumină prielnică reuşeşte să sublinieze detaliile construcţiei. De asemenea, imaginea este îngrijit lucrată si foarte clară.

VIOREL FUCIUC. Deşi bine echilibrată, fotografia ta pierde prin neclaritate. Oricum, rămîne un peisaj bine ales.

MARIAN LOGHIN, Ai reuşit să execuţi un portret neobişnuit de emoţionant. Bunicul din poză ne zîmbeşte blînd, iar în prim plan sînt aduse mîinile lui obosite. Fotografia este reală şi foarte convingătoare.

Prof. **BLITZ**

VIOREL FUCIUC:
«Vreau cînd caii sforăie, nebunii,
Să sărut o ramură cu ger»

ADRIAN BEJENARU: «La început de drum»

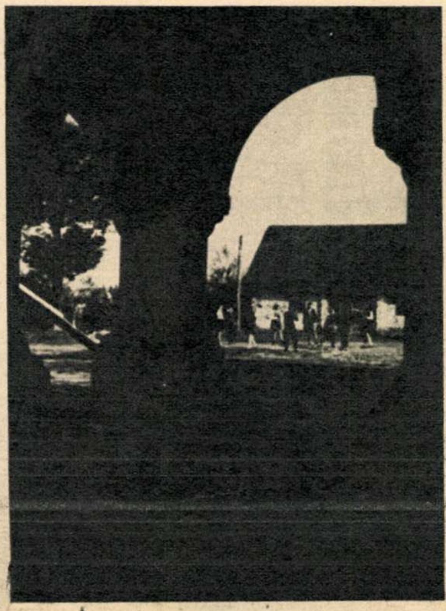

AUREL PĂDURARU: «Recreaţie»

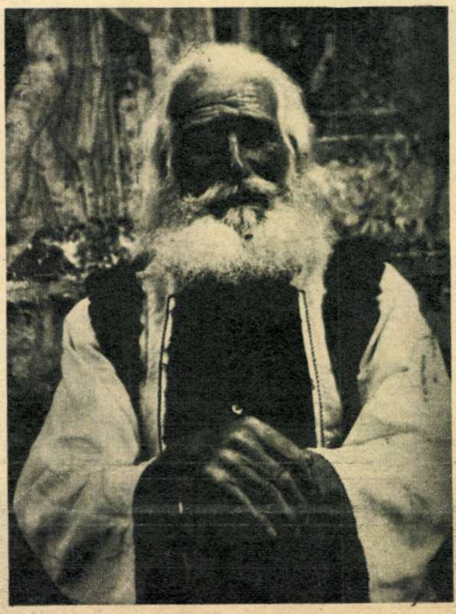

MARIAN LOGHIN: «Bunicul»

Colocviu

«STUDIO 50»

În cadrul concursului «Studio 50», invitatul paginii noastre este DAN ER. GRIGORESCU, cunoscut autor al unor albume de artă fotografică.

Mă găsesc în situația de a scrie o teză, o teză ce urmează a fi judecată de voi. Tema: fotografia.

Cum bănuiesc că de la mine se așteaptă sfaturi, ca să nu vă dezamăgesc am să vă dau cel puțin unul, dar esențial: nu vă luați după sfaturi.

Fiecare dintre cei ajunși la o anumită maturitate se cred în drept să explice o cale unică spre a reuși în domeniul său. Dacă în științele exacte o asemenea părere are șanse să fie realizabilă, în fotografie, în această tînără și încă neexplorată ramură, sigur, nu. Cîți fotografi, atîtea păreri.

Deci nu vă luați după sfaturi, dar căutați să învățați a citi limbajul fotografic: este o grea și serioasă alfabetizare. A descifra o imagine înseamnă a înțelege ideea autorului și modalitățile lui de exprimare, ca apoi, cu franchețā, să hotărăști dacă îți place, dacă este justificată, dacă își atinge scopul, dacă tehnica folosită este adecvată subiectului, dacă conține substanță sau este simplă acrobație.

Pentru aceasta vă recomand să priviți multe fotografii, cît se poate mai bune, să le examinați cu atenție, dar în nici un caz să nu le imitați: una din cauzele sigure ale mediocrității (o s-o descoperiți în multe expoziții, este tendința de a face la fel (cu speranța că nu se va afla). Ideea de-a înțelege o fotografie, de-a învăța de la ea, trebuie să fie lipsită de germenul copierii.

Fiecare trebuie să învețe să vadă singur. Calitatea marelui fotograf e de a-ți arăta lucrurile într-o manieră în care nu le-ai văzut, fără să recurgă la trucuri, fără să trișeze. De cele mai multe ori, la baza imaginilor valoroase găsești, afară de un unghi inedit, o tehnică foarte serioasă însușită prin ani de muncă, care devine structura «manierei», dar mai ales găsești epurarea — în măsura în care subiectul o permite — a cît mai multor elemente inutile: marile fotografii sînt «curate».

Este o meserie, o meserie care trebuie făcută cu multă dragoste: poți fi fotograf îndrăgostit — în aceeași măsură — de un chip frumos, de un trunchi de copac, de o apă, de un animal, sau de o regiune. Rămîne să descoperi cea mai fericită cale spre a exprima această dragoste, din plin, cu forță, cu vigoare și mai ales cu extremă onestitate.

BOGDANA POPESCU, ELEVĂ LA LICEUL NR. 32 DIN CAPITALĂ, A PARTICIPAT, CU ACEASTĂ LUCRARE, LA CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE CREAȚII ALE COPIILOR — SHANKAR — DIN INDIA.

ÎN MAREA COMPETIȚIE, LA CARE AU PARTICIPAT CIRCA 170 000 DE COPII DIN TOATĂ LUMEA, LUCRAREA BOGDANEI POPESCU S-A BUCURAT DE APRECIEREA UNANIMĂ A JURIULUI CARE I-A ACORDAT MARELE PREMIU — MEDALIA DE AUR «NEHRU».

PATRIA MEA

Scrisoare către un prieten din altă țară

Dragă prietene necunoscut,

Mi-ai cerut să-ți scriu cîte ceva despre patria mea. Mă întreb dacă într-adevăr nu știi nimic despre ea.

Mi-e teamă că nu voi fi în stare să depășesc bariera celor cîteva mii de mile, a condițiilor geografice deosebite, a unui trecut și a unor moduri diferite de viață ce ne despart.

Nu ai vizitat niciodată România. Știi poate ceva mai mult decît nimic despre ea și scrisoarea mea trebuie să sintetizeze mii de pagini scrise de mai mult de 25 de secole de muncă îndîrjită, de speranțe neîntrerupte, de bătălii și răgazuri de pace, de apărare și victorie, pe 237 500 km² de peisaje de basm.

Țara mea este frumoasă pentru că este a mea, este bogată pentru că bunii și străbunii mei au muncit pentru ea, este mîndră pentru că noi toți ne mîndrim cu ea. O iubesc pentru că în orice moment greu a avut fii devotați care s-o apere și să o facă să renască din propriile-i ruine.

Unul din cei mai iubiți copaci ai noștri este stejarul, deoarece poporul nostru i-a împrumutat măreția și puterea de a dura în timp și în spațiu.

Mulți au încercat să ne ia pămîntul și apa, dar cînd au venit cu armate nenumărate și au bătut la poarta Dunării și a Carpaților, s-au preschimbat în pămînt și apă, și Dunărea a păstrat mult timp culoarea sîngelui lor și pădurile noastre au crescut din pămîntul îmbibat de cenușa lor.

Au fost bătălii în care 40 000 de eroi au luptat împotriva a 200 000 de mercenari; în care 18 oameni și-au apărat cetatea timp de două săptămîni fără a accepta vreo propunere de pace înjositoare. Toate aceste eforturi supreme au dat naștere celor mai prețioase sentimente de libertate și independență națională. Preferăm să murim în libertate decît să trăim în robie — iată lecția străbunilor.

Ai putea crede că oamenii acestui popor, care din totdeauna au stat cu o mînă pe coarnele plugului și cu alta pe sabie, sînt ursuzi, rezervați. Te-ai înșela. În rarele momente de pace și senin, poporul nostru cînta. Cît de delicate, blînde, pline de tristețe sînt aceste cîntece! Folclorul nostru reprezintă un tezaur național, demn de a fi cunoscut și apreciat ca o realizare glorioasă a națiunii române.

Notații istorice, credințe străvechi, superstiții, obiceiuri, frumuseți poetice sînt redate cu o sensibilitate profundă, exprimînd aspecte ale unei bogate vieți sociale și interioare.

Primăvară și flori și doine, iarnă și crivăț și balade, necazuri și dureri în cîntec, fericire și bucurie în cîntece.

Soare și Lună, copaci și păsări, iubire și moarte sînt tratate cu aceeași solemnitate caldă și liniște a înțelepciunii.

În lungile seri de iarnă, cînd viforul șuieră, spulberînd zăpada și focul joacă flăcări roșii pe chipurile ascultătorilor, un bătrîn înțelept, nins de ani începe o istorie din timpuri memorabile.

«A fost o dată ca niciodată...» cînd plopul făcea pere și răchita micșunele..., zmei și cai năzdrăvani, zîne bune, vrăjitoare, păsări fermecate, feți-frumoși viteji luptînd pentru un ideal nobil sau căutînd tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte.

Poporul meu este amabil, prietenos, ospitalier. Poartă flori în plete, un colț senin de cer în priviri și o rază de soare în zîmbet.

Dar românul nu este numai un artist care scrie cu cerneala ochilor și pana genelor. Mîinile sale pot supune lemnul și stînca. Porțile sale sînt adevărate arcuri de triumf împodobite cu un fir de iarbă, un fluture, Soarele și Luna — prietenii săi din totdeauna. Orice lucru obișnuit capătă o trăsătură caracteristică, o mică inscripție care-l face nemuritor. O insectă gingașă, o floare, o stea, motive geometrice se pot vedea pe costumele noastre naționale. Ideea de frumos a pătruns atît de adînc în conștiința poporului nostru, încît a admira frumosul, a-l făuri și a-l purta, a devenit o datorie morală, o a doua natură a sa. Comori de culori și forme pot fi văzute pe icoane de sticlă. Întreaga varietate de idei, gînduri, sentimente, ritualuri este redată într-o formă artistică perfectă cu fantezie și totală dăruire.

Sînt atît de mulți artiști necunoscuți, atît de mulți visători și maeștri ai cîntecului, ai penelului sau ai daltei, ale căror nume s-au pierdut cîndva pe aceste plaiuri, dar monumentele bisericilor, cetăților sau simplele podoabe, tapiserii și covoare sînt încă admirate și vorbesc despre virtuțile poporului român.

Nu ți-am scris nimic despre flăcăii noștri, frumoși, harnici și curajoși, despre fetele noastre subțiri și mîndre, despre dansurile lor în care se împletesc unduirea grînelor cu clocotul cascadelor, tăcerea seculară a piscurilor și foșnetul permanent al pădurilor.

Nu ți-am scris nimic nici despre noua viață pe care noi o construim în patria mea, despre munca nouă, despre saltul în spațiu al furnalelor și al clădirilor impresionante, despre cîntecele noi ce exprimă încrederea în noile realități.

Mi-ar trebui ore întregi ca să pot alege cele mai potrivite culori, epitete, metafore nemaifolosite pentru a-ți putea descrie doar o parte din galbenul aurului holdelor legănate de adierea vîntului, ca valurile unui imens ocean de bogății și soare. Putea-voi oare să găsesc nuanța potrivită să-ți descriu culoarea înflăcăratelor apusuri de soare? De-aș putea oare face să auzi liniștea adîncă a culmilor întreruptă doar de regii lor, acvile și vulturi; și cum putea-voi oare numi miile de păsări din nordul sau sudul Europei venite în paradisul lor de apă, păduri de stuf, nuferi, canale și din nou apă, între cele trei brațe ale bătrînului Danubiu!

Nimic despre poeții, pictorii, muzicienii sau oamenii de știință ai României? — mă vei întreba poate. Unii dintre ei au brodat în jurul motivelor folclorice, cu raze de geniu, capodopere naționale bine plasate pe orbita universalității.

Știu că nu vei fi satisfăcut cu atît de puține informații, astfel încît, aș dori să-ți adresez o invitație: vino să vezi poporul meu muncind în mijlocul unei naturi generoase, încrezător în viitorul său strălucit. Să nu fii surprins atunci cînd te voi lua de mînă și te voi duce la o masă rotundă, tăcută, de piatră, ne vom odihni o clipă și apoi cînd ochii noștri vor contempla «Coloana fără de sfîrșit», prinosul de dragoste și recunoștință adresat patriei mele se va ridica o dată cu coloana spre imensul cer albastru al primăverii, al păcii.

Atît «Masa tăcerii», cît și «Coloana fără de sfîrșit», aparțin marelui sculptor român Brâncuși, unul din ctitorii sculpturii moderne. Alte lucrări ale sale exprimînd esența naturii spirituale românești, pot fi văzute și admirate la Tîrgu-Jiu și în marile muzee din New-York, Paris, Veneția.

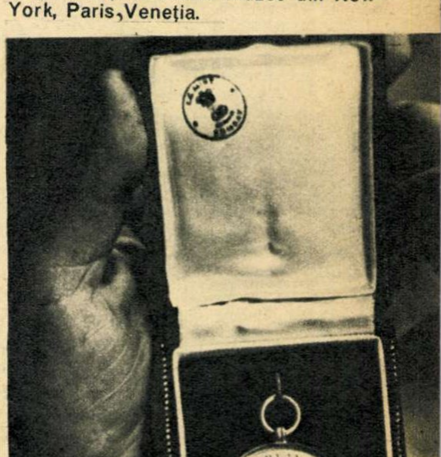

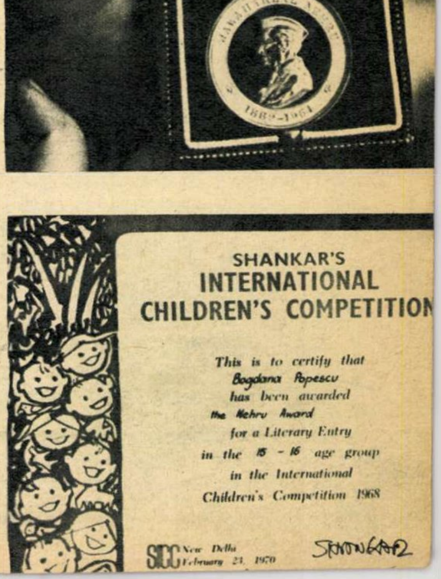

SHANKAR'S
INTERNATIONAL
CHILDREN'S COMPETITION

This is to certify that
Bogdana Popescu
has been awarded
the Nehru Award
for a Literary Entry
in the 15 - 16 age group
in the International
Children's Competition 1968

SICC New Delhi
February 23, 1970

«Cutezătorii» în vizită la academicianul PETRE

ȘTAFETA CUT

Petre Constantinescu-Iași este un vechi militant al mișcării muncitorești. Timp de 60 de ani el a fost martorul unei istorii pe cît de zbuciumate, pe atît de glorioase. Întreaga sa viață și-a legat-o de cauza clasei muncitoare. Iată de ce grupul de pionieri de la Școala generală nr. 24 din Capitală, care se duceau să-l viziteze, erau nerăbdători. Își pregătiseră multe întrebări și fiecare dorea să primească răspunsuri ample. Pe măsură însă ce se apropiau, deveneau mai tăcuți, iar cînd au sunat la casa cunoscutului profesor, au fost cuprinși cu totul de sfială, o sfială de altfel firească. Căldura cu care au fost primiți purtătorii cravatelor roșii, bucuria cu care era privită tinerețea lor, a risipit sfiala și vorbele au început să se lege.

PETRE CONSTANTINESCU-IAȘI: Dar de ce vă ziceți voi cutezători?

DINA NICULESCU: Cred că printre multele trăsături ale cutezătorilor se numără și dorința de a cunoaște, curiozitatea de a ști, spiritul iscoditor. În sensul acesta ne socotim noi cutezători.

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Și ce vreți să mă întrebați?

TOHANIUC VICTOR: Despre preocupările dumneavoastră de la vîrsta pe care o avem noi acum.

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Eram elev bursier la Liceul Național din Iași. Încă de pe atunci îmi plăcea istoria, din care cauză colegii mă porecliseră «istoricul». În vremea aceea, amintirea răscoalelor țărănești din 1907 era proaspătă în memoria tuturor, iar eu citeam tot ce îmi cădea în mînă în legătura cu aceste evenimente. Mă revoltau nedreptățile pe care le îndura sărăcimea satelor. Tot atunci apărea o publicație săptămînală «România muncitoare», organ al mișcării muncitorești. Citind-o am început să fac cunoștință cu ideile socialiste. După orele de școală îmi scoteam uniforma și dădeam fuga la cluburile modeste ale muncitorilor din Iași. De acolo îmi procuram broșuri și cărți pe care le citeam pe ascuns. Dar în timpul liber îmi plăcea să joc și oină. În liceul nostru era o echipă vestită. Îmi plăcea mult teatrul și împreună cu colegii mei organizam felurite spectacole.

VASILESCU ION: Iubeați literatura. Aveți și acum cărți pe care le socotiți de căpătîi?

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Autorii mei preferați au fost și au rămas Shakespeare și Caragiale. La tragediile «marelui Will» și la comediile lui «Nenea Iancu» mă reîntorc mereu și acum.

BĂILA DANIELA: Povestiți-ne o întîmplare din tinerețea dumneavoastră.

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: În anul 1910, licean fiind, mă abonasem la «Facla», publicație pe care o scotea cunoscutul scriitor și polemist N.D. Cocea. La un apel pe care-l făcuse redacția «Faclei», trimisesem pentru o listă de subscripție în vederea susținerii Partidului Socialist, suma de un leu. În banii de azi, ar echivala costul a patru pîini de un kilogram. Era o sumă mică, dar pentru mine, băiat de școală, însemna mult. N.D. Cocea a publicat în revistă numele meu alături de al altora care subscriseseră pe listă. Directorul școlii a descoperit și m-a chemat la cancelarie să-mi vorbească. Intrînd în cabinetul său, știam ce mă poate aștepta: eliminarea din școală, pierderea bursei, scoaterea tatii din serviciu. Directorul era un om drept, dar foarte sever. În liceu se spunea despre el că nimeni nu l-a văzut vreodată zîmbind.

— Dumneata ești ăsta? — m-a întrebat el, arătîndu-mi ziarul.

— Eu sînt.

— Dumneata ești socialist? Știi ce înseamnă asta?

— Da, i-am răspuns, — și-am început să-mi expun ideile, să-mi apăr convingerile, indiferent de ce urma să se întîmple. Timp de un ceas directorul mi-a pus tot felul de întrebări. Spre norocul meu, eram unul dintre cei mai buni elevi ai liceului, socotit mîndria școlii. Chiar în anul acela luasem un premiu pe țară la un concurs al societății «Tinerimea Română», concurs care se organiza atunci pentru licee. Și directorul știa toate acestea despre mine.

— Ce să fac cu dumneata? — mi-a spus el. Dacă nici un profesor nu te dă în consiliu, eu nu te dau.

A fost primul meu examen politic din care am scăpat teafăr. Au urmat apoi altele, cu mult mai grele și mult mai complicate.

BUCȘAN ȘERBAN: Cînd au început să se manifeste preocupările dumneavoastră în domeniul istoriei?

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Istoria, așa cum v-am spus, mi-a plăcut din copilărie. Mai tîrziu am urmat cursurile de istorie la facultate. Încă din anul I am început să public studii de specialitate, în care aduceam punctul meu de vedere marxist. Mi-aduc aminte că din primii bani ai bursei studențești mi-am cumpărat un tablou cu portretul lui Karl Marx. Era un tablou prețios, fiind pictat chiar în timpul vieții sale. L-am păstrat de-a lungul anilor grei de prigoană pînă astăzi. Țin mult la el. Cînd am împlinit 70 de ani, academicianul Alexandru Graur mi-a spus: «N-am să uit că în timpul dictaturii fasciste l-am găsit la dumneata pe Marx». Și acum, revenind la întrebarea voastră, mai adaug că am fost profesor de istorie la liceu și apoi la Universitate, că am făcut studii de arheologie și istoria artei.

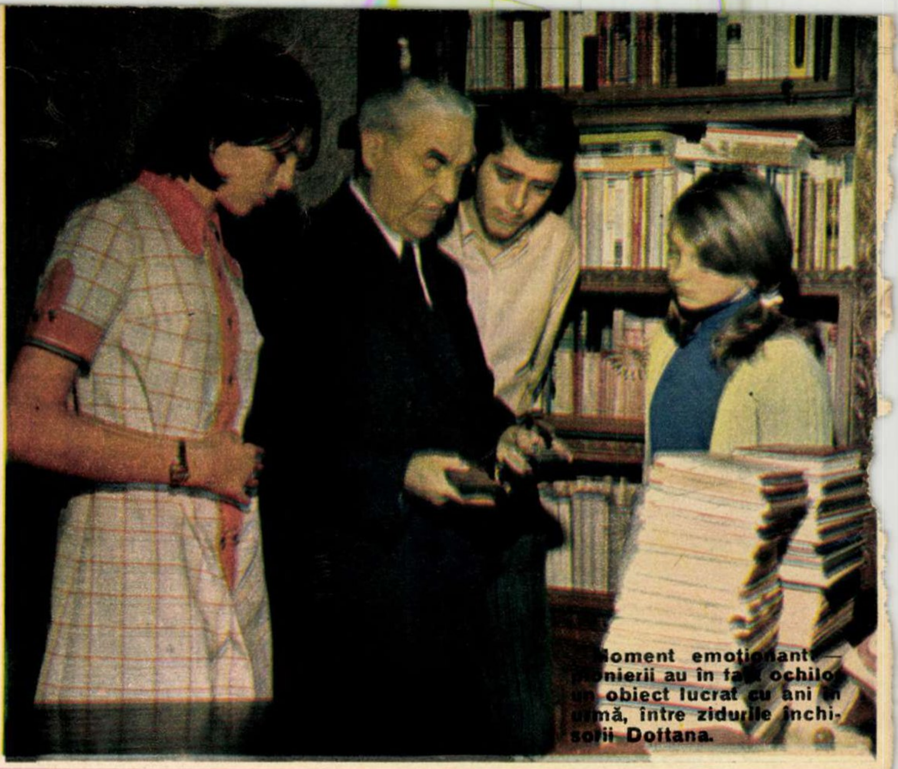

Moment emoționant — pionierii au în fața ochilor un obiect lucrat cu ani în urmă, între zidurile închisorii Doftana.

Răsfoind un vechi manuscris.

În fața portretului lui Karl Marx — tablou pe care Petre Constantinescu - Iași îl păstrează de peste șaizeci de ani.

CONSTANTINESCU - IAȘI

EZANȚEI

Pagini realizate de:
B. CARAGIALE
Foto: GR. PREPELIȚĂ

FLORIAN CARMEN: Ca profesor de istorie, odinioară, cum transmiteați elevilor ideile dumneavoastră?

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Predam lecțiile arătîndu-le elevilor ceea ce nu era scris în manualele de atunci. Căutam să le deschid o altă perspectivă asupra istoriei, încercînd să le insuflu spiritul patriotic și combătînd șovinismul. Discutam cu elevii și-i atrăgeam în conducerea clasei, dezbăteam cu ei probleme de atitudine. Toate acestea au avut drept urmare judecarea mea de către Consiliul de disciplină al Ministerului Învățămîntului de atunci și transferarea mea dintr-un loc în altul.

O fotografie de bunic.

TOCINEANU MIRCEA: Partidul nostru împlinește în curînd 50 de ani de la înființare. Ați fost martorul acestui eveniment?

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Partidul nostru s-a născut în condițiile unor lupte grele. Știți din lecțiile de istorie că în anul 1918, la 13 decembrie, în Piața Teatrului Național, s-a tras în muncitori, știți, de asemenea, că autoritățile acelor timpuri au supus la schingiuiri pe conducătorii grevei generale din 1920. În anul 1921, la Congresul de constituire a Partidului Comunist, am fost raportor la unul din punctele de pe ordinea de zi. Îmi aduc bine aminte că sala unde s-a ținut Congresul și străzile din jur au fost înconjurate de armată. Cînd Congresul a hotărît transformarea Partidului Socialist în Partid Comunist, poliția a intrat în sală și a arestat pe delegați și pe unii dintre participanții invitați. Dar actul de naștere al partidului nostru fusese semnat. Apăruse partidul care își luase răspunderea să conducă lupta clasei muncitoare împotriva exploatării. Nici un fel de represiune care a urmat n-a putut înfrînge forța partidului nostru, care s-a născut în acele zile de neuitat ale începutului de mai 1921.

Împreună cu soția sa, care i-a fost mereu alături, de-a lungul timpului.

NICULESCU DINA: Comuniștii au fost totdeauna neînfricați. Nici un fel de represiuni n-au putut frînge voința lor de luptă. Povestiți-ne ceva despre temnița Doftana, unde obișnuia orînduirea trecută să-i arunce pe comuniști.

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: În toamna lui 1934, fiind președinte al Comitetului Antifascist, am fost judecat, condamnat mai tîrziu la patru ani închisoare și trimis la Doftana.

Dar mai întîi vreau să vă spun că la Comitetul Antifascist l-am cunoscut pe tovarășul Nicolae Ceaușescu. Era pe atunci foarte tînăr. Cred că nu împlinise încă 16 ani. Venise să vorbească în numele tineretului antifascist. Îl priveam și mă gîndeam: un tînăr ostaș al partidului.

Revenind la Doftana. Viața acolo era foarte grea pentru deținuții politici Țin bine minte iarna anului 1937—1938, cînd înlăuntrul închisorii era mai frig decît afară, iar noi nu aveam nici cu ce ne acoperi. Și totuși, acolo, lipsiți de cele mai elementare lucruri necesare vieții, comuniștii erau puternici și în condițiile acelea învățau. Printre gratii, am ținut la Doftana nenumărate lecții și conferințe. Aici am avut prilejul să-l reîntîlnesc pe tovarășul Nicolae Ceaușescu. Păstrez și astăzi amintirea tinereții sale cutezătoare. Am să vă fac o mărturisire, lecțiile de la Doftana le socotesc cele mai frumoase prelegeri din cariera mea de profesor. Sprijinit de gratii, vorbeam tovarășilor mei uitînd de timp și loc. Cînd a venit o dată fetița mea la vorbitor să mă vadă, a observat pe fruntea mea două semne săpate adînc despre care eu habar nu aveam. «Ce ai la frunte?» m-a întrebat ea. Am înțeles atunci că erau dîrele pe care mi le lăsaseră gratiile cînd îmi sprijineam capul, minute în șir, ca să pot vorbi cît mai încet și totuși să fiu auzit.

M-au copleșit amintirile. Important este acum prezentul. Azi socialismul în patria noastră se desfășoară larg, e plin de lumină. Partidul nostru, poporul nostru și-au realizat cu hotărîre proiectele prin ani și ani de muncă pașnică. Și așa va fi mereu, pentru că partidul și poporul nostru alcătuiesc un tot de nezdruncinat. România Socialistă se prezintă în lume frumoasă și puternică.

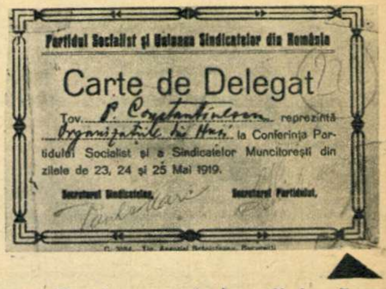

Partidul Socialist și Uniunea Sindicatelor din România

Carte de Delegat

Tov. P. Constantinescu reprezintă Organizațiile din [illegible] la Conferința Partidului Socialist și a Sindicatelor Muncitorești din zilele de 23, 24 și 25 Mai 1919.

Secretarul Sindicatelor. Secretarul Partidului.

Un document de odinioară.

O diplomă a liceanului Petre Constantinescu.

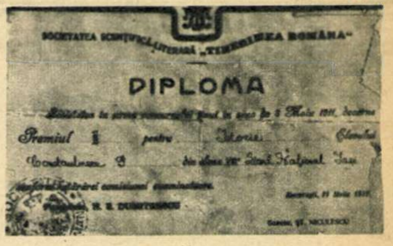

SOCIETATEA ȘTIINȚIFICĂ-LITERARĂ „TINERIMEA ROMÂNĂ"

DIPLOMA

LAUDĂ ROMÂNIEI SOCIALISTE

de CONSTANȚA BUZEA

De la nașterea privirii și-a auzului, și-a mîinii,
De cînd fața mea formase primul cer în jurul ei,
De la gustul dimineții, și al frunzei, și al pîinii,
De la prima aventură în natură și-n idei,
E ceva ce ne sfîrșește în a spumega pe ape,
În a birui în fructe, în a rătăci pe sus,
Mi-a rămas în trup atîta țară cît aveam sub ploape
De la prima izbitură a luminii în auz.
De eroi ne e pămîntul, cu eroi privirea simte
Dincolo de mine însămi reprezint acest pămînt,
Cu o flamură de sînge urmărită de cuvinte
Să mi se adune trupul într-un gînd în care sînt.

Laud pentru totdeauna patima de înnoire,
Zidurile-nturnurate ale noilor clădiri,
Laud veri intimidate de un greu pămînt în lire.
Coacerea de cîmp, polenul vegetalelor iubiri.
Și cînd vine viitorul și egal în noi există
De coloana lui de lume leg un cîntec de noroc,
Luminat pămînt eroic, patrie socialistă,
Românie, timp de aur, spațiu cu cetăți de foc,
Astfel trupurile noastre ce prin naștere ni-s date,
Și în viață sînt hrănite de pămînt necontenit,
Sînt acele părți de țară și de suveranitate
Date-n grija celor care de la timp le-au cucerit.

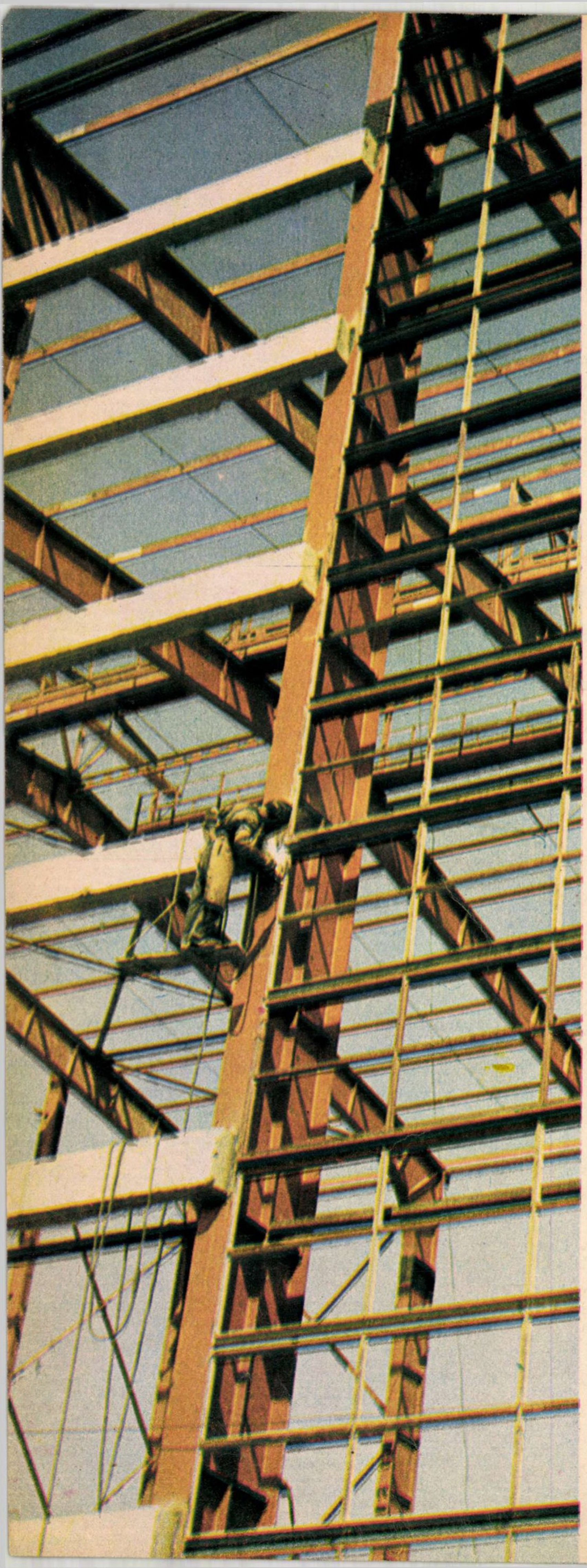

O nouă trea sub soarele

Cînd te sui într-un autobuz, nu strică să cunoști direcția în care merge.

Cititorii revistei «Cutezătorii» sînt pasagerii unui astfel de autobuz. El circulă în timp. Fiecare stație reprezintă un an. Cititorul care are azi vîrsta de — să zicem — 12 ani, va avea la capul liniei 22 de ani.

Prin «capul liniei» înțeleg aci un plan vast, stabilit într-o vară, acum un an și jumătate: atunci, în august '69, s-a desfășurat Congresul al zecelea al Partidului Comunist Român, congres care a stabilit liniile de dezvoltare a economiei românești pînă în anul 1980. Firește, acest terminal — anul 1980 — nu joacă numai rolul de sfîrșit al unui plan, ci și acela de început al unui plan viitor. E foarte probabil ca în acest plan viitor voi — cei ce citiți acum aceste rînduri — să aveți rolul hotărîtor, ca oameni activi ai producției, pe cînd autorul articolului de față — altfel zis, eu — s-ar putea să ia cunoștință de acest plan stînd pe «banca pensionarilor», în Cișmigiu sau altul dintre locurile unde simpaticii bunici, după o viață de muncă, își oxigenează plămînii.

Dar să ne intoarcem la directivele marelui plan.

Perioada 1971—1980 se împarte în două.

Prima dintre aceste părți reprezintă planul cincinal 1971—1975. Așa cum, uitîndu-te pe fereastra autobuzului la un peisaj, locurile mai apropiate se văd mai deslușit, mai în amănunt, iar cele așezate mai departe se văd doar în contururile lor generale, la fel planurile economiee alcătuite de partid, de stat, de diferite centrale, uzine, fabrici și alte unități economice au o «vizibilitate» diferită. Părțile apropiate de noi — luna ce vine, anul ce vine — sînt mult mai precis definite, exprimate în cifre mult mai concrete decît perioadele mai îndepărtate în viitor, care își precizează doar liniile largi de perspectivă.

Țara noastră, atunci cînd voi veți fi cu zece ani mai în vîrstă decît azi, **va avea o producție industrială de peste două ori mai mare decît astăzi.** Nu e ușor să-ți imaginezi cam ce înseamnă o producție de două ori mai mare. Ca să vă faceți o idee, închipuiți-vă că în loc de o Românie — cu toate fabricile, toate uzinele, toate atelierele și cooperativele industriale de care ați învățat sau ați auzit — există două Românii și mai bine. Dacă ați văzut vreo uzină sau fabrică mare, închipuiți-vă că alături se află încă una, încă pe atîta. Firește, spun asta numai ca să vă faceți o idee; de fapt însă, unitățile noi n-o să se concentreze toate chiar lîngă cele vechi, ci o să se caute o repartizare armonioasă, așa încît să se dezvolte toate zonele țării. Mai este oare cazul să adaug că sporul mare al producției, de care vorbeam adineauri, nu se va obține doar prin construirea de fabrici și uzine noi? Într-adevăr, volume mai mari ale producției se pot dobîndi cu aceleași mașini — dar mai bine folosite — cu aceeași oameni — dar mai calificați, cu munca mai bine coordonată.

Directivele au fost aprobate, adoptate de Congres acum un an și mai bine, dar iată că progresele din diferite domenii de activitate îngăduie de pe acum o mărire a planului inițial. **A arătat acest fapt tovarășul Nicolae Ceaușescu, zilele trecute (mai precis, în expunerea ținută la 25 noiembrie 1970).** Cifrele, cîtă vreme n-ai văzut cu ochii despre ce e vorba, nu-ți dau decît o imagine palidă a importantelor sporuri ce se prevăd. Un exemplu:

În expunerea menționată, arătînd cît de necesară este o dezvoltare mai intensă a industriei constructoare de mașini, secretarul general al Partidului Comunist Român sublinia că este nevoie **«să se prevadă chiar în acest cincinal producerea unor nave mari de pînă la 150 000 tone, destinate flotei noastre».**

150 000 tone! Nu știu dacă vă dați seama ce înseamnă asta! Acum cîțiva ani, am vizitat șantierele navale cele mai mari ale țării, șantierele din Galați. Produceau pe atunci nave sub zece mii de tone, iar trecerea la construirea unor nave de 15 000 tone li se părea o sarcină neobișnuit de mare și dificilă. Într-adevăr, un vapor de 15 000 tone este atît de mare — în comparație cu Dunărea, pe malul căreia sînt instalate șantierele — încît, înainte de a lansa primul vas constructorii erau destul de emoționați. Vasul e lansat, după cum știți, pe un fel de șine de lemn, un fel de tobogan: se taie frînghiile care-l țineau, iar vasul alunecă în pantă, își ia vînt pînă în apă. Constructorii se întrebau dacă nu cumva vasul, lansat pe Dunăre, nu se va izbi imediat de celălalt țărm, înainte ca navigatorii să fi apucat să-l frîneze. Mai simplu spus, cargoul cel nou era prea mare față de Dunăre. Atunci, ca să fie la adăpost de surprize, constructorii nu i-au dat drumul «la vale» cu vîrful înainte, cum vedeți prin filme, ci lateral, cu latul. După o puternică clătinare, cargoul s-a redresat frumos. De atunci, au fost construite multe altele, de același tonaj.

Și iată că au trecut numai cîțiva ani. Și iată că aceste vase — care ni se păreau colosale — nu numai că au devenit un lucru obișnuit, dar privite în perspectiva viitorului apropiat, par... pitice. Un vas de zece ori mai mare înseamnă — dacă mi-e îngăduită comparația — cam cît reprezintă un camion TIR de transporturi internaționale în comparație cu o... trotinetă. Vasele de tonaj 150 000 fac parte din categoria campionilor mondiali (există doar cîteva petroliere gigant, mai mari de 200 000) și situează orice țară în clasa marilor producători de talie mondială.

cerebrale. Somnul natural, fireste, a fost mai adînc, ferit de zgomote. La aceasta a contribuit și deconectarea de aseară, cu ajutorul unor oscilații sonore de joasă frecvență. Robotul casei a terminat tocmai de pregătit masa de dimineață, bogată în substanțe nutritive, dar cantitativ destul de redusă. Nu lipsesc nici tartinele delicate cu un preparat gustos din alga chlorela, foarte bogată în proteine. Un unchi al lui Petrică lucrează la culturile submarine de alge de lîngă capul Midia. Unchiul acesta a vrut la un moment dat, să se transfere la Combinatul de produse alimentare petrochimice (și acest combinat îi amintește lui Petrică de excelentele icre negre, de carnea și peștele ce li s-au servit chiar ieri la școală). Dar, deși e vorba de aceeași ramură, aceea a industriei alimentare, unchiul — un foarte bun specialist — ar fi trebuit să treacă printr-un ciclu de școlarizare atît de lung încît a renunțat. Din totalul de aproximativ **750 000** de ore la cît a ajuns viața medie a unui om în anul **2000** (cu aproape **80 000** de ore mai mult decît în 1970) el muncește efectiv destul de puțin. Poate 25 000 sau 30 000 de ore. Dar pentru acestea învață aproape **250 000** de ore.

MATEMATICA — LIMBAJ UNIVERSAL

Vecinul familiei lui Petrică este **medic-chirurg**. E printre aceia care folosește la operațiile sale **bisturiul cu laser.** El a studiat, la fel ca și colegii săi **specialiști în virusologie, în tehnicile cibernetice de diagnosticare sau în autoprotecția danturii, fizica** și mai ales **matematica. Se și spune că cea de a doua limbă de care se servesc oamenii, alături de cea maternă, e aceea a matematicii. Scriitorul** preferat al lui Petrică — chiar ieri a avut un articol în revista «Cutezătorii» — **folosește calculatorul electronic** nu numai pentru fișele sale documentare — și cîte lucruri nu cunoaște memoria calculatorului?! — dar și atunci cînd scrie poezii. **Calculatorul dirijează circulația, fluxul tehnologic în fabrici, acumulează cunoștințele unor uriașe biblioteci...** Dar ca să te folosești de ele trebuie să știi ce să ceri și cum să ceri.

PASIUNILE LUI PETRICĂ

— Petrică, am auzit că vrei să devii pilot! îl tachinează sora lui mai mare, care lucrează la Institutul pentru prognoza și dirijarea vremii. Tatăl zîmbește. În urmă cu cîteva zile l-a poftit pe Petrică la locul său de muncă — conduce procese de prelucrare cu ajutorul plasmei a metalelor — și i-a arătat ce înfățișare a luat metalurgia și prelucrarea metalelor. Roboții au preluat integral și aici efortul fizic, iar prelucrarea a devenit operă de bijutier cu mijloace ce exclud clasicul șpan și alte pierderi. Dar Petrică tot la aviație părea a fi rămas. Nu-i plac meseriile de control și supraveghere, care au devenit oarecum predominante. El vrea ceva pasionant, să lucreze la **Institutul pentru idei și progres.** Dar pentru asta trebuie să fii dovedit că ai idei și ești perseverent în realizarea lor. E adevărat că de la o vreme îl pasionează **aviația cosmică.** Emisiunile frecvente privindu-i pe membrii stațiunii științifice permanente instalați pe Lună și cercetînd aspecte ale influenței reciproce a corpurilor din galaxie, îl captivează. De asemenea, îl pasionează revista ilustrată — și cred că vă dați seama că **nici ziarele și nici revistele nu se mai tipăresc, ci se transmit, la alegere, pe numeroasele canale de informație vizuală** recepționate pe consola informațională.

O CLASĂ ȘI «PROFESORII» SĂI

E ora plecării spre școală. Petrică va folosi pasajul cu trotuar rulant pentru deplasări apropiate. Curînd, în clasă, pe ecranele fiecărei bănci va apărea prima problemă. Fiecare elev are astfel un «profesor» al său, fiecare răspuns este confirmat pe ecran, toți rezolvă fiecare problemă. Profesiunea pentru care e apt fiecare copil se prefigurează treptat, cu fiecare nou exercițiu, cu fiecare nouă lectură.

...Griffin ar fi putut să ne mai povestească. Cu ajutorul lui am pătruns, invizibili și noi, între meseriile anului 2000. Sînt altele, neobișnuite pentru noi, dar pentru fiecare dintre copiii de astăzi, care la începutul secolului viitor vor ajunge la maturitate ele nu vor însemna decît prilejul unor frumoase satisfacții și împliniri.

UN DETALIU AL BUCUREȘTILOR DE MÎINE — VĂZUT DE ARHITECȚII PREZENTULUI: MACHETA PIEȚEI UNIRII.

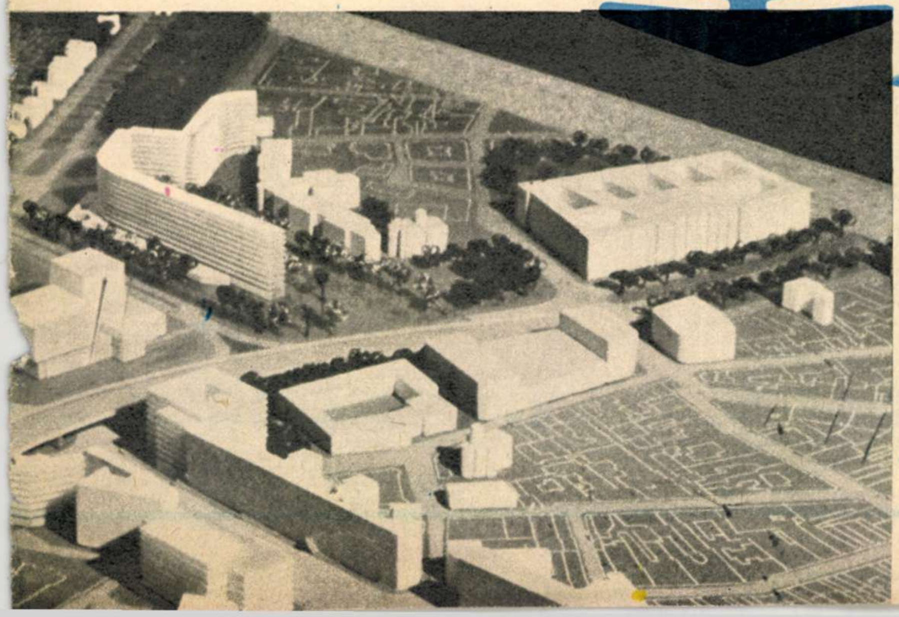

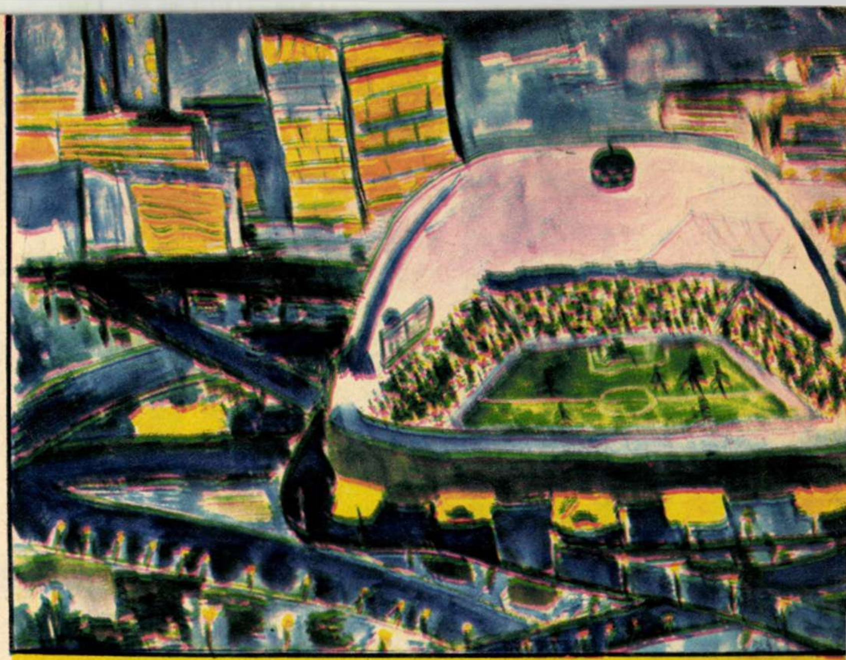

▲

FANTEZIA LUI DANIEL MĂLĂIANU, CLASA A VII-A, ȘI CEA A MARIANEI CABANOV, CLASA A V-A, DE LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 17 DIN CAPITALĂ, NE POARTĂ PRIN BUCUREȘTII UNUI VIITOR MULT MAI ÎNDEPĂRTAT.

▼

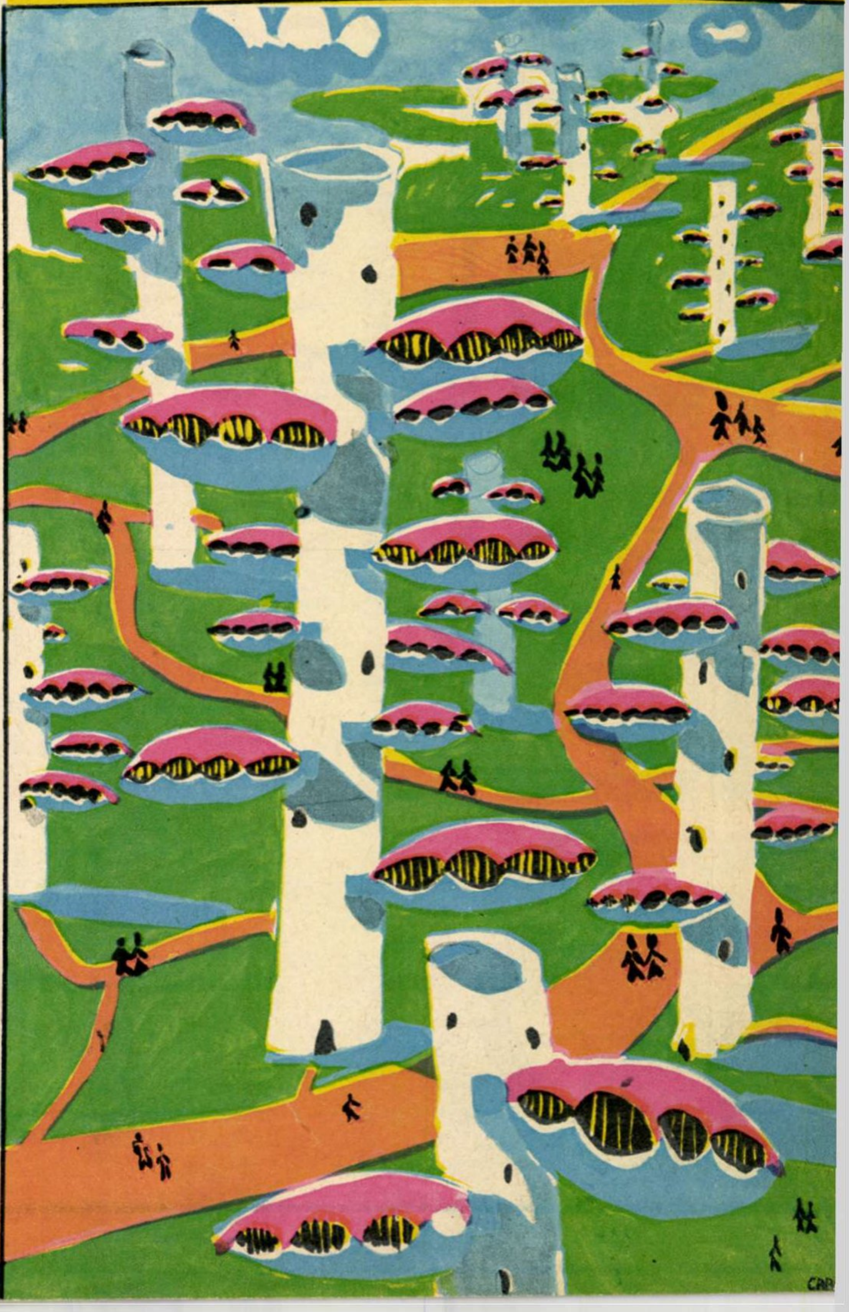

BUSOLA "DE AUR ECHIPAJULUI „SARGEDAVA"

de la Şcoala generală din Orăştioara de Sus, judeţul Hunedoara

REZULTATELE CONCURSULUI „EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII" - EDIȚIA A II-A, 1970

În urma cercetării amănunțite a tuturor materialelor, jurnalelor și celorlalte documente prezentate de către cele 61 de echipaje selecționate din totalul de 102 pentru a participa la expoziția națională a ediției a II-a a «Expedițiilor Cutezătorii», juriul național a acordat trofeele, celelalte distincții și premii după cum urmează:

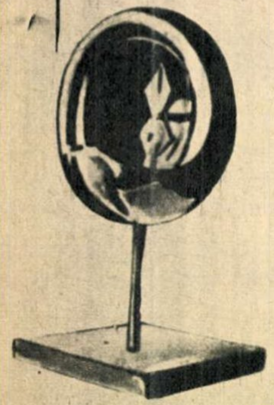

TROFEE

- **Marele trofeu «BUSOLA DE AUR»** (transmisibil),**pentru cea mai reușită expediție, echipajului «SARGEDAVA»,de la Școala generală din Orăștioara de Sus, județul Hunedoara, format din pionierii și elevii: Ioan Cimporescu** (căpitan), **Ioan Bodea** (secund), **Cornelia Hurza** (istoric), **Emilia Rîpaci** (naturalist), **Ioan Filipescu** (geolog), **Emil Filipescu** (geograf), **Aurelia Munteanu** (istoric), **Petru Troșan** (cartograf), **Emil Surdu** (etnograf) și **Ioan Ivășescu** (etnograf). Comandantul echipajului: **Viorel Manolescu,** profesor de istorie.

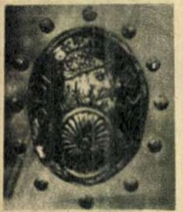

- **«SCUTUL DACIC»**, pentru cercetări deosebite privind istoria patriei, echipajului **«Vînătorii lui Dragoș»**,de la Casa pionierilor, Iași.

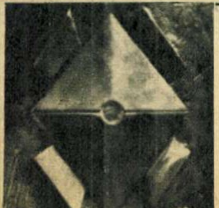

- **«SFINXUL CARPAȚILOR»,** pentru cel mai original și atractiv itinerar, echipajului **«Capra neagră»**, de la Școala generală Star-Chiojd, iudețul Prahova.

DOI MEMBRI AI JURIULUI DESPRE EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

«M-a impresionat în mod cu totul plăcut temeritatea cu care cutezătorii au atacat cele mai dificile trasee din Carpați, înfruntînd cu bărbăție capriciile naturii, realizînd performanțe surprinzătoare pe care nu le pot egala mulți dintre oamenii maturi. Un cuvînt de laudă și comandanților de echipaje care au găsit în ei atîtea resurse fizice și atîta imaginație încît au reușit să se ridice (nu să coboare) la nivelul copiilor pe care i-au condus în munți».

EMILIAN CRISTEA,
alpinist, maestru emerit al sportului.

«Parcurgerea expoziției rezultate din activitatea echipajelor care au participat la cea de a doua ediție a «Expedițiilor Cutezătorii» este o adevărată încintare. În primul rînd pentru frumusețea și valoarea exponatelor, dar mai ales pentru ceea ce reprezintă ele din punct de vedere educativ: dorința copiilor de-a cunoaște cît mai temeinic pămîntul țării cu natura și minunații săi oameni. O astfel de activitate începută la o vîrstă atît de fragedă nu poate să nu-și arate roadele în viitor».

MARCIAN BLEAHU,
directorul adjunct științific al
Institutului de geologie.

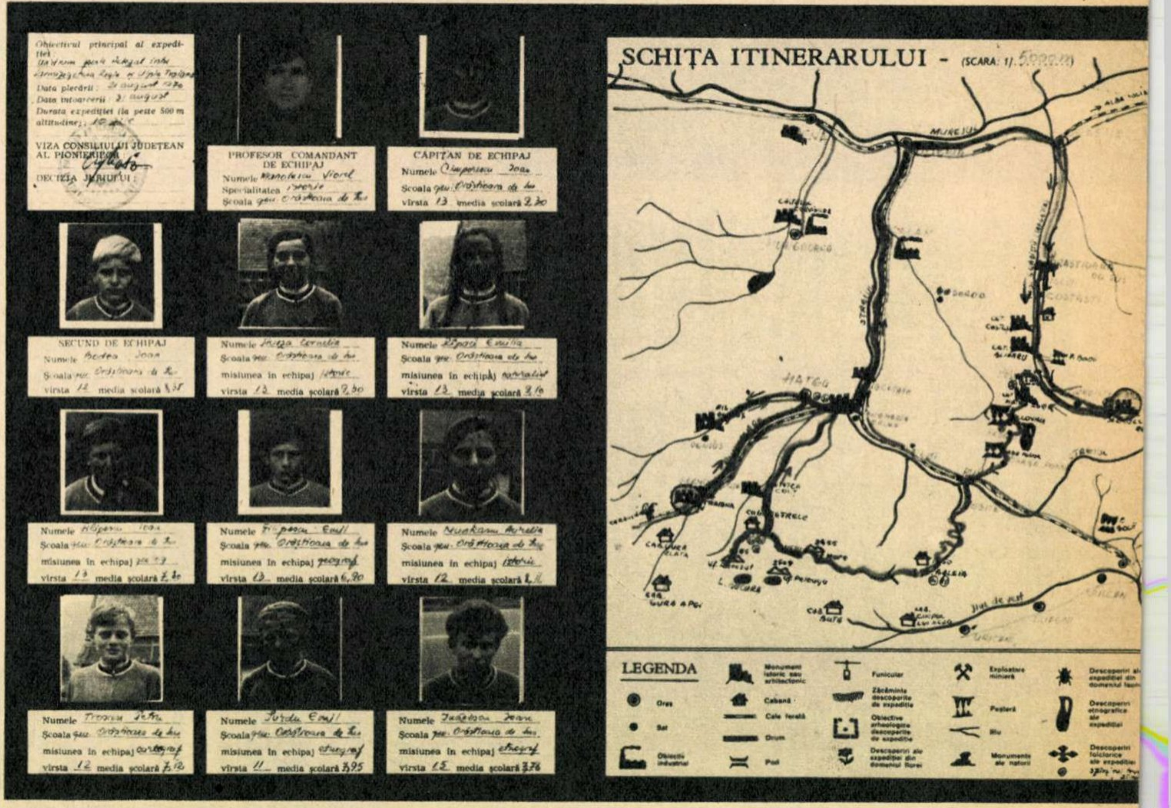
Obiectivul principal al expediției
Data plecării: 20 august 1970
Data întoarcerii: 31 august
Durata expediției (la peste 500 m altitudine):
VIZA CONSILIULUI JUDEȚEAN AL PIONIERILOR
DECIZIA JURIULUI:
PROFESOR COMANDANT DE ECHIPAJ
Numele Manolescu Viorel
Specialitatea istorie
Școala gen. Orăștioara de Sus
CĂPITAN DE ECHIPAJ
Numele Cimporescu Ioan
Școala gen. Orăștioara de Sus
vîrsta 13 media școlară
SECUND DE ECHIPAJ
Numele Bodea Ioan
Școala gen. Orăștioara de Sus
vîrsta 12 media școlară
Numele Hurza Cornelia
misiunea în echipaj istoric
Numele Rîpaci Emilia
misiunea în echipaj naturalist
Numele Filipescu Ioan
misiunea în echipaj geolog
Numele Filipescu Emil
misiunea în echipaj geograf
vîrsta 13 media școlară 6,90
Numele Munteanu Aurelia
misiunea în echipaj istoric
Numele Troșan Petru
misiunea în echipaj cartograf
vîrsta 12 media școlară 7,12
Numele Surdu Emil
misiunea în echipaj etnograf
vîrsta 11 media școlară
Numele Ivășescu Ioan
misiunea în echipaj etnograf
vîrsta 15 media școlară
SCHIȚA ITINERARULUI - (SCARA: 1/5000m)
MUREȘUL
STREIUL
HAȚEG
LEGENDA
Oraș
Sat
Obiectiv industrial
Monument istoric sau arhitectonic
Cabană
Cale ferată
Drum
Pod
Funicular
Zăcăminte descoperite de expediție
Obiective arheologice descoperite de expediție
Descoperiri ale expediției din domeniul florei
Exploatare minieră
Peșteră
Rîu
Monumente ale naturii
Descoperiri ale expediției din domeniul faunei
Descoperiri etnografice ale expediției
Descoperiri folclorice ale expediției

OGLINDA ECHIPAJULUI «SARGEDAVA», CÎȘTIGĂTOR AL MARELUI TROFEU «BUSOLA DE AUR».

JURIUL

Președinte: ELENA POPARAD,vicepreședinte al Consiliului **Național** al **Organizației Pionierilor; Membrii:** con universitar dr. **GHEORGHE FOCȘA,** directorul Muzeului satului; **MARCIAN BLEAHU,** directorul adjunct științific al Institutului de geologie; **ROMULUS VULCĂNESCU,** director în Institutul de etnografie și folclor; **EMILIAN CRISTEA,** alpinist maestru emerit al sportului; **AUREL LECCA,** scriitor; **IULIU RAȚIU,** scriitor; **MIHAI NEGULESCU,** redactor-șef al revistei **«Cutezătorii»; FLORIAN MORARU,** șeful Comisiei sport-turism a **C.N.O.P.; MIHAI CALCAN,** adjunct al șefului Comisiei sport-turism a **C.N.O.P.; CONSTANTIN DIACONU,**redactor al rubricii sportive a revistei **«Cutezătorii».**

● **«CASETA DE CRISTAL»,** pentru cele mai valoroase colecții (de etnografie, folclor, insecte, roci, plante etc.) echipajului **«Simion Mehedinți»,** de la Casa pionierilor, Focșani.

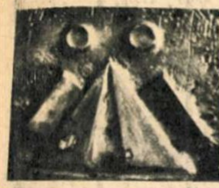

● **«CORTUL DE MĂTASE»,** pentru echipajul cel mai unit, echipajului **«Ancora»,** de la Școala generală nr. 11, Galați.

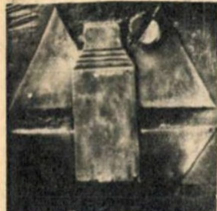

● **«TERMOSUL DE ARGINT»,** pentru echipajul cu cel mai bun spirit gospodăresc, echipajului **«Bega I»,** de la Liceul nr. 4, Timișoara

● **«GENȚIANELE»,** pentru cele mai bune rezultate ale unui echipaj constituit numai din fete, echipajului **«Palaghia Roșiu»,** de la Școala generală Mărișel, județul Cluj.

TROFEE SPECIALE

În plus față de trofeele prevăzute prin regulament, la această a doua ediție a «Expedițiilor» se mai acordă două trofee speciale:

● Trofeul special **«Cutezătorii»,** oferit de către revista «Cutezătorii» pentru contribuție deosebită în munca de folos obștesc desfășurată în timpul expediției și pentru valoarea literară a jurnalelor, echipajelor **«Paltinul»** și **«Paralela 45»,** ambele de la Școala generală din Plaiul-Cîmpinii, județul Prahova.

● Trofeul Special **«Jóbarát»** oferit de către revista «Jóbarát», pentru cea mai reușită expediție realizată, de către un echipaj format din cititori ai acesteia, echipajului **«Șoimii din Seaca»,** de la Liceul din Sovata, județul Mureș.

ALTE DISTINCȚII ȘI PREMII ACORDATE ACESTOR ECHIPAJE:

● Fiecărui membru al echipajului **«Saragedava»,** cîștigător al **«Busolei de aur»:** medalia de aur și diploma «Expedițiile Cutezătorii», cîte un ceas de mînă și cîte o busolă-brățară;

● Fiecărui membru al echipajului **«Vînătorii lui Dragoș»,** cîștigător al trofeului **«Scutul dacic»:** medalia de argint și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un ceas de mînă.

● Fiecărui membru al echipajului **«Capra neagră»,** cîștigător al trofeului **«Sfinxul Carpaților»:** medalia de argint și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un echipament de turist;

● Fiecărui membru al echipajului **«Simion Mehedinți»,** cîștigător al trofeului **«Caseta de cristal»:** medalia de argint și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un aparat de fotografiat «Smena»;

● Fiecărui membru al echipajului **«Ancora»,** cîștigător al trofeului **«Cortul de mătase»:** medalia de argint și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte o trusă de excursie;

● Fiecărui membru al echipajului **«Bega 1»,** cîștigător al trofeului **«Termosul de argint»:** medalia de argint,și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte o trusă de excursie;

● Fiecărui membru al echipajului **«Palaghia Roșiu»,** cîștigător al trofeului **«Gențianele»,** medalia de argint și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un ceas de mînă «Slava»;

● Fiecărui membru al echipajelor **«Paltinul»** și **«Paralela 45»,** cîștigătoare ale trofeului special «Cutezătorii»: medalia de argint diploma «Expedițiile Cutezătorii» și cîte o trusă de excursie;

● Fiecărui membru al echipajului **«Șoimii din Seaca»,** cîștigător al trofeului special «Jóbarát»: medalia de argint și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un aparat de fotografiat;

● **Tuturor comandanților acestor echipaje distinse cu trofee, cîte o trusă (stilou-pix) marca «Parker».**

● **TOȚI MEMBRII ACESTOR ECHIPAJE, ÎMPREUNĂ CU COMANDANȚII LOR, VOR BENEFICIA DE TRIMITEREA ÎNTR-O TABĂRĂ SPECIALĂ A CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.**

●

Deoarece în Delta Dunării n-a fost decît echipajul **«Săgeata»,** de la Școala generală nr. 16, Galați, a cărui expediție nu s-a ridicat la un nivel deosebit, juriul național a hotărît să nu acorde în acest an trofeul **«Egreta de fildeș».** Acest trofeu rămîne însă în competiție pentru edițiile viitoare ale «Expedițiilor».

PLACHETA ȘI FANIONUL DE ONOARE

Juriul național a acordat unor echipaje, pentru rezultate deosebite la secțiunile **«Scutul dacic», «Sfinxul Carpaților», «Caseta de cristal», «Cortul de mătase», «Termosul de argint», «Egreta de fildeș»** și **«Gențianele»,** placheta și fanionul de onoare ale Expedițiilor:

● Placheta și fanionul de onoare **«Scutul dacic»,** echipajelor **«Chemarea munților»,** (Școala generală nr. 60, București), **«Miorița»** (Școala generală nr. 3, Hunedoara) și **«Zori noi»** (Casa pionierilor Reșița»);

● Placheta și fanionul de onoare **«Sfinxul Carpaților»,** echipajelor **«Tulnic»,** (Școala generală nr. 19, Arad), **«Licuricii»** (Sectorul 6 București), **«Turesfag»,** (Școala generală nr. 1, Petrila, județul Hunedoara);

● Placheta și fanionul de onoare **«Caseta de cristal»,** echipajelor **«Zăganul»** (Școala generală nr. 2, Giurgiu, județul Ilfov), **«Pescăruș»** (Casa pionierilor, Constanța), **«Arcasii lui Ștefan»** (Școala generală Miorcani, județul Botoșani);

● Placheta și fanionul de onoare **«Cortul de mătase»,** echipajelor **«Temerarii argeșeni»** (Școala generală nr. 10 Pitești) și **«Șoimii»** (Liceul Mihail Kogălniceanu, Vaslui);

● Placheta și fanionul de onoare **«Termosul de argint»,** echipajelor **«Urmașii dacilor»** (Casa pionierilor, Reșița) și **«Focul viu»** (Școala generală Podgoria, județul Buzău).

● Placheta și fanionul de onoare **«Egreta de fildeș»,** echipajului **«Săgeata»** (Școala generală nr. 16, Galați);

● Placheta și fanionul de onoare **«Gențianele»** echipajului **«Gentianele»,** Școala generală nr. 1, Pitești);

Toți membrii echipajelor distinse cu placheta și fanionul de onoare vor primi medalia de bronz și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un aparat foto «Certina».

MENTIUNI SPECIALE

● Pentru valoroase albume cu cusături naționale, echipajelor **«Romanița»** (Școala generală nr. 1, Caransebeș, județul Caraș-Severin), **«Șoimii din Seaca»** (Liceul Sovata, județul Mureș);

● Pentru un valoros ierbar, echipajului **«Roza Coziae»** (Casa pionierilor, Rîmnicu Vîlcea);

● Pentru o valoroasă colecție speologică, echipajului «Emil Racoviță» (Școala generală nr. 3, Tîrnăveni, județul Mureș);

● Pentru o valoroasă colecție de folclor moțesc, echipajului **«Paralela 45»** (Școala generală Plaiul-Cîmpinii, județul Prahova);

● Pentru cel mai minuțios jurnal de bord, echipajului **«Brățara de aur»** (Școala generală Șimleul-Silvaniei, județul Sălaj);

● Pentru cel mai literar jurnal, echipajelor **«Paralela 45»** și **«Paltinul»** (ambele de la Școala generală Plaiul-Cîmpinii, județul Prahova);

Pentru frumoase albume cu fotografii — echipajelor **«Pescăruș 3»** (Casa pionierilor, Constanța) **«Licuricii»** Sectorul 6 — București), **«Simion Mehedinți»** (Casa pionierilor, Focșani);

● Pentru marcare de noi trasee turistice, echipajelor **«Simion Mehedinți»** (Casa pionierilor, Focșani) și **«Chindia»** (Casa pionierilor, Tîrgoviște);

● Pentru cel mai bun film color, echipajului **«Zăganul»** (Școala generală nr. 2, Giurgiu);

● Pentru cel mai bun film alb-negru, echipajului **«Vînătorii lui Dragoș»** (Casa pionierilor, Iași);

● Pentru cele mai valoroase diapozitive, echipajelor **«Zăganul»** (Școala generală nr. 2, Giurgiu) și «Bega 1» (Liceul nr. 4, Timișoara);

● Pentru parcurgerea unui traseu literar, echipajului **«Entuziaștii»** (Școala generală Peștieana, județul Gorj);

● Pentru cele mai originale embleme, echipajelor **«Bega I»** (Liceul nr. 4, Timișoara), **«Zăganul»** (Școala generală nr. 2, Giurgiu) și **«Tulnic»** (Școala generală nr. 19, Arad);

● Pentru cea mai originală machetă, echipajului **«Chemarea munților»** (Școala generală nr. 60, București);

● Pentru descoperirea în Munții Vrancei a florii de colț — echipajului **«Simion Mehedinți»** (Casa pionierilor, Focșani);

● **TOȚI MEMBRII ECHIPAJELOR DISTINSE CU MENȚIUNI SPECIALE VOR PRIMI DIPLOMA «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII»**

DISTINCȚII INDIVIDUALE

● Pentru cea mai frumoasă poezie inspirată de «Expediții», **Florin Sicoe,** membru al echipajului «Aurul negru» (Liceul nr. 1, Ploiești) — medalia de aur și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și un ceas de mînă.

● Pentru cele mai frumoase picturi inspirate de «Expediții», **Paul Andrei** și **Gheorghe Ene,** membri ai echipajului **«Zăganul»** (Școala generală nr. 2, Giurgiu) — medalia de aur și diploma «Expedițiile Cutezătorii» precum și un ceas de mînă;

● Pentru cel mai bun operator de film: **Stelică Șoricel,** membru al echipajului **«Zăganul»** (Școala generală nr. 2, Giurgiu) — medalia de aur și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un ceas de mînă.

● Pentru cele mai bune fotografii color: **Cristian Giurcă,** membru al echipajului **«Zăganul»** (Școala generală nr. 2, Giurgiu) și **Liliana Butuc,** membră a echipajului «Pescăruș 3» (Casa pionierilor, Constanța) — medalia de aur și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte un ceas de mînă.

● Pentru cele mai frumoase desene inspirate de «Expediții» **Cornel Ionescu,** membru al echipajului **«Temerarii argeșeni»** (Școala generală nr. 10, Pitești) și **Stelian Eftimoiu,** membru al echipajului «Pescăruș 3» (**Casa pionierilor Constanța**) — medalia de argint și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și cîte o trusă de excursie;

● Pentru cel mai bun bucătar: **Petru Naghi,** membru al echipajului **«Bega I»** (Liceul nr. 4, Timișoara) și **Georgeta Mihai,** membră a echipajului «Chindia» (Casa pionierilor, Tîrgoviște) — medalia de bronz și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și un aparat de foto «Certina»;

● Pentru cel mai bun prieten al animalelor: **Sabina Șoș** și **Sabina Silvia Mariș,** membre ale echipajului «Palaghia Roșiu» (Școala generală Mărișel, județul Cluj) — medalia de bronz și diploma «Expedițiile Cutezătorii», precum și un aparat foto «Cortina».

● Pentru cel mai mic participant la «Expediții», **Anca Cătulescu,** în vîrstă de 9 ani, membră a echipajului «Licuricii» (Sectorul 6 București) — medalia de bronz și diploma «Expedițiile Cutezătorii» precum și un aparat foto «Cortina».

MEMBRII TUTUROR CELORLALTE ECHIPAJE PARTICIPANTE LA CEA DE A DOUA EDIȚIE A «EXPEDIȚIILOR» VOR PRIMI «DIPLOMA DE PARTICIPARE».

● **Federația română de alpinism, Institutul de geologie, Institutul de etnografie și folclor** și **Muzeul satului** vor oferi și ele distincții și premii unor echipaje și unor expediționari. Într-unul din numerele viitoare vom publica în ce constau acestea și care sînt fericiții cîștigători.

Saltul „Expedițiilor Cutezătorii"

În comparație cu anul trecut, ediția din acest an — cea de-a doua — a «Expedițiilor Cutezătorii», reprezintă un salt evident. Cu toate condițiile atmosferice nefavorabile, cu toate că din cauza inundațiilor din mai și iunie o parte dintre cei care se pregătiseră și aveau de gînd să ia cu asalt munții au fost nevoiți să renunțe, totuși 102 echipaje (cu 57 mai multe decît în prima ediție), totalizînd peste 1 200 pionieri și școlari, au luat startul în expediții, parcurgînd aproape 10 000 de kilometri pe cărările munților, la peste 500 m altitudine.

Ceea ce impresionează însă în mod deosebit nu sînt aceste cifre, ci calitatea deosebită a fiecărei expediții în parte și a tuturor laolaltă. Alegerea itinerariilor, peripețiilor petrecute de-a lungul lor, autogospodărirea, învingerea unor greutăți întîmpinate în cale, studierea zonelor respective — toate acestea au fost făcute cu mult mai multă competență și fantezie decît anul trecut. Lucrul acesta se vede destul de clar din materialele culese de către expediționari, din jurnalele de bord, din emblemele echipajelor, din machetele pe care expediționarii le-au confecționat ulterior pentru a-și pune cît mai bine în evidență expedițiile. Dar și mai bine a reieșit din dificultatea, incomparabil mai mare, în care s-a aflat juriul chemat să se pronunțe asupra celor 61 de echipaje selecționate pentru expoziția republicană, din îndelungile dezbateri necesare pentru acordarea trofeelor, a celorlalte distincții și premii.

E o bucurie pentru noi toți să putem spune așa ceva despre această experiență de turism și cercetare științifică a pionierilor și școlarilor, deoarece saltul ei calitativ e de natură să ne dea convingerea că și pe viitor ele vor înregistra o creștere — atît ca număr de participare, cît și din punct de vedere al calității lor.

Constantin Diaconu

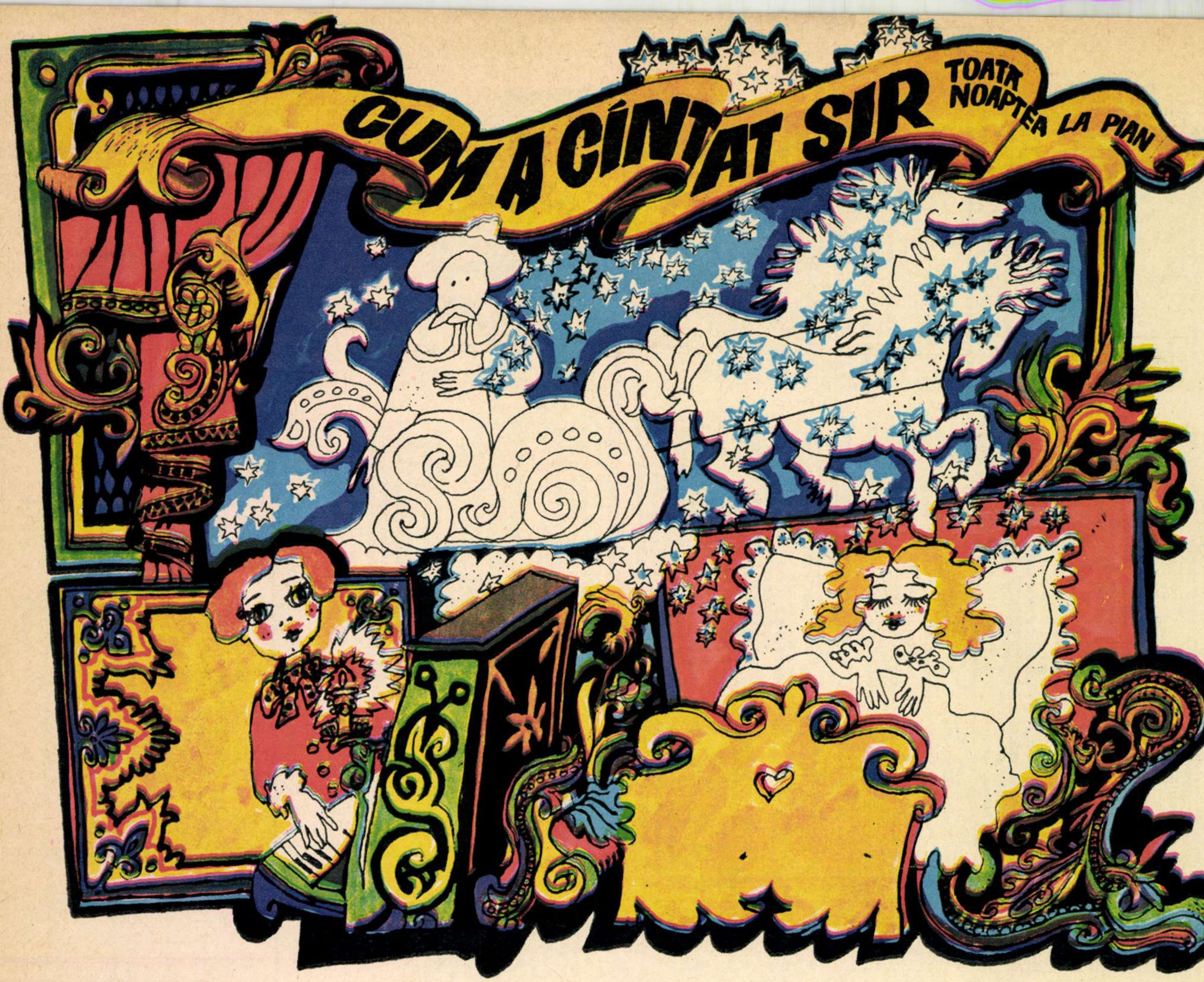

CUM A CÎNTAT SIR TOATĂ NOAPTEA LA PIAN

Povestire de **DUMITRU M. ION**

Desen: **VINTILĂ MIHĂESCU**

Într-o zi Mariove se îmbolnăvi; ședea în pat și Sir abia aștepta să se însănătoșească și să alerge pe dealuri să se dea cu sania și să se bucure de nămeții care se cerneau mereu de cîteva săptămîni și nu se mai terminau, ca și cînd dincolo de nori era o casă mare și cineva dădea zăpada jos de pe casa lui peste dealuri, peste păduri și peste casa în care trăiau Sir și Mariove.

— Mai ninge? întreba Mariove.

— Ninge, răspundea Sir. Pînă mîine poate că te faci bine și noi vom alerga amîndoi pe deal și apoi vom veni înapoi ca oamenii de zăpadă.

— Sir, te rog să-mi cînți ceva la pian.

Și băiatul se așeză atunci la pian și cîntă. La început se auzi un crîmpei de melodie, apoi niște zurgălăi și în curte se opri o sanie cu patru cai albi, cu pene albe la urechi; o sanie albă, cu baldachin din mătase albă. Din sanie coborî un omuleț cu o căciulă albă, cu haine și cizme albe. Își bătu cu o biciușcă albă cîtva timp cizmele, apoi zîmbi către fereastra pe care Sir se uita la sania străină care venise în curte.

Omulețul îi zîmbi, îi făcu de cîteva ori semne cu mîna și apoi își văzu de treburi, scoase din sanie niște saci albi și-i agăță de botul cailor; după ce caii mîncară grăunțele din saci, omulețul luă o pîine mare albă, o tăie în felii subțiri. Cu un cuțit cît un iatagan tăia bucăți de zăpadă, le punea între feliile de pîine și surîdea făcînd din cînd în cînd cu mîna lui Sir, care cînta la pian și privea pe fereastră vrăjit, fără să poată spune un cuvînt.

Omulețul lua sandvișurile, mergea în fața cailor și caii strănutau, înghițeau lacomi sandvișurile cu zăpadă și se scuturau în ritmul melodiei pe care Sir o cînta la pian. Abia atunci Sir observa că afară nu mai ninge. Omulețul îi făcu din nou semne, și-i surîse atît de frumos, încît Sir uită să mai cînte la pian.

O privi pe Mariove, dar Mariove adormise. Se temu că se va trezi și cîntă în continuare o melodie suavă ca o floare albă de zăpadă. Omulețul nu-i mai dădu atenție. Scoase de sub baldachinul alb o mătură albă, dădu zăpada la o parte și făcu un foc: sări de cîteva ori într-un picior în jurul flăcărilor, aruncă pe foc cîteva bucăți de zăpadă și focul se înteți. Apoi își puse mîinile sale albe deasupra flăcărilor, șezu astfel cîteva minute și se părea că uitase de mîini și degetele-i vor începe să ardă; dar nu se întîmplă nimic deosebit: se îndreptă către sanie și scoase dintr-un coș alb, două sticle cu băutură și un ibric imens. Turnă conținutul sticlelor în ibric și ținu multă vreme cu mîna întinsă deasupra focului ibricul care se umplu de flăcări de cîteva ori, dar el sufla și flăcările din ibric se stingeau ca prin farmec. Sir își închipui că e vorba de țuică și adevărul chiar acesta era: omulețul scoase din buzunar două pahare de cristal, cu picior, turnă țuica în pahare și se apropie de caii care erau îndreptați cu fața către fereastră. Sir cînta; nu se știe ce cînta, dar mîinile sale alunecau pe clapele pianului înfrigurate. Omulețul făcu prin zăpadă cîteva semne cu degetele și deodată în fata cailor aparu o masă de zapadă care le ajungea pînă la bot. Pe ea se aflau cele două pahare cu băutură. Caii începură să sufle în țuica fiartă și aburii se ridicară ca un stol de păsări: însă caii, închideau ochii, își muiau buzele, strănutau și din cînd în cînd omulețul turna din imensul ibric. Apoi caii începură să chiuie, semn că băuseră destul; omulețul făcu din nou semne și Sir lăsă pianul și ieși în curte.

— Bună seara, spuse Sir.

— Bună seara. Mi-a plăcut cum ai cîntat la pian. Totdeauna, iarna, te ascult cum cînți la pian.

— Da, dar eu nu cînt decît cînd afară ninge.

— Atunci ascult și eu muzică, dar dintre toți copiii care cîntă la pian, tu îmi placi cel mai mult.

— Dar ce ocupație ai?

— Eu, rîse omulețul. Mă ocup în general de Iarnă.

— De Iarnă?...

— Da, de Iarnă. Am dincolo de nori o casă mare. Cînd vine Iarna pe la mine, Iarna e sora mea, strănută atît de mult încît îi pun masa în curte sub un umbrar. Vine o singură dată pe an și eu îmi iubesc sora prea mult.

— Și nu se supără că n-o lași în casă?

— A. nu se supără. Chiar ea mi-a dat ideea să mîncăm sub umbrar Ar fi un chin pentru mine, înțelegi? Cînd strănută în jurul ei cresc nămeți de zăpadă. Pe casă sînt nămeții de zece, douăzeci, treizeci de metri. Ei, și închipuieți că după ce pleacă sora mea eu trebuie să arunc zăpada din curte și de pe casă. Atunci muncesc de nu-mi mai văd capul. Cînd arunc zăpada de pe casă ascult muzică.

— Dar caii tăi sînt bețivi?

— Nu, nu sînt bețivi. Dar ca să nu înghețe, să li se înfierbînte sîngele... Dar eu am venit să te iau cu mine în seara aceasta. Toată noaptea vreau să-mi cînti la pian. O să-mi cînți la pian?

— Cum să-ți cînt la pian?

— Vom lua cu noi pianul. Tu o să-mi cînți iar eu voi arunca la noapte toată zăpada de pe casa mea și de mîine încolo pe pămînt nu va mai ninge. Va veni primăvara. Primăvară se spune și pe la voi, nu-i spune așa?

— Da, primăvară, se spune și pe la noi.

— Numai tu ai putea să mă ajuți să dau la noapte toată zăpada de pe casă jos... Vei sta în grădina mea și-mi vei cînta și eu voi fi atît de bucuros... Altfel cine știe cîtă vreme va mai dura iarna. Fiindcă eu nu arunc zăpada decît atunci cînd tu cînți la pian.

Într-adevăr, zăpada cădea pe pămînt numai cînd Sir cînta la pian, dar el nu se gîndise niciodată că omulețului care are casa dincolo de nori îi place atît de mult cum cîntă încît numai atunci poate arunca zăpada de pe casă.

Omulețul se strecură pe ușă, tiptil, luă în spate ca pe un fulg pianul și-l puse în sanie:

— Știi, dacă voi arunca toată zăpada la noapte și tu îmi vei cînta, mîine va fi soare și sora ta se va însănătoși. Hai, urcă!

Dădu bice cailor săi albi și sania începu să zboare amețitor de repede, ca o corabie albă.

Și ajunseră la casa omulețului care mai era acoperită jumătate de zăpadă. Și Sir se așeză în grădină și cîntă la pian toată noaptea, iar omulețul arunca zăpada pe pămînt și fluiera. Către ziuă termină, dar atunci Sir era atît de obosit încît adormi cu capul pe pian.

Dimineața, Mariove îl găsi dormind lîngă pian. Îl scutură încet:

— Ai adormit aici? Știi, mi-ai cîntat toată noaptea și m-am însănătoșit. Ce frate bun am, rosti ea și-l sărută pe frunte. Soarele intră pe fereastră și se așeză lîngă ei, la pian.

PRIN PLOAIE

DE OCTAV PANCU-IASI

Plouă. De dimineață pînă seara. Și toată noaptea. Plouă de un secol, dacă nu cumva de un mileniu. Nici nu știu cum mai arată soarele. Dacă mă puneți să vi-l descriu, să nu vă mire cînd vă voi spune că e pătrat, albastru și, din profil, seamănă nițel cu un galoș. De cînd plouă într-una, l-am uitat. Tata spune că, de-o mai ține puțin așa, mîine-poimîine răsar ciuperci pe trotuar și, în locul autobuzului 79, mergem în centru cu motonava «Transilvania».

Vine Anda la mine.

— Ce zici de ploaia asta? mă întreabă.

— N-am nici o părere, răspund.

Tace și, după un timp, spune deodată:

— Hai să ne plimbăm prin ploaie!

Știu bine că de asta a venit. Să-mi propună să ne plimbăm prin ploaie. Mă prefac că n-am auzit și-o întreb, ridicînd ochii de pe o carte cu un bandit tîmpit și un polițist isteț nevoie mare:

— Ai spus ceva?

— Nu, clatină din cap Anda.

— Mi s-o fi părut mie, spun și ridic puțin cartea ca să nu vadă ce mutră de vulpoi am.

Și iar tăcem. Eu mă fac că citesc, plescăi din buze de plăcere; te uiți la mine și crezi că stau cu nasul în cine știe ce capodoperă, că am descoperit cartea vieții mele. Anda se plimbă prin cameră și se uită la tablouri. Chipurile, le admiră. Chiar are ce admira! Niște mîzgăleli de-ale mele de pe vremea cînd mama credea că sînt genial și o să ajung al doilea Luchian.

Pe urmă iar aud:

— Dan, hai să ne plimbăm prin ploaie!

Tușesc. Întorc cu zgomot pagina. Întreb abia atunci cînd se așteaptă mai puțin:

— Vrei ceva, Anda?

— Nu, mulțumesc, spune.

Găsește niște pene de păun pe masa mea, le măsoară, le amestecă, își înfige o pană în păr, rîde singură cîteva clipe, probabil se gîndește cum i-ar sta ca indiană din tribul cherokee sau winnebago (vai, ce cult sînt!), apoi iar se întristează, adică mai bine-zis, devine ea, Anda cea de toate zilele, un pic parcă amețită de un gînd pe care n-are niciodată curajul să-l ducă pînă la capăt.

Cînd mă întreabă a treia oară dacă vreau să ne plimbăm prin ploaie, nu mă mai prefac că n-aud. Nu mai pot. E urît, poate, ce spun, dar ăsta-i adevărul: mi-e milă.

— Hai, dacă vrei.

Ați văzut vreodată un om fericit? Fiți sinceri: ați văzut? Bine. Pot să vă descriu și eu un om fericit. E destul să mă uit la Anda.

A și ajuns în holul de jos al blocului, cînd eu încă îmi mai îmbrac pelerina de ploaie.

Poate credeți că Anda are umbrelă? Nu vă împiedică nimeni să credeți ce vreți, dar aflați că n-are nici măcar un coif de ziar pe cap. Ne plimbăm prin ploaie nu ca să ne ferim de ea, ci tocmai ca să ne plouă.

Și cum ne mai plouă! Doamne, ce găleți ni se deșartă în cap, cum simțim apa de ploaie pînă și în cerul gurii!

Mergem fără să ne uităm pe unde călcăm, fără să ne gîndim unde o să ajungem, mergem, mergem, mergem, învățăm verbul ăsta că nu-i de capul lui și numai noi putem să facem din el ceva.

Sînt leoarcă. Nu mai pot. Pantofii mi i-am descălțat și i-am ascuns subsuoară.

— Ne întoarcem. Anda? o întreb.

Mă aude, dar nu-mi răspunde. Îmi arată cu degetul un burlan care s-a rupt și acum seamănă cu o adevărată cascadă. Fac din cap că văd și abia după asta o aud:

— Ai spus ceva?

— Nu, rîd, n-am spus nimic.

Știu eu de ce rîd.

Trece pe lîngă noi o mașină și ne stropește, ca și cum nu sîntem și așa destul de uzi.

— Ne întoarcem, Anda? o întreb iar.

Amenință șoferul mașinii cu pumnul. Ceva trebuie să facă. Altfel e nevoită să-mi răspundă:

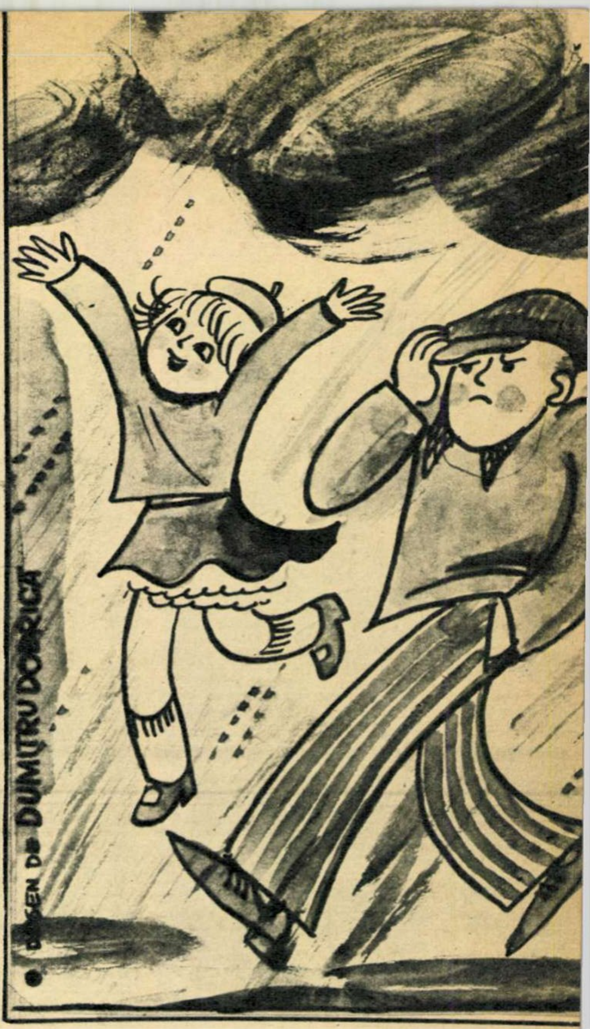

— Vrei ceva, Dane?

— Nu, rîd, nu vreau nimic.

— Mi s-a părut că voiai ceva.

I s-a părut... Îmi vine să rîd cu hohote, dar mi-e frică să nu sperii norii și să nu stea ploaia. Că tare mai sînt ciudate ploile astea. Încep din nimic și se sfîrșesc din te-miri-ce.

MĂRINIMIE

Povestire de MIRCEA SÎNTIMBREANU

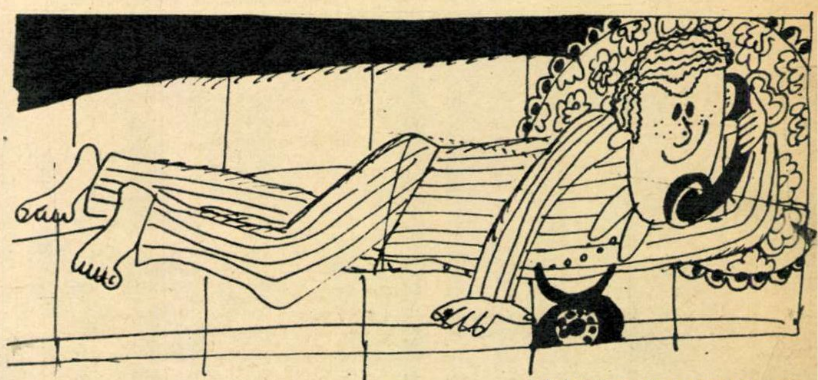

DESEN DE MAGDA WINTER

Vicu se trezise de dimineață. Zăpada se grămădise în pervaze ca o fascinantă pisică siameză și parcă nimic altceva decît albeața, abundența și calmul ei îl invita la mari excursii sufletești. Și, poate, aburul cozonacilor ce-și astîmpărau fierbințeala în cămară. Și, desigur, multe altele: netezimea cearșafului, caldul curcubeu al scoarței din perete, fuga ireală a fulgilor de zăpadă în oglinda de la șifonier... Și cartea de pe noptieră, primită în ajun cadou, răsfățîndu-și dedicația la vedere: «Bunului meu prieten și coleg Vicu Cutie, din partea mea, Sandu».

Stătea lungit în pat, rotindu-și degetele mari de la picioare și savurîndu-și preaplinul inimii lui.

— Trebuie să-i fac și eu lui Sandu un cadou! Dar nu o carte. Ceva mai deosebit, mai acătării. Poate două cărți. E doar aiun de An Nou. Cîte lucruri frumoase nu pot fi dăruite cu acest prilej! Iată, numai pe o pagină din «Informația», lunecată la picioarele patului, cîte nu se oferă: clipsuri, produse cosmetice, pijamale matlasate, căciuli... Generozitatea, ca un zefir, umflă pe nesimțite pînzele imaginației băiatului. Oare căciula pe care a uitat-o cîndva unchiul Gicu la ei nu i-ar fi bună? Oaie veritabilă din imitație de lup! Plus încă ceva, neapărat încă ceva. O garoafă, eventual două...

Ninge. Vicu își mișcă degetele picioarelor și la fiecare rotație, ca de pe un disc, cad în cascadă cadouri pentru Sandu, împerecheate, chiar dacă sînt desperecheate: o curea de pantalon și o curea de ceas, de pildă. Pantalon are sigur. Dar ceas pentru eventuala curea? Să-i dăruiască un ceas? E o idee! Incompletă însă. O să-i dea două... De ce nu?

Ninge. În candida cernere nu poți fi meschin. Pune mîna pe telefon. Tonul se prezintă deîndată. Soneria insistă sacadat, marcînd parcă apropierea prietenului.

— Sandule, e ajun de An Nou! M-am gîndit la asta de cum m-am trezit. Vreau să-ți dăruiesc ceva, ceva deosebit. Am ales mult, habar n-ai cît am ales. Ce anume? Surpriză! Nici prin minte nu-ți trece... Ei, hai, că-ți spun... Iți dăruiesc — știu că o să te bucuri foarte mult — o să-ți dăruiesc două ceasuri. Cum, nu?! Nici nu mă gîndesc să nu ți le dăruiesc! Bineînțeles. Pe amîndouă. Chiar astăzi vin eu la tine...

— Două ceasuri?! Nu, imposibil, nu primesc! se aude în receptor vocea tăiată de emoție a prietenului.

Dar Vicu Cutie e generos. A început din nou să-și rotească degetele de la picioare din ce în ce mai repede.

— De ce nu? Las-să fie două. E mai bine așa! Și știi care? De la 10 la 12. Sînt exact două ceasuri! Pa!

Închide telefonul. Afară ninge. În casă miroase a cozonac, e cald și bine.

— Ce zi minunată! meditează Vicu și mărinimia îi umple ființa ca un final de orgă. Simt că aș putea să-i dăruiesc mai mult bunului meu prieten. Chiar trei ceasuri. Da, așa am să fac. O să stau pînă la unu și — poate, de ce nu? — o să iau masa la el.

— Și, dintr-un salt, Vicu e în picioare.

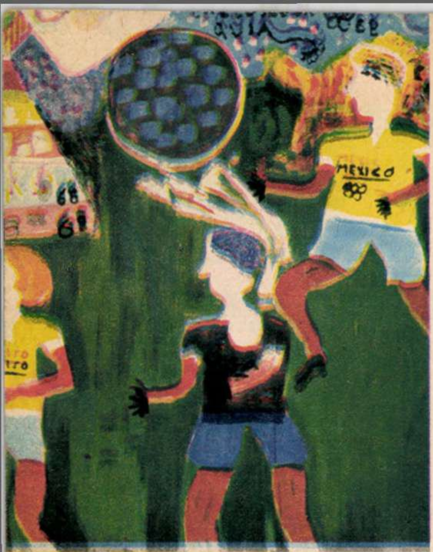

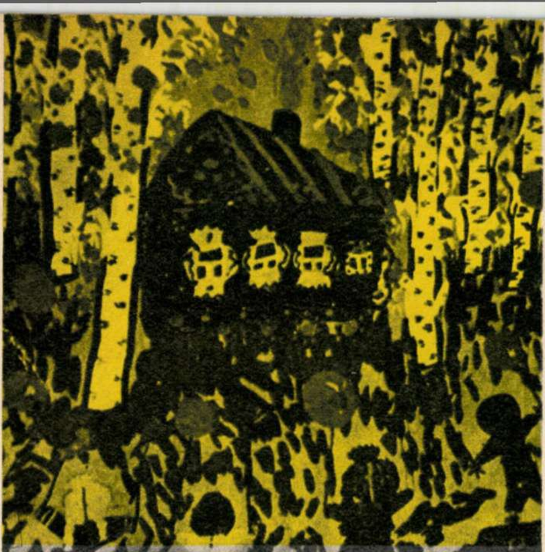

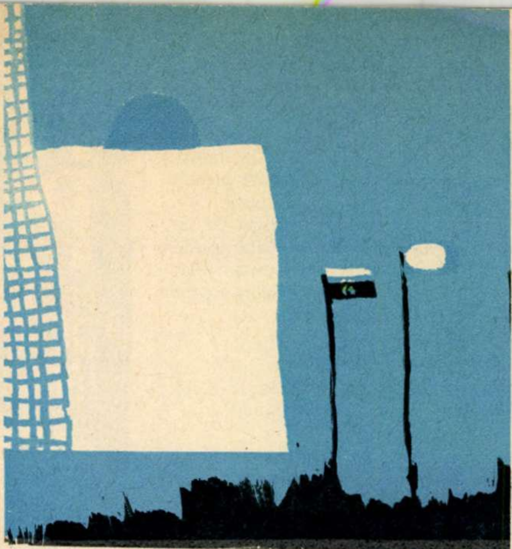

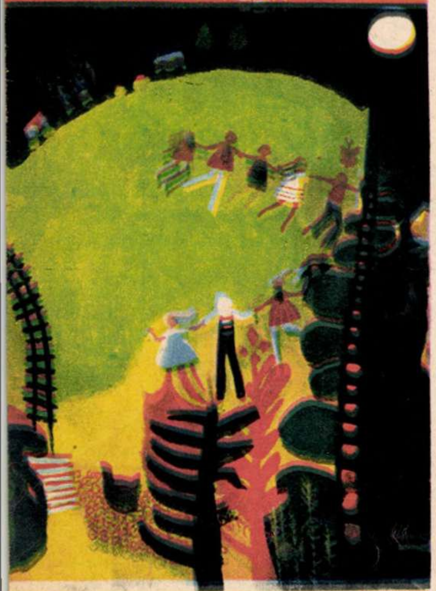

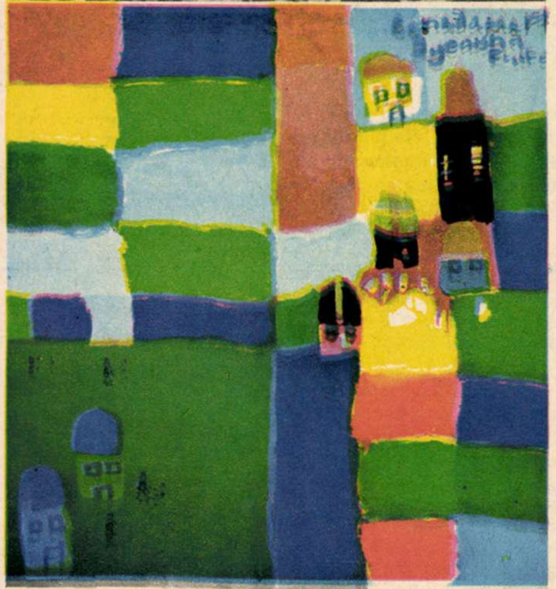

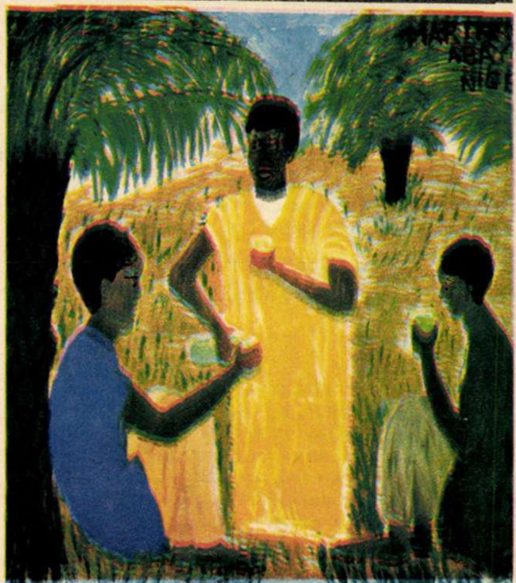

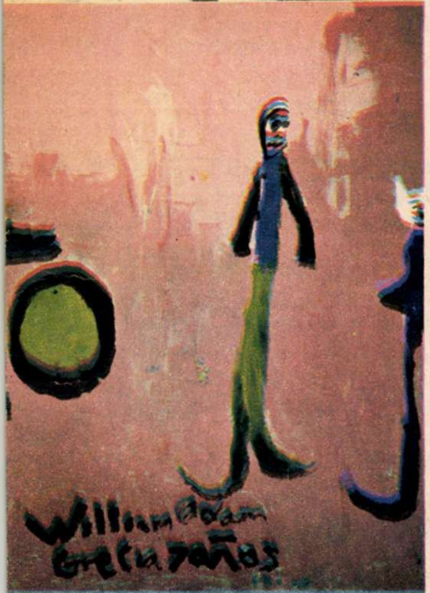

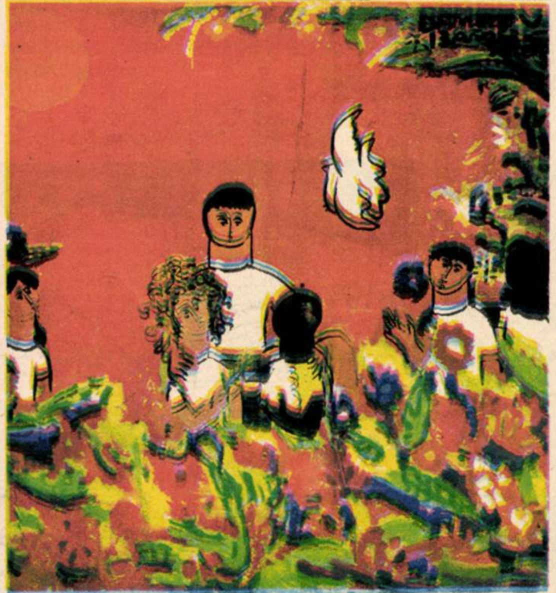

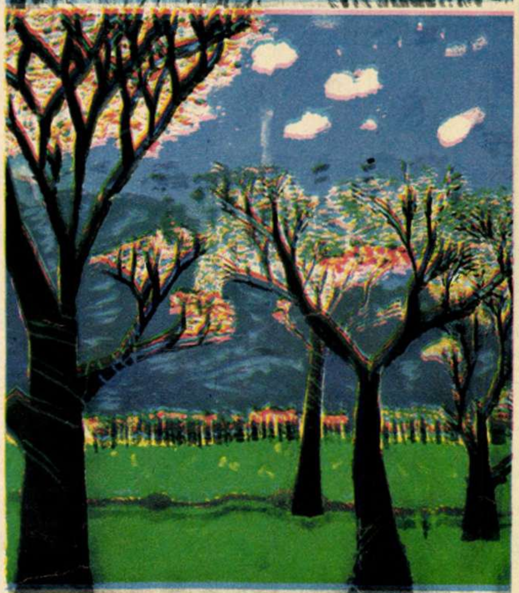

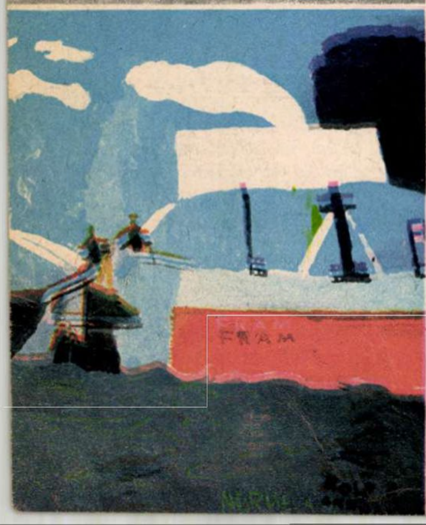

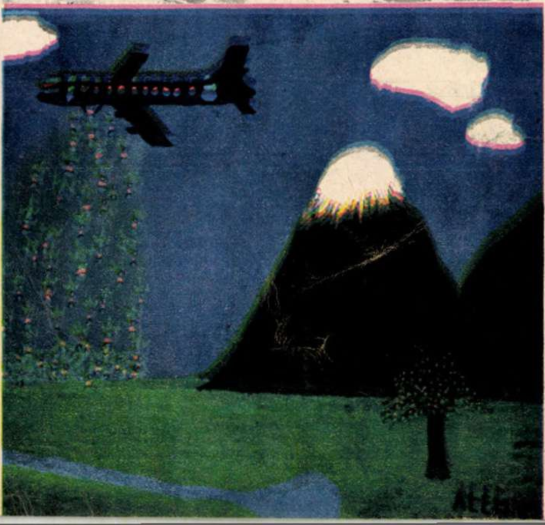

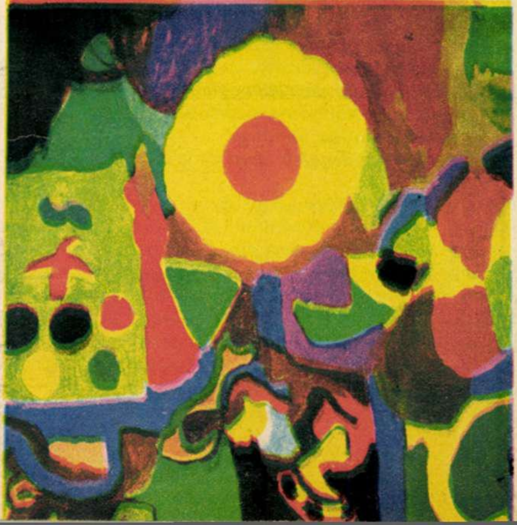

GALERI
D
ART
«CUTEZĂTORI

POPA MIHALACH

1. PETR TEISSIG, ani, Cehoslovacia;
2. KAREN KILIMNIC 13 ani, S.U.A.;
3. WILLIAM ADAM, ani, Grecia;
4. ROLF CHRISTIAN ANDERSEN, 9 ani, Nor vegia;
5. OLIA BÎKOVA U.R.S.S.;
6. MARTA FULFORD 8 ani, Canada;
7. DAMIAN VALENCIA, 13 ani, Mexic;
8. NORBERT ALBERS, 12, ani, R.F. a Germaniei;
9. GRAZINA SPIRA, 13 ani, Polonia;
10. MARTHA MODUQE ABAYOMI, 1 ani, Nigeria;
11. MARTIN BANWELL, 13 ani, Noua Zee landă;
12. REGINALD AN THONY CLIFORD, 1 ani, Marea Britanie;
13. POPA MIHALA CHE, România;
14. Vedere parțială a atelierului internațional de fresce ale co piilor din parcul Chapultepec din Mexic;
15. BERNARDO K BEL, 10 ani, Elveția;
16. YUTAKA MOMOSE, Japonia;
17. FEDRA RAZOQUE, 10 ani, Bolivia;
18. ALBERTO LETAIF, 10 ani, Liban;
19. RICHARD I. SER PELL, 8 ani, Australi
20. KERSZ THELY EVA, Ungaria;
21. HOHAN MIKAEL WAGE, 10 ani, Suedia;
22. VIVEK KUCHIHATLA, 9 ani, India.

1	5	9	13	
2	6	10		
3	7	11		
4	8	12	14	

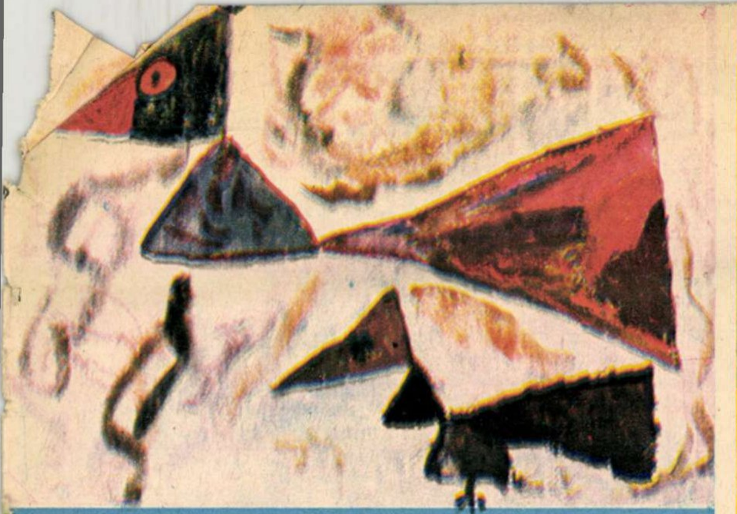

Visurile copilăriei

În urmă cu cîteva luni, prezentam în aceste pagini cîteva desene premiate la concursul «Meridianele Prieteniei». Iată acum mesajele policrome ale colegilor voștri, din cîteva zeci de țări.

«O lume a păcii, a progresului, a armoniei» — iată tema generoasă, visul plenar care înaripează fantezia și însuflețesc culorile copilăriei.

Veți recunoaște între aceste desene lucrarea unui băiat de 13 ani din Tichilești-România, autor distins cu unul dintre marile premii U.N.I.C.E.F. — o excursie de două săptămîni în sudul Franței, în Corsica.

Veți intîlni, de asemenea, cîteva lucrări premiate la concursul de creații ale copiilor Shankar—India.

Celelalte tablouri au o istorie, de asemenea, originală. Ele au fost realizate, pe panouri de 2,5 × 2,5 m, în cadrul «Atelierului internațional de desene ale copiilor» (fotografia nr. 14), deschis în aer liber la Chapultepec-Mexico, în perioada Jocurilor Olimpice.

Asemenea lucrări vorbesc tulburător despre setea de frumos a copilăriei, despre prietenie, sinceritate și adevăr. În forme și culori, fiecare dintre acești copii talentați ai lumii ne transmit ceva din aspirațiile nobile ale popoarelor cărora aparțin.

Dincolo de lumina și bucuria pe care o iradiază, fiecare asemenea desen este un gest de prietenie. Un gest căruia — în prag de An Nou — îi răspundem cu căldura inimii noastre.

MIHAI NEGULESCU

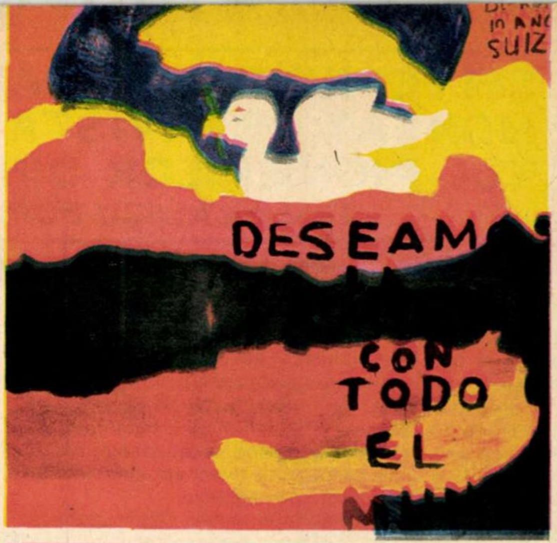

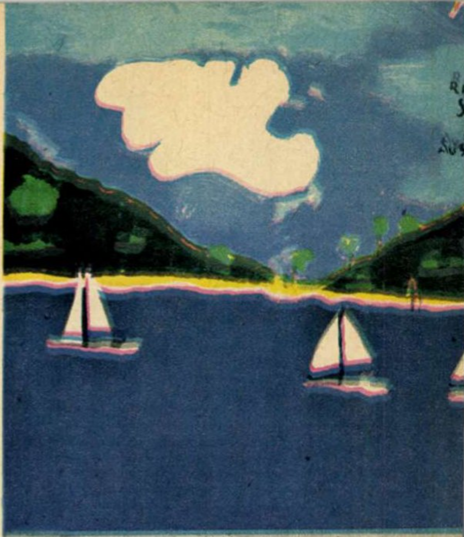

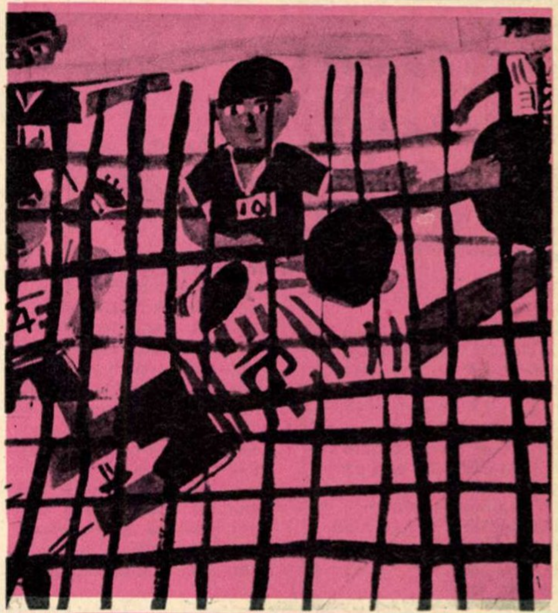

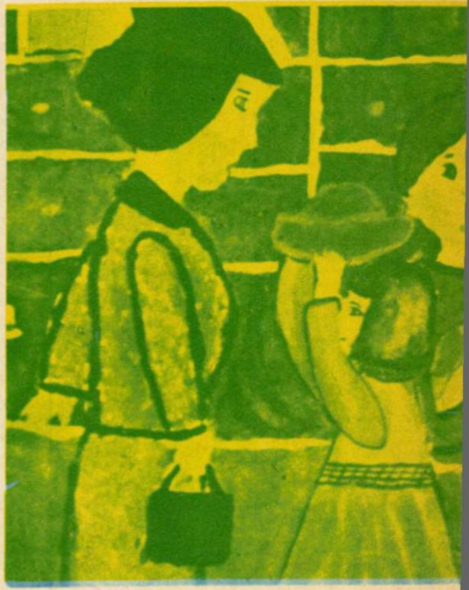

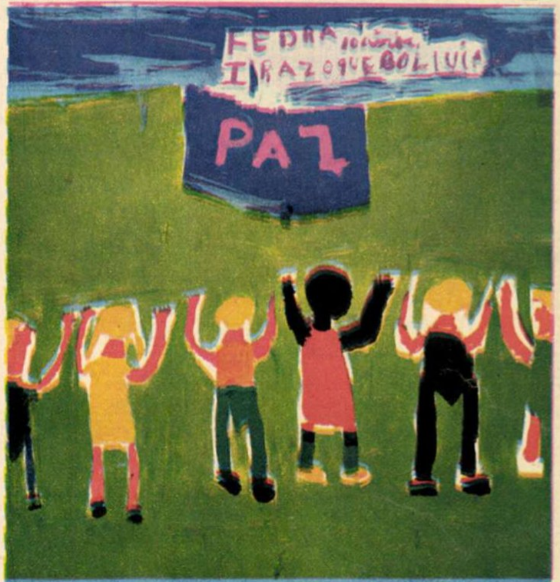

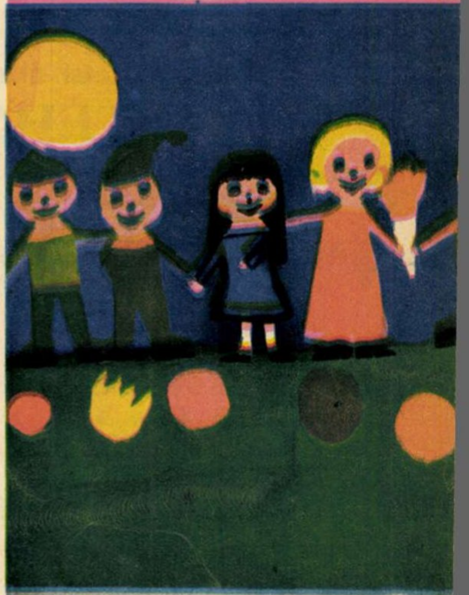

5	19
[illegible]	20
7	21
8	22

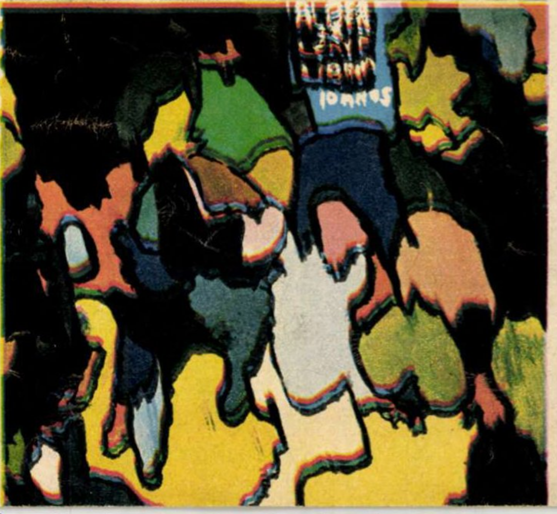

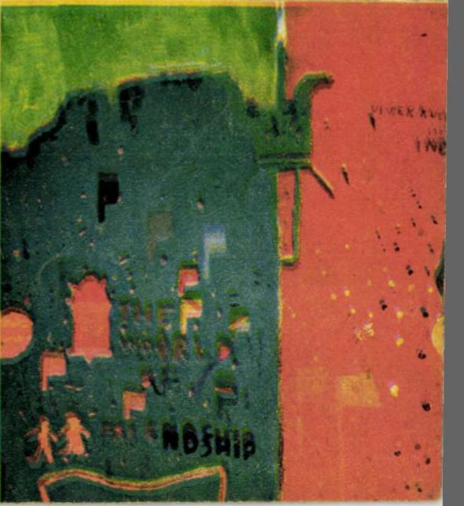

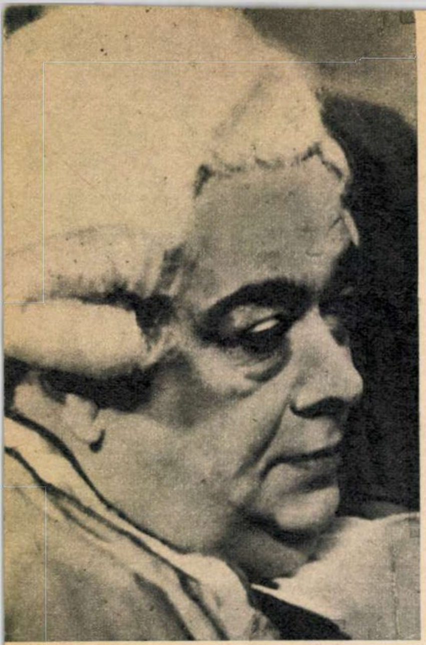

SELECȚIUNI DIN MARELE SPECTACOL «R.R.», MONTAT DE REVISTA «CUTEZĂTORII» ȘI PALATUL PIONIERILOR DIN BUCUREȘTI

Text de ALECU POPOVICI Muzică de EDMOND DEDA

«R.R.» = Revelionul «Rachetei cutezătorilor»! Muzică, dans, glume, într-un cuvînt, VESELIE! Un colectiv de copii talentați, de la Palatul pionierilor din București, sub conducerea regizoarei Olimpia Varadi și a compozitorului Edmond Deda, pregătesc acest mare spectacol, 26 decembrie — 30 decembrie — 4 ianuarie, iată zilele în care se va desfășura «R.R.». Și o surpriză: tragerea la sorți a cupoanelor apărute în numerele 11 și 12 din acest an ale «Rachetei cutezătorilor» va avea loc chiar în cadrul spectacolului!

Venind în întîmpinarea dorinței multor cititori, publicăm două fragmente și două cîntece din spectacol prin care veți putea face cunoștință cu principalele personaje. Aceste fragmente pot fi, de altfel, montate și de către formațiile artistice din școli.

Dialog cu BARONUL MÜNCHAUSEN

PARBRIZ: (în chip de agent de circulație): Nu treceți prin mijlocul Căii Laptelui.. Hei, voi, nu vă jucați cu carul mic în mijlocul drumului... Nu aruncați praf de Stele pe partea carosabilă... Cine-i acolo? Hei, respectă prioritatea!... Atenție la comete! Își bagă coada peste tot! Degeaba. E Münchausen!... O să provoci o ciocnire! (Zgomot asurzitor).

MÜNCHAUSEN: Eu eram, cu ghiuleaua mea! Vă spun drept!... Voiam să iau curba cînd mi-a ieșit înainte...

RADU: Ce-ai făcut, omule?

MÜNCHAUSEN: Nu sînt om! Sînt baron!...

RADU: Și unde te duceai?

MÜNCHAUSEN: În Lună! Să mă fac artist!

RADU: De ce?

MÜNCHAUSEN: Am vrut să mă fac actor! Nimic mai ușor, spune toată lumea, decît să «faci teatru». La noi, în clasă, eram mai mulți care aveam inclinații spre teatru. Pentru că erau artiști, nu repetau acasă și aveau nevoie de sufleor. Cînd îi striga profesorul la tablă, executam mai întîi un număr de mimică — făceau cu ochiul celor din bancă să fie atenți. Apoi știau și pantomimă. Un semn cu ochiul însemna «suflă», un deget la ureche «n-aud» și tot pumnul — «îți arăt eu ție, în pauză, dacă nu sufli!!!». Dicția trebuiau să o aibă ei, cei din bănci — adică spectatorii! Odată m-a întrebat profesorul prima strofă din «Nunta Zamfirei» de Coșbuc. Și vecinul meu de bancă, mi-a suflat primul vers: «E lung pămîntul!»... Cînd să răspund, l-am auzit tot pe el: «Ba e lat!»... Am tăcut. Și el îmi suflă iar: «E lung pămîntul!» Eu tac. El, iar: «Ba e lat!»... Și eu am spus: e rotund! N-am luat aplauze, am luat un 3. Nu rotund, ci cocoșat.

Aveam și cîțiva «actori» în clasă. Matache juca bine pe «Catindatul» din «D-ale carnavalului». Cum se întorcea fila catalogului la «M», Matache ridica mîna... «Iar m-a apucat măseaua... dar rău... rău de tot... mă doare... dar știți cum... lucru mare...». De atunci a rămas cu un «dinte» împotriva matematicii.

Unii erau imitatori. Se uitau la hartă ca... vițelul la poarta nouă. Nu ne lipseau nici artiștii de circ. Echilibriști aveam destui... Luau un 4... apoi un 3... 4+3=7. și încă un 6... și... 6+7=13. Atențiune, un 7... 13+7=

20. Media 5. Aveam dresori de «note rele» pe care le îmblînzeau... în carnet, dar pentru acasă. Transformau frumos un 3 într-un 8! Numai eu singur din toată clasa n-am vrut să mă fac actor...

Știți ce zicea fricosul? Uite: «de ce se stinge lumina? Pe cine bate? Gongul? De ce îl bate?».

Și tocilarul: «Va să zică, spunem: Zmeule, hai la luptă. Cine e subiectul? Zmeul! Ce face zmeul? Se luptă. Zmeul: substantiv comun masculin (ridică mîna). Știu eu despre zmeu. Știu de 10 la zmeu!»

Și pîrîtorul: «Actorii n-au învățat bine rolurile. Sufleorul suflă. Și au uitat cele mai bune glume. Să nu-l aplaudați!

INVITĂM PE TOȚI CITITORII SĂ ÎNVEȚE ACESTE CÎNTECE

Cîntecul clubului
«MINITEHNICUS»

Muzica: EDMOND DEDA
Versuri: PETRE GHELMEZ

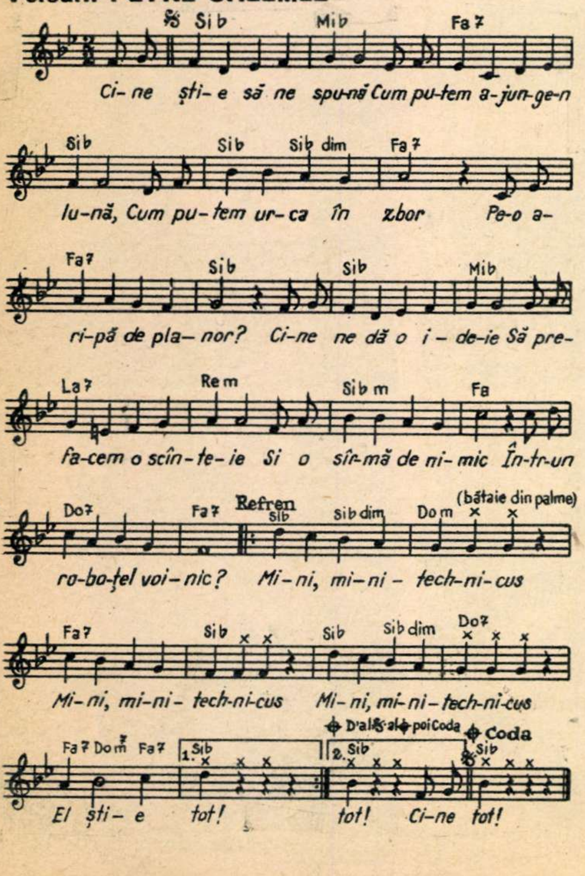
Ci-ne ști-e să ne spu-nă Cum pu-tem a-jun-ge-n
lu-nă, Cum pu-tem ur-ca în zbor Pe-o a-
ri-pă de pla-nor? Ci-ne ne dă o i-de-ie Să pre-
fa-cem o scîn-te-ie Și o sîr-mă de ni-mic În-tr-un
ro-bo-țel voi-nic? Mi-ni, mi-ni-tech-ni-cus
Mi-ni, mi-ni-tech-ni-cus Mi-ni, mi-ni-tech-ni-cus
El ști-e tot! tot! Ci-ne tot!
Refren
(bătaie din palme)
D'al ֍ al poi Coda
Coda

Cîntecul revistei
«CUTEZĂTORII»

Muzica: EDMOND DEDA
Versuri: OVIDIU ZOTTA

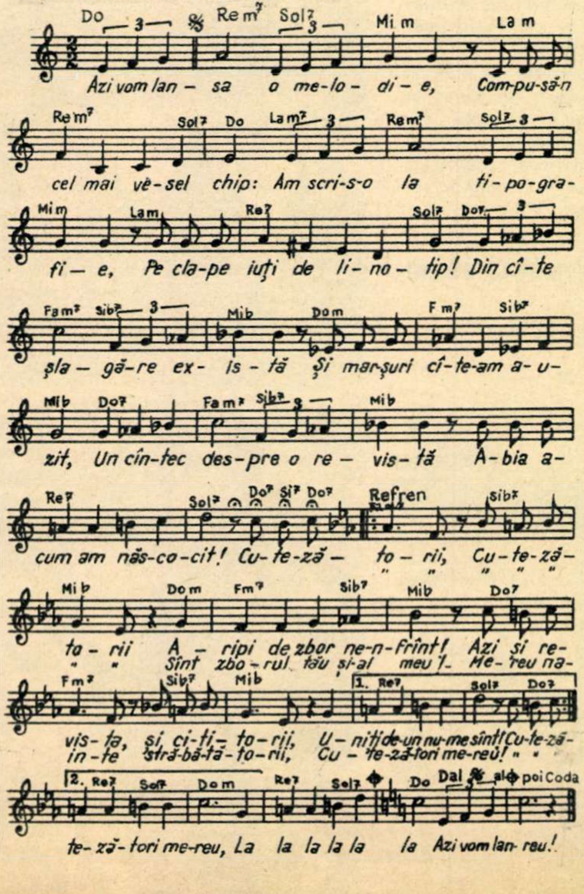
Azi vom lan-sa o me-lo-di-e, Com-pu-să-n
cel mai ve-sel chip: Am scri-s-o la ti-po-gra-
fi-e, Pe cla-pe iuți de li-no-tip! Din cî-te
șla-gă-re ex-is-tă Și marșuri cî-te-am a-u-
zit, Un cîn-tec des-pre o re-vis-tă A-bia a-
cum am năs-co-cit! Cu-te-ză-to-rii, Cu-te-ză-
to-rii A-ripi de zbor ne-n-frînt! Azi și re-
Sînt zbo-rul tău și-al meu! He-rou na-
vis-ta, și ci-ti-to-rii, U-niți de-un nu-me sînt! Cu-te-ză-
in-te stră-bă-tă-to-rii, Cu-te-ză-tori me-reu!
te-ză-tori me-reu, La la la la la la Azi vom lan-reu!
Refren
Dal ֍ al poi Coda

Minitehnicus
(strofele 2 și 3)

2 Cine ne dă o brățară
Cu sclipirea foarte rară
Să descui cu ea ca-n vis
Tainele ce le-a închis,
Cibernetica, chimia,
Fizica ori geografia?
Cin'ne spune cu folos
Cuiul să nu-l bați pe dos?

Refren: același

3 Cu «Racheta» minunată
Spre succese cin'ne poartă?
Cine știe a pune preț
Pe gîndul cel mai isteț?
Cine dă un premiu mare
Pe muncă și pe răbdare?
Și ne face, spune ghici,
Să fim «mari» cînd sîntem «mici»?

«Cutezătorii»
(strofele 2 și 3)

În cîntece sînt sori și stele,
2 Dar într-al nostru ritm vioi
Noi le-am adus fiindcă spre ele
Vom astronaviga chiar noi!
Străbate cîntecul prin lume
Mai sprinten, dacă-s flori în vers!
Le-a pus redacția, anume,
Să le plantăm prin Univers!

Refren: același

3 Din versuri, schițe, reportaje
Ai vîrstei tinere eroi
Coboară-ntr-o superbă vrajă
Și sînt alăturea de noi!
Mii de-ntîmplări, și dragi imagini,
De pe pămîntul românesc.
Devin fermecătoare pagini
Ce cresc, cum anii noștri cresc!

Refren: același

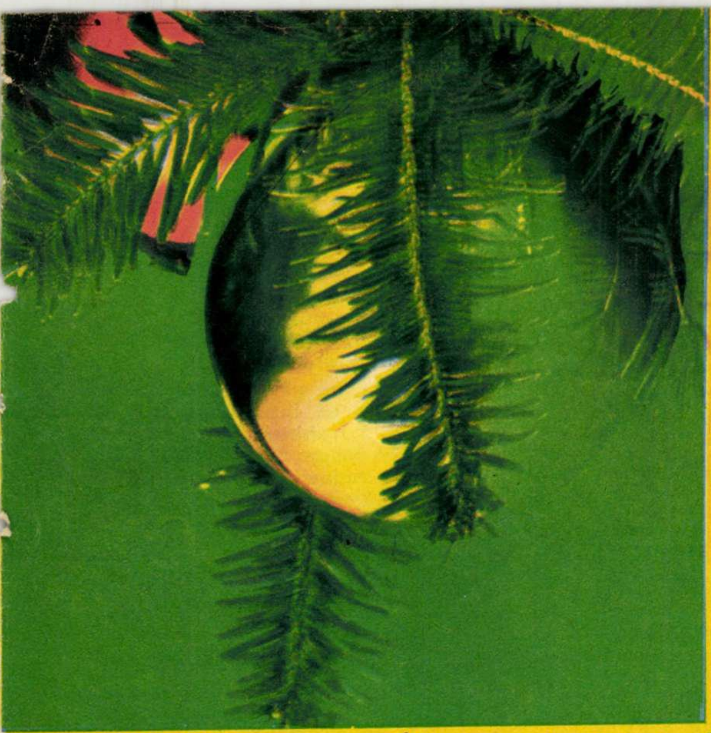

OLGUȚA, RADU, PROF. PARBRIZ ȘI O ZÎNĂ CARE ȘI-A UITAT... MESERIA

RADU: Trebuie să stabilim cauzele tehnice ale dispariției farfuriei cu povești. Explicația științifică. Ce-i o poveste? Nimic: hîrtie + cerneală + stilou. Asta e formula poveștii în general!

OLGUȚA: Fantezie + poezie + imaginație...!

RADU: Fără știință, nu faci nimic cu imaginația!

OLGUȚA: Atunci... poveștile... oricînd, am putea chema o zînă să facă niște minuni... Uite-așa... Spui: Abracadabra — Hocus-pocus...
Onica — doica — treica... zînă bună, unde ești?
Vino iute din povești!
(Sosește zîna cu minuni).

ZÎNA: Am sosit... Pe jos! Cerbii mei sînt la Grădina zoologică, porumbeii în Cișmigiu și caleașca la Muzeul de istorie a transporturilor de-a lungul vremurilor.

OLGUȚA: Te rog, fă tu o minune pentru mine! Una mică-mititică... Să găsim înapoi poveștile care s-au spart!

ZÎNA: Minuni? De minuni vorbești?
Cu povestea e-o poveste
Cum n-a mai fost și nu
mai este
Credeți mie, nu-s minciuni,

CUPLET: Din păcate, sînt
minuni
Ce nu sînt la îndemînă
Nici măcar pentru o zînă.

VORBIT: Pe vremuri era foarte simplu... Făceam semn cu bețișorul, și gata! Acuma puteți cumpăra și o căruță cu bețișoare gata tăiate și... degeaba! Mă roagă cîte unul să fac dintr-un trei opt... Ce mare lucru... crede el... Doar un 5 îi desparte... Și ce-i cinci»?... Închide 3 ochii și devine un 8!

Sau altul mă roagă: Zînă, toți copiii te roagă să le faci bine... Mie fă-mi un rău... Dă-mi o amigdalită pentru matematica de miine. Fă tu să vină un curent, să mă tragă puțin și să am o temperatură. Ușoară! Ca să-mi motivez absențele... Și, dacă ești generoasă, mai păstrează o răceală și pentru fizică. Să am o răceală la lecția despre căldură!

De altfel, în multe clase există colegi de-ai mei. Colegi de basm. Miticuță e poreclit «Balaurul». Pentru că e bătăuș și are 3 capete. Unul la bătaie, unul la mîncare și altul la chiul. Mai e și o fată: Cenușăreasa. Te uiți la șorțulețul ei și știi despre ce e vorba. Mai e și Motanul încălțat care toarce, adică sforăie în bancă... Și ce, parcă eu pot să-i schimb?

OLGUȚA: Atunci de ce ai venit?

ZÎNA: Bagheta am adus-o să fac o minune! Pentru mine!

OLGUȚA: Care? Egoisto!

ZÎNA: Să obțin aplauze... Hocus-pocus — uite, aplaudă!... Îi vezi...

OLGUȚA: Nu toți! Cîțiva din fund nu aplaudă!

ZÎNA: Ba da!... Au aplaudat. (pleacă)

OLGUȚA: Ai văzut?

RADU: Știam eu... Nu cu zînele se aranjează treburile importante... Am eu omul meu!... Profesore Parbriz, unde ești?

OLGUȚA: Lasă el coloanele lui?!

RADU: Nu lasă coloanele de mașini?!

OLGUȚA: Coloanele din revistă! Din «Cutezătorii»!

RADU: Dacă îl chem eu, vine! Am sistemul meu: o bandă de magnetofon și vine imediat.
(Dă drumul la o bandă de magnetofon cu zgomote și scrîșnete. Apare Parbriz într-un cart)

PARBRIZ: La volan e ca-n
galop,
Nu am fost oprit de-un
stop.
Am sosit cu patru roți
Ca să vă salut pe toți
De la mic și pîn-la mare:
Un claxon la fiecare!
(Claxonează).

REFREN MUZICAL:
Dați-i zorul,
Dați-i zorul.
Gata, că pornim motorul!
Și-nainte cu tot sporul!
Nici un stop,
Nici un hop,
Sus pe «cart»
De la start,
Așa!
Niciodată nu greșiți
Tehnica de stăpîniți!
«Pană» e și pe șosea
«Pană» e și nota rea!
Deci să nu aveți, vă rog,
«Pene» nici în catalog!
Nici nu vă umflați prea tare
Dacă luați vreo notă mare...
(Nasul pot să îl ridic
Fără ca să am un cric!)
Lasă nasul unde-l știu
Că nu ține la raliu.

Ca să fii un bun șofer
Asta ție eu ți-o cer
Din această cauză.
Nu cumva în pauză
Să ciocnești vreun cap
străin
Că nu-i cu benzină plin
Nici să tamponezi pe-un alt
Că ești mai voinic și-nalt!...
Nici să-l depanezi de chică
Pentru că îi porți tu pică,

La volan, privește drept.
Inima-i motor în piept,
Drumul larg vine spre
tine...
«Înainte» spre mai bine...
Și voios tu te întrece
Către finiș: nota 10!
Start!...

PARBRIZ: Am trusa de buzunar. Cu ce să încep?

RADU: Vreau să plecăm spre... spre o farfurie zburătoare...

PARBRIZ: Încă nu s-a ajuns la o concluzie, dacă există sau nu... Dar mulți mănîncă o pîine din farfuriile astea!

RADU: Farfuria noastră era plină cu povești!

OLGUȚA: Deci există... Profesore Parbriz, ajută-mă, căci eu te cunosc și te citesc de mult, deși n-am decît bicicletă!

PARBRIZ: Ce să fac?

OLGUȚA: Ne trebuie un vehicul!... Cu covorul ăsta aș putea călători? Ce crezi, profesore?

PARBRIZ: E cu motor cu explozie?

OLGUȚA: E numai cu explozie! Cînd îl batem după masă, în curte, fac explozie... toți vecinii! Că îi sculăm din somn!

PARBRIZ: Merge!... E un covor bun!

RADU: Eu l-am făcut bun. Îl bat de două ori pe săptămînă!

PARBRIZ: O clipă... Va să zică... Așa... Caroseria e de lînă bună. Suspensiile la fel... Viteza e cam mică... Patru podele pe minut!

OLGUȚA: Numai să meargă!

PARBRIZ: Bun! Îl aprob!

OLGUȚA: Și cum zboară? Ne spui?

PARBRIZ: Simplu! Cu un aspirator! Dai drumul la aspirator. El merge. Trage covorul în sus. Și zbori. Cu un aspirator putere!... Și acum la revedere! Am treabă la redacție. Mă grăbesc! (iese)...

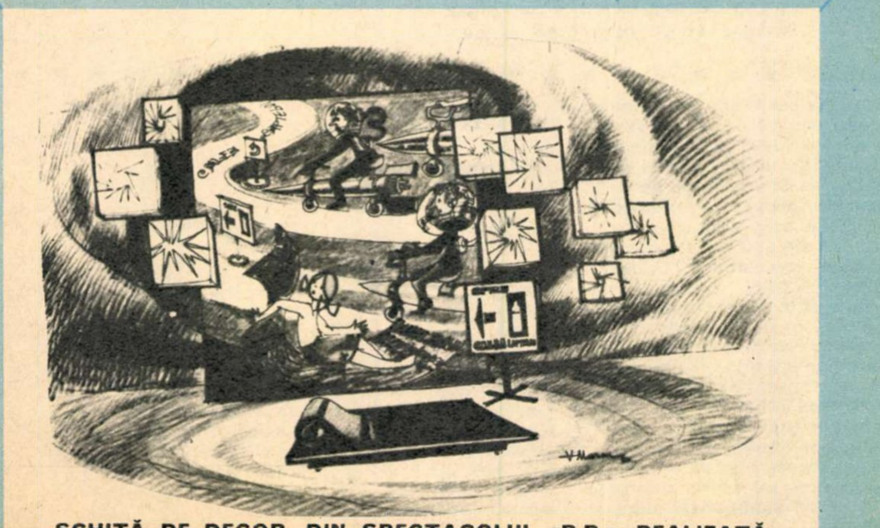

SCHIȚĂ DE DECOR, DIN SPECTACOLUL «R.R.», REALIZATĂ DE ARHITECT I. MARCU.

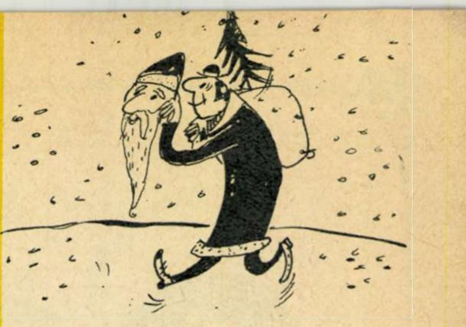

LOVIN DANIELESCU

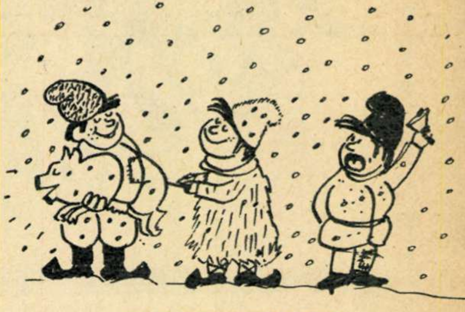

DAN VASILE DUMITRESCU

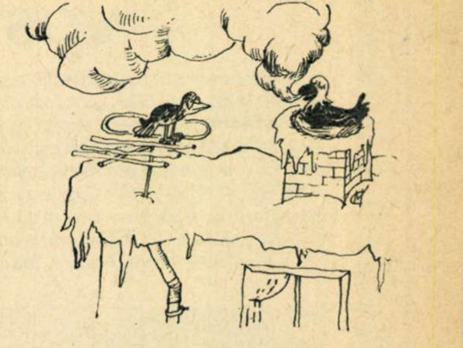

VASILE CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

NICOLAE CLAUDIU

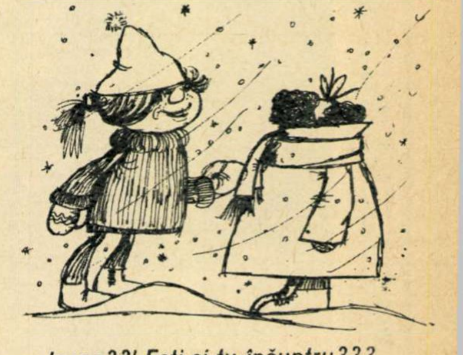

— Ioane??! Ești și tu înăuntru???

Pagina fetelor

PENTRU ALBUMUL VOSTRU

O interpretă subtilă a muzicii ușoare: LIZE MARKE *(Belgia). La Festivalul de la Brașov-1970, ea a fost cîștigătoarea «cerbului de argint» cucerind auditoriul cu cîntecul ei plin de poezie, cu vocea ei caldă. Lize lucrează mult, studiază și își pregătește cu migală repertoriul. În ceasurile libere se joacă cu drăguța ei maimuțică albă.*

ANGELA SIMILEA *— acum «o stea cu nume» — este bună prietenă a cutezătorilor, drept care a ținut să le dea următorul autograf: «Doresc să fiu o cutezătoare, primiți-mă în rîndul vostru».*

Cu plăcere, dragă Angela, fiindcă îți iubim cîntecul.

Jurnalul Olguței

Pe măsură ce ne apropiem de sfîrșitul acestui an, observ că vă place să zburați cu gîndurile tot mai departe, înspre anii care vin, întrezărind profesiile voastre viitoare. Pînă aici toate bune și la locul lor. Dar, de ce unii aleargă tot spre lucruri neobișnuite, n-o mai știu. Vor cu tot dinadinsul să mă pună în încurcătură?

Iată ce-mi scrie **Marian Turtă din Fălticeni:«...visul meu este să fiu cow-boy. Pentru că ești în București, du-te Olguțo și vorbește cu șeful artiștilor și roagă-l să mă facă cow-boy, să mă bage și pe mine într-un film...»**Vedeți?

Și acum alta.

Monica Pop din Satu Mare:«Vreau să mă fac marinar, să trăiesc pe întinderile mărilor și oceanelor, să înfrunt uragane... Vezi, Olguțo, interesează-te pe ce vapor m-aș putea îmbarca?»

Sînt eu, Olguța, nimic de zis, dar aceste probleme sînt cam mari pentru mine. Nu uitați, că și eu sînt tot de... vîrsta voastră. Totuși, faptul că sînt la revista «Cutezătorii» îmi dă posibilitatea să cer ajutorul celor mai mari pentru a răspunde prietenilor mei. Așa că, am să bat la ușa «șefului artiștilor», ca să aflu un răspuns pentru Marian, și îl voi expedia prin poștă. De asemenea, îndrăznesc să-l rog pe scriitorul **Radu Tudoran** să mă ajute, scriindu-i Monicăi Pop din Satu Mare.

Răspunde scriitorul RADU TUDORAN

Din cuprinsul scrisorii am dedus cu ușurință că pe Monica o caracterizează franchețea și modestia. Ea spune fără înconjor ce-i place să învețe și ce nu-i prea place. Pe semne învață la toate materiile excepțional de bine, din moment ce-i lipsesc numai șase sutimi ca să aibă media zece, pe care o socotește «destul de bună»!

Monica are un vis greu de realizat, cum ea însăși spune: N-ar vrea să fie altceva decît marinar. Am să-i răspund cu aceeași franchețe: e imposibil deocamdată. După o părere strict personală, în viitor s-ar putea să se nască speranțe. Flota noastră de transport crește într-un ritm pe care eu unul, în dragostea mea pentru vapoare, nu l-am visat niciodată.

Am luat scrisoarea Monicăi în serios și i-am răspuns cu seriozitate. Sper să mă înțeleagă, mai ales că o sfătuiesc să nu renunțe la gîndul ei, ci să viseze mai departe. Pînă să termine școala mai sînt atîția ani. În acest răstimp se pot întîmpla multe, în lume și în marină.

Închei cu o mărturisire: nici eu n-am fost marinar, deși am dorit mult la un moment din viață. M-am consolat navigînd cu închipuirea, ceea ce n-a fost o pagubă. Adnana, pe care o citează Monica, s-a născut datorită acestor călătorii imaginare. Ea este doar un vis, deși s-ar putea să aibă o soră în realitate.

Fiindcă Monica declară că îi place geografia, o sfătuiesc să ia atlasul, să facă ocolul pămîntului pe hartă deocamdată. Și îi doresc, și sper pentru ea, să-l facă de-a binelea într-o zi nu prea îndepărtată.

* *

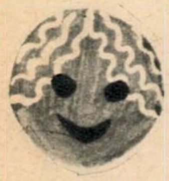

SANDVIȘURI RAPIDE

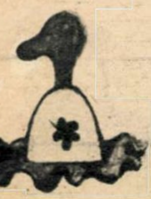

- Dintr-o felie de parizer decupăm, cu ajutorul unui pahar, o felie mai mică, rotundă. Cu maioneză stoarsă prin cornet, desenăm părul ca în desenul alăturat. Din bucățele de măsline sau castravete facem ochii, iar dintr-o feliuța de gogoșar, gura. Ornăm atîtea feliuțe cîți invitați avem.
- Fierbem ouăle tari, le tăiem în jumătate și le așezăm în farfurioare, pe fire de salată verde, tăiată fin. Deasupra înfigem o feliuță de morcov, căruia i-am dat forma unui căpșor de rață. În locul aripioarelor înfigem două frunzulițe de pătrunjel.

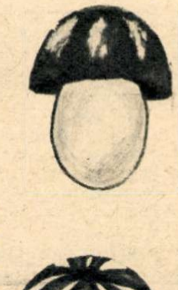

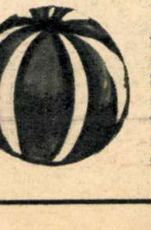

- Tot din ouă fierte putem să facem și «ciupercuțe». Dacă lăsîndu-le întregi, le așezăm pe farfurie și le punem deasupra o pălăriuță roșie de gogoșar presărată cu bucățele de albuș.
- Roșiile și brînza se pot servi foarte original. Se crestează o roșie mică în felii. Brînza se taie în feliuțe subțiri apoi se reconstituie roșia punînd alternativ o felie de roșie, una de brînză. În mijloc și de jur-împrejur se presară salată verde tăiată mărunt.

SURPRIZE

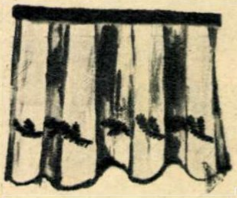

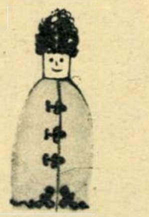

- *Camera capătă un aspect sărbătoresc dacă decorați perdeaua albă cu rămurele verzi de brad.*
- *Iată un urător original de Anul Nou. Costumați o sticlă în chip de colindător, îmbrăcînd gîtul sticlei într-un sul larg de hîrtie albă pe care ați desenat un obraz cu ochi, nas, gură. Acoperiți «capul colindătorului» cu o căciulă mițoasă (din blană sintetică sau naturală). Pe «umerii» sticlei puneți un suman..*

1971

AVANPREMIERE

Ce filme se pregătesc în anul viitor pentru cei de vîrsta «Cutezătorilor»?

Răspunde MIRCEA SÎNTIMBREANU, director al Centrului Național al Cinematografiei:

— Pentru milioanele de spectatori generoși și înflăcărați care sînt cutezătorii, avem cîteva vești bune. Se pregătește un **«basm modern»** cu gangsteri și pirați în coproducție cu Iugoslavia, **«Pilotul de pe Dunăre»**, după Jules Verne, în coproducție cu cinematografia bulgară, **o feerie muzical-coregrafică** de Elisabeta Bostan, **trei filme cu haiducii lui Șapte-cai** în regia lui Dinu Cocea și, poate, **«Un mușchetar moldovean»** după un scenariu de Mihnea Gheorghiu. Adaug 23 de filme de desen animat printre care un lung metraj — **«Robinson Crusoe»** — și zeci de filme documentare și științifice. Se înțelege că dorința noastră, cea mai fierbinte este ca toate acestea să nu rămînă nici pe hîrtie, nici chiar pe pînză, ci să pătrundă în inima voastră, dragi spectatori copii. Este tot ceea ce și pot ura mai firesc și mai înțelept, în pragul acestui an, cin aștii ce vi s-au dedicat.

Cu ce noutăți editoriale își întîmpină Editura «Albatros» cititorii în 1971?

Răspunde PETRE GHELMEZ, directorul editurii:

Îi știm pe cititorii «Cutezătorilor» dornici de lecturi captivante, cu o bună ținută literară. Noua noastră colecție intitulată **«De la 5 la 9»** — pentru că orele de lectură pot fi de pildă de la 5 la 9 după-amiază — le oferă o întîlnire cu cărți care cuprind povestiri, fragmente din jurnalele unor călătorii, schițe umoristice etc.

În prima carte care va apărea în această colecție intitulată **«Destine contemporane»** vor fi reunite nouă povestiri ale unor prozatori contemporani foarte cunoscuți. Cititorii «Cutezătorilor» vor avea bucuria să întîlnească și eroi de vîrsta lor. Este o carte pe care o vom tipări în cinstea **celei de a 50-a aniversări a Partidului Comunist Român.** Tot o colecție nouă va fi și **«Colocviile adolescenței»**, colecție în care vom dezbate și vom încerca să dăm răspunsuri unor întrebări care interesează în mod deosebit pe cititorii tineri. **«Ce este curajul?», «Dreptul la opinie», «Despre dragoste», «Despre prietenie»** etc., pe care toate generațiile și le-au pus la vremea lor și pe care și le vor pune cît va fi lumea. Vom apela de la caz la caz, la exemple celebre, care s-au impus de-a lungul timpurilor.

În afară de serii și colecții vor apărea în 1971 și multe cărți cu titluri independente. Aș cita printre acestea romanul lui Costache Anton, despre tineri și adolescenți intitulat **«Cînd eram copaci...»**, precum și romanul-document din lupta comuniștilor în ilegalitate **«Aveam 18 ani»** de Ecaterina Lazăr. Poezia va fi reprezentată în mod deosebit prin antologie de poezie patriotică pe care o vom tipări în cinstea aniversării partidului, în care alături de **cele 100 de poeme antologice,** cititorii vor găsi și **cele 100 de portrete ale autorilor lor, cu 100 de semnături în autograf!**

Dar Editura «ION CREANGĂ» ce ne va oferi?

Răspunde VINICIU GAFIȚA, șef de redacție:

— Anul 1971, va îmbogăți cunoscutele noastre colecții cu titluri noi. În **«Prima mea bibliotecă»** vor apare titlurile «Legende» de S. Florea Marian, «Povestiri» de Cezar Petrescu, «Fabule» de La Fontaine, «Ciuc și Ghek» de Arcadie Gaidar. Colecția **«Biblioteca pentru toți copiii»** va fi completată cu noi autori printre care: **I.L. Caragiale — Cănuță om sucit, M. Twain — Aventurile lui Tom Sawyer, Edmondo de Amicis — Cuore, Benedek Elek — Capra năzdrăvană, Jules Verne — Copiii căpitanului Grant** (2 volume) etc.

În anul 1971 poporul nostru sărbătorește împlinirea a 50 de ani de la crearea P.C.R. Acestui eveniment important îi sînt închinate mai multe lucrări dintre care romane aparținînd scriitorilor: Radu Tudoran, Nicolae Țăutu, Nicolae Damian, Ilie Tănăsache. În sfîrșit, semnalăm «Cutezătorilor» **apariția pe 1971 a volumului de teatru pentru serbările școlare**, intitulat **«Inima și Patria»**.

MODEST MORARIU, redactor șef la Editura «MERIDIANE» ne informează:

— Dacă ar fi să recomand, mi-ar fi greu să mă rezum la două trei titluri de albume care apar în Editura Meridiane, căci fiecare oferă ceva imaginațiilor deschise către universul artei. Începînd de la albumele de reproduceri din arta românească veche sau contemporană și pînă la cele de artă universală, totul ni se pare recomandabil.

Iată cîteva din titlurile anului 1971: **Albumele «Theodor Paladi»** de Anatol Mîndrescu, **«Tuculescu»** de A. Baconski. Un excelent album de fotografii intitulat **«Arta brîncovenească»** de Niculae Săndulescu, prezentînd una dintre cele mai strălucitoare epoci de artă românească, iar din arta universală albumele: **«Hokusai», «El Greco», «Corrot», «Picasso»** ș.a.

Am exclus cărțile care trăiesc în egală măsură prin text și imagini, anunțîndu-le pe cele în care imaginea precumpănește și care deschid un acces mult mai larg.

Ne vorbește VICTOR POPA, redactor șef al emisiunilor radiofonice pentru copii și tineret:

— Cum va arăta orarul emisiunilor de radio, în anul 1971 pentru cei aflați la vîrsta visurilor cutezătoare, pionieri și școlari? În primul rînd îmbogățit cu noi programe. În fiecare vineri, de pildă, (ora 10,30, pr. I.). Veți putea asista la pregătirile pentru plecarea într-o reală croazieră pe Dunăre a «Vaporului pionierilor». Selectarea echipajului, stabilirea rutei, programul escalelor va însemna, în fapt, o amplă acțiune — concurs-care va cuprinde toate județele țării.

— Alte două emisiuni: **România contemporană** (marți, ora 10,30, pr. I.) și **«Clubul călătorilor»** (joi, orele 10,30, pr. I.) vă vor prilejui o mai largă cunoaștere a bogățiilor și frumusețiilor patriei noastre.

— Duminică (ora 18, pr. II), un alt ciclu, va prezenta sub formă de evocări radiofonice strălucita galerie de «Mari cărturari» a căror activitate i-a așezat pentru totdeauna, în paginile de aur ale istoriei, științei și culturii românești. Nu vor lipsi nici serialele care vor avea un repertoriu permanent. Sperăm ca emisiunile radiofonice să aibă ca și pînă acum un loc bine stabilit în orarul preocupărilor voastre zilnice. Noi vom face totul pentru aceasta.

Ce emisiuni vor fi cuprinse în programele destinate celor de vîrsta cutezătorilor în anul 1971?

Răspunde CORNELIU ARMAȘU, secretar general de redacție al emisiunilor pentru tineret de la televiziune.

În primul rînd vom continua cîteva dintre emisiunile lor preferate.

În fiecare seară li se va oferi cîte o poveste animată în cadrul emisiunilor «1001 de seri». «Lumea copiilor» va prezenta programe muzical-distractive cu Daniela și Așchiuță, cu Mihaela și Iurie Darie, precum și seriale de aventuri.

Emisiuni noi care au încolțit la sfîrșitul acestui an sperăm că vor rodi cu adevărat și că se vor împlini în anul 1971. «Brățara de aur» este o emisiune-concurs pe meserii, în care tinerii se întrec pentru a-și dovedi cunoștințele teoretice și practice. Emisiunea «Steaua polară» — un cabinet TV de orientare școlară și profesională își propune să promoveze cu ajutorul specialiștilor criterii judicioase, realiste în domeniul orientării profesionale. În sfîrșit, emisiunea «Toate pînzele sus» — anume dedicată pionierilor — și-a înălțat velele în urmă cu numai o lună. Sperăm ca în anul care vine să avem, așa cum spune o veche zicală a marinarilor, «cart bun și vînt la pupa» în realizarea noilor emisiuni TV pentru pionieri.

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

● ● ● ● ● ● ●

● ● ● ● ● ● ●

● ● ● ● ● ● ●

POMPILIU DUMITRESCU

NIC. NICOLAESCU

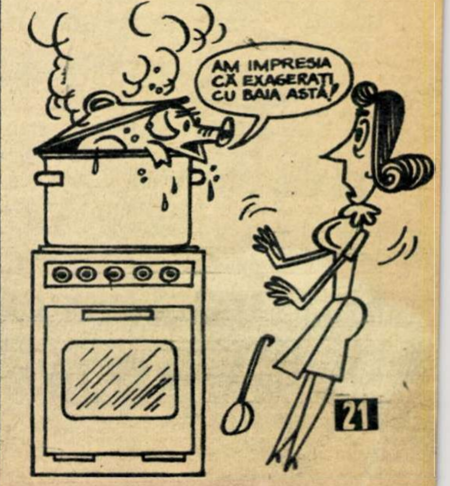

AM IMPRESIA CĂ EXAGERAȚI CU BAIA ASTA!

Recreația mare

PAGINA CELOR MAI TINERI CITITORI

PREZINTĂ DAN BUZDUGAN

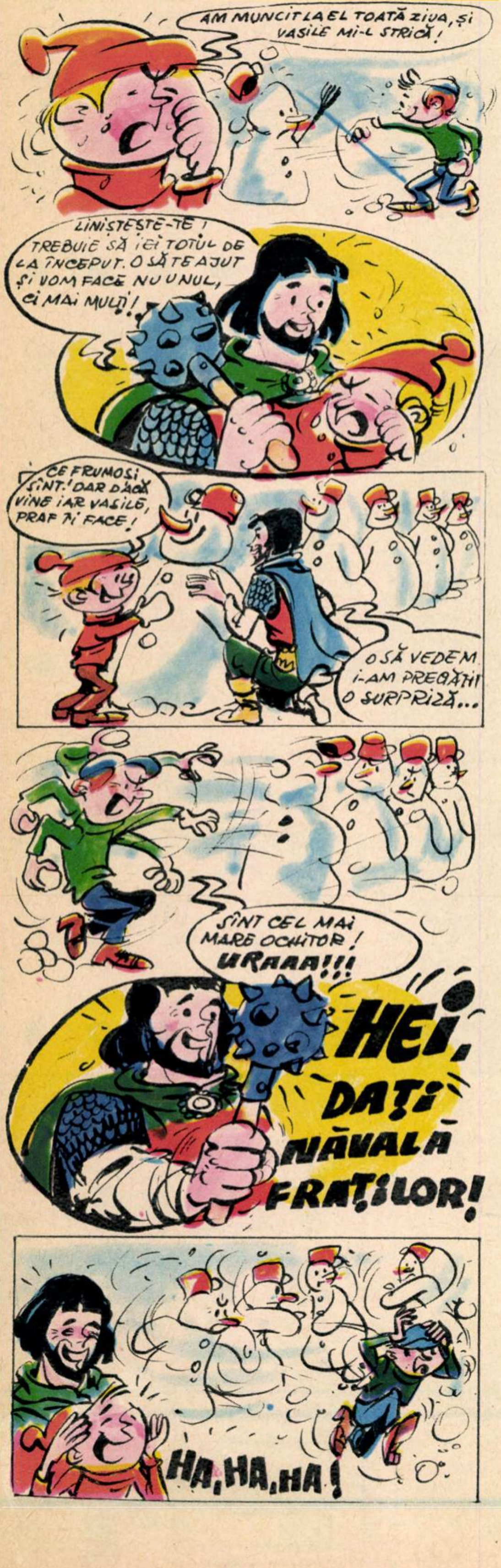
AM MUNCIT LA EL TOATĂ ZIUA, ȘI VASILE MI-L STRICĂ!
LINIȘTEȘTE-TE! TREBUIE SĂ IEI TOTUL DE LA ÎNCEPUT. O SĂ TE AJUT ȘI VOM FACE NU UNUL, CI MAI MULȚI!
CE FRUMOȘI SÎNT! DAR DACĂ VINE IAR VASILE, PRAF ÎI FACE!
O SĂ VEDEM. I-AM PREGĂTIT O SURPRIZĂ...
SÎNT CEL MAI MARE OCHITOR! URAAA!!!
HEI, DAȚI NĂVALĂ FRAȚILOR!
HA, HA, HA!

Desen: **PUIU MANU**

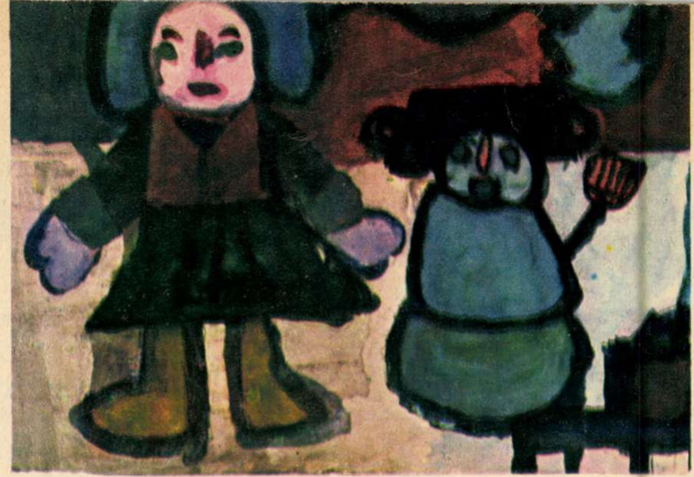

«IARNA» desen de ARSENE TEONA, cl. a III-a, Școala generală nr. 7, Brăila

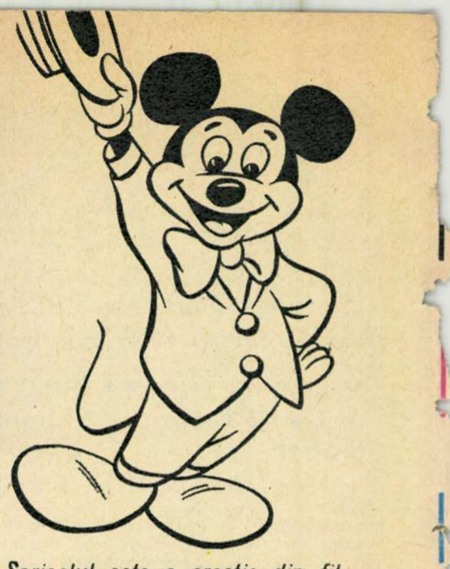

Mickey–Mouse sau Mickey–Șoricelul este o creație din filmele de animație ale lui Walt Disney. Deși au trecut cîteva decenii de la nașterea lui Mickey, candoarea, curajul, drăgălășeniile sale copilărești ne cuceresc și astăzi. Așa se explică de ce adeseori îl întîlnim în desenele cărților pentru copii. Personajul lui Disney s-a făcut cunoscut cam în același timp cu apariția sonorului în film. De aceea, comicul lui Mickey izvorăște și din efecte muzicale: tot felul de obiecte animîndu-se scot sunete din cele mai neașteptate. O dată cu apariția tehnicolorului în film, Disney îi va da lui Mickey o și mai bogată viață. Deși a creat nenumărate personaje pentru filmele sale de animație, Mickey–Mouse al lui Disney a cucerit cu farmecul său copiii de pe toate meridianele globului.

ÎNTR-O IARNĂ DE DEMULT

Domenico Ghirlandaio — unul dintre cei mai prețuiți artiști ai Florenței în anii Renașterii italiene, se plimba într-o zi de decembrie pe străzile orașului. În anul acela — era în 1488 — iarna, de obicei blîndă în acele ținuturi din preajma Mediteranei se vădise mai aspră ca niciodată. Ninsese din belșug peste oraș, spre bucuria copiilor.

— Messer Ghirlandaio! Messer Ghirlandaio!

Cu glasul tremurat de emoție, un băiețandru cu ochii strălucitori se apropie și-i vorbi:

— Îngăduiți-mi să vă spun două cuvinte...

— Te ascult.

— N-ați vrea să mă luați ucenic?

— Ce gînd năstrușnic! Ești încă la vîrsta jucăriilor!

— Nicidecum. Am 12 ani! Știu să amestec vopselele, să frămînt lutul... Îmi place să modelez și...

— Bine. Arată-mi ce știi!

— Cînd?

— De îndată.

— N-am culori, n-am lut, nici măcar un cărbune.

— Nu-i nevoie. Uite, ai la îndemînă cea mai pură materie ce poate fi modelată: zăpada.

Băiețandru privi cîteva clipe descumpănit troianul de zăpadă. Apoi, fără grabă, începu să modeleze în zăpadă un chip de om.

Domenico Ghirlandaio văzu cu mirare cum din noianul de nea se însufleți propriul său chip!

— Nu-i rău! Mai degrabă aș zice că-i destul de bine pentru un ucenic!

Mai privi o dată chipul sculptat în zăpadă și mîngîind obrajii îmbujorați ai băiatului spuse:

— Vino mîine la atelier. Dar nici nu te-am întrebat cum te cheamă?

— Buonarroti, messer Ghirlandaio, **Michelangelo Buonarroti.**

Așa și-a început ucenicia cel pe care istoria artei îl va cunoaste sub numele de **Michelangelo**, titan al Renașterii italiene, unul dintre cei mai valoroși sculptori și pictori ai lumii, spirit fecund, care a lăsat tezaurului universal opere de artă nepieritoare.

AUREL LECCA

JOC DE PERSPICACITATE

PLASAȚI PĂSĂRILE ÎN MEDIUL CORESPUNZĂTOR!

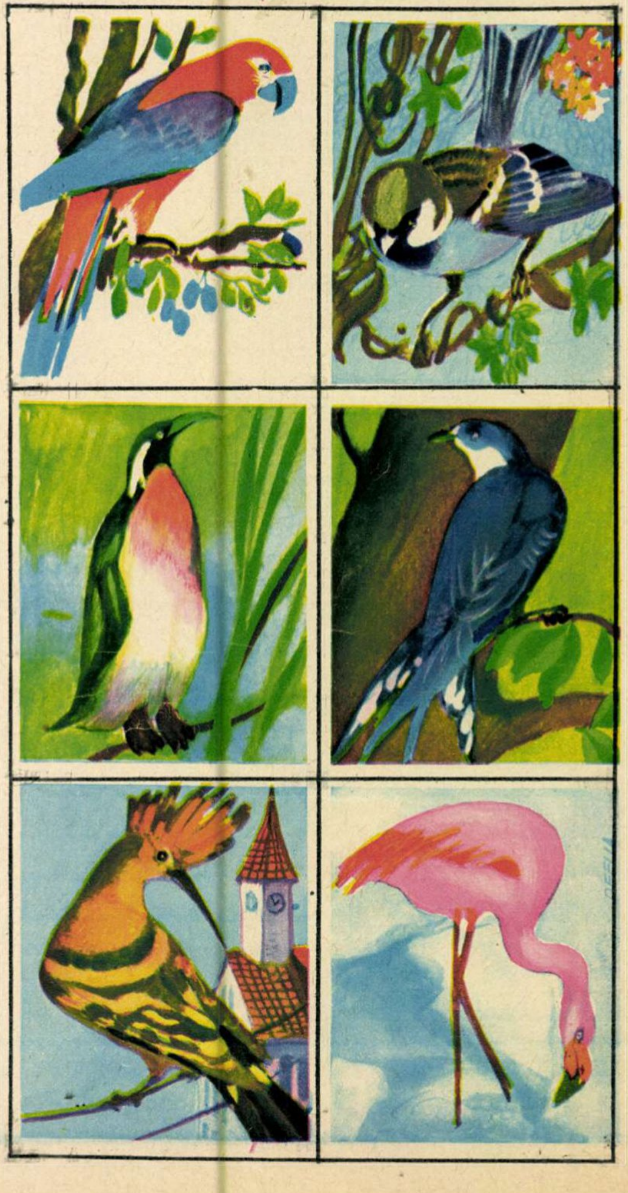

Desene: **OFELIA DUMITRESCU**

NICUŢĂ TĂNASE

Casata de la miezul nopţii

ROMAN FOILETON

RESPONSABILUL COFETĂRIEI ESTE IMPLICAT ÎN «CAZUL MARIAN»

9

În acel moment nici culoarea roz nu mai era roz pentru mine. Vedeam totul în albastru. Chiar şi florile plantate în faţa cofetăriei îmi păreau albastre, cu toate că unele din ele erau galbene, iar altele chiar mov. Şi se aşternuse la masa noastră o linişte pe care n-o găseşti nici în cimitire.

«Cine mi-a descuiat maşina şi a umblat cu ea?»

«Cine a avut interes să ia lădiţa din maşină?»

«Cum de nu am observat eu dispariţia lădiţei cînd am dat ocol maşinii?»

«Ce legătură poate fi între lădiţa adusă la mine acasă, încărcată cu bancnote de către Marian şi lădiţa găsită aici de Iliuţă şi acum dispărută?»

...Acestea erau întrebările la care căutam răspuns în tăcere. Arcaşii şi moş Petcu se uitau la mine. Unii cu coada ochiului, alţii direct. Iliuţă a dat uitării şi îngheţata. Se topise în farfurioară.

— Ce facem acum? mă întrebă într-un tîrziu Iliuţă.

Mi-am muşcat buza de jos. Ăsta e un vechi obicei de-al meu. De cîte ori mă gasesc într-un impas îmi muşc buza de jos şi mă uit absent într-un punct nedefinit.

— Iliuţă, nu vom pleca de-aici pînă nu vom afla, pînă nu-l vom descoperi pe făptaş.

Iliuţă îşi freacă palmele ca un om care vrea să se apuce de o treabă serioasă şi zice:

— Deci ne apucăm să facem CERCETĂRI!

Cuvîntul cercetări îl spuse mai tare şi am observat la şeful arcaşilor şi la arcaşi o oarecare invidie. Moş Petcu abia îşi stinsese mărăşeasca şi cînd auzi şi el de «cercetări»

îşi aprinse alta. După ce suflă în băţul de chibrit şi după ce mai trase un fum zdravăn se întoarse cu scaun cu tot spre mine şi zise:

— Ascultă, scriitorule, înainte de a te apuca de «cercetările» de care zici, trebuie să ne spui nouă aici pe şleau. Dar aşa, cinstit, ce urmăreşti dumneata?

— Moş Petcule, ţi-am spus că scriu o carte.

— Asta ştiu... Da' de ce ţi-ai ales tocmai comuna noastră şi nu alta?

— Aici şi-a petrecut o parte din vacanţă eroul meu principal, Marian.

— Nu mă lua pe mine cu de-alde astea! Ce, numai un copil de oraş îşi petrece vacanţa în comuna noastră? De ce l-ai ales tocmai pe Marian?

— Cu el s-au petrecut nişte lucruri ciudate.

Arcaşii ascultau cu gura căscată, şi unul din ei, mai curios din fire, îl înghiontea cu piciorul pe sub masă pe moş Petcu. La un moment dat i-a şi şoptit: «Nu te lăsa, moşule, pune-i întrebări!»

— Şi ce fel de lucruri ciudate s-au petrecut cu eroul dumitale principal?

— A intrat la mine în casă, mi-a trîntit pe covor aproape 40 000 de lei şi a dispărut.

— Cît?

— Aşa de mulţi bani?

— Vi i-a lăsat pe covor şi a fugit?

— De ce a fugit?

Eram încolţit de întrebări şi tocmai mă pregăteam să le răspund. Nu am apucat să deschid gura, pentru că apăru lîngă mine frumoasa ospătăriţă care îmi întinse sub nas o farfurioară pe care era un bileţel.

— De la cine e?

— De la tovarăşul responsabil al cofetăriei.

— Mulţumesc.

Am luat bileţelul, l-am vîrît în buzunar şi am rugat-o pe amabila ospătăriţă să-mi facă nota de plată. Am plătit, şi sub privirile mirate ale tuturor, m-am ridicat de la masă.

— Vă duceţi la responsabil? mă întrebă Iliuţă nerăbdător?

— Nu. Mergem!

— Unde?

— Să încălzim motorul maşinii.

— Plecăm?

— Depinde!... Dragii mei, m-am adresat eu arcaşilor şi simpaticului moş Petcu. Trebuie să ne despărţim.

— Chiar plecaţi?

— Deocamdată! În nici un caz n-o să părăsesc această frumoasă comună fără să ne luăm rămas bun. Acum, însă, trebuie să vă părăsesc. Hai, Iliuţă!

I-am lăsat pe prietenii mei foarte întristaţi. Am întors privirile în timp ce mergeam spre locul unde îmi parcasem maşina — şi i-am văzut cum şuşoteau între ei. Iliuţă era aşa de agitat încît părea că este de pe altă lume.

— Ce e cu tine? m-am simţit eu obligat să-l întreb.

— Sînteţi foarte sadic!

— Cum sînt, Iliuţă?

— De ce mă chinuiţi?

— Eu te chinuiesc?

— Aţi primit un bilet, l-aţi băgat în buzunar, v-aţi ridicat de la masă şi...

— Şi ce?

— Ce scrie în biletul pe care l-aţi primit?

— De unde să ştiu eu ce scrie, din moment ce nu l-am citit?

— Sînteţi formidabil... Dumneavoastră nu sînteţi curios? De ce nu îl citiţi?

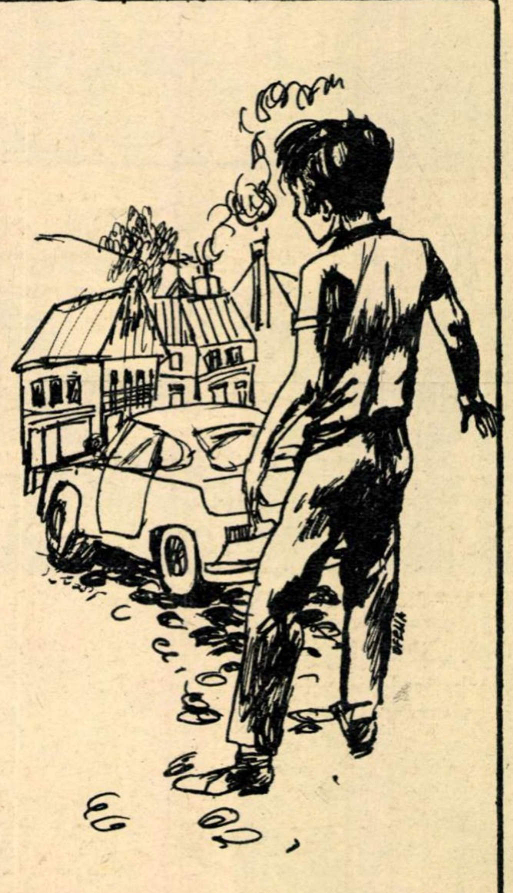

— O să avem timp să-l citim.

— Dar nu înţeleg care este raţiunea. Cînd se primeşte un bilet, o scrisoare, eu ştiu că se citeşte imediat.

Am ajuns lîngă maşină. Am lovit pe rînd cu vîrful pantofului fiecare cauciuc, am încercat — apăsînd pe aripi — amortizoarele şi fără să bage nimeni de seamă am tras cu coada ochiului spre intrarea din spate a cofetăriei. Uşa era întredeschisă şi de după uşă am observat că sîntem urmăriţi. Am deschis portiera şi în timp ce porneam motorul i-am şoptit lui Iliuţă.

— Cineva este mult mai «chinuit» decît tine în legătură cu biletul.

— Cine? Nu înţeleg.

— Cel care mi l-a trimis.

— Responsabilul?

— Da... Responsabilul cofetăriei, pun rămăşag cu tine pe orice că este implicat în «cazul Marian». Ne urmăreşte de după uşa de la intrarea din spate a cofetăriei. Uite-te şi tu, dar mai discret.

— Şi ce facem?... Aveţi dreptate! Se uită spre noi.

— El a avut treabă cu maşina mea. El s-a plimbat cu ea şi trebuie să aflăm scopul... Treci pe partea cealaltă şi urcă-te în maşină.

Iliuţă a dat ocol maşinii, s-a urcat în faţă lîngă mine şi după ce a trîntit portiera, iar eu tocmai mă pregăteam să bag în viteză, îl auzii pe Iliuţă strigîndu-mi chiar în ureche.

— Responsabilul ne face semne să nu plecăm...

(VA URMA)

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

de Radu Marian

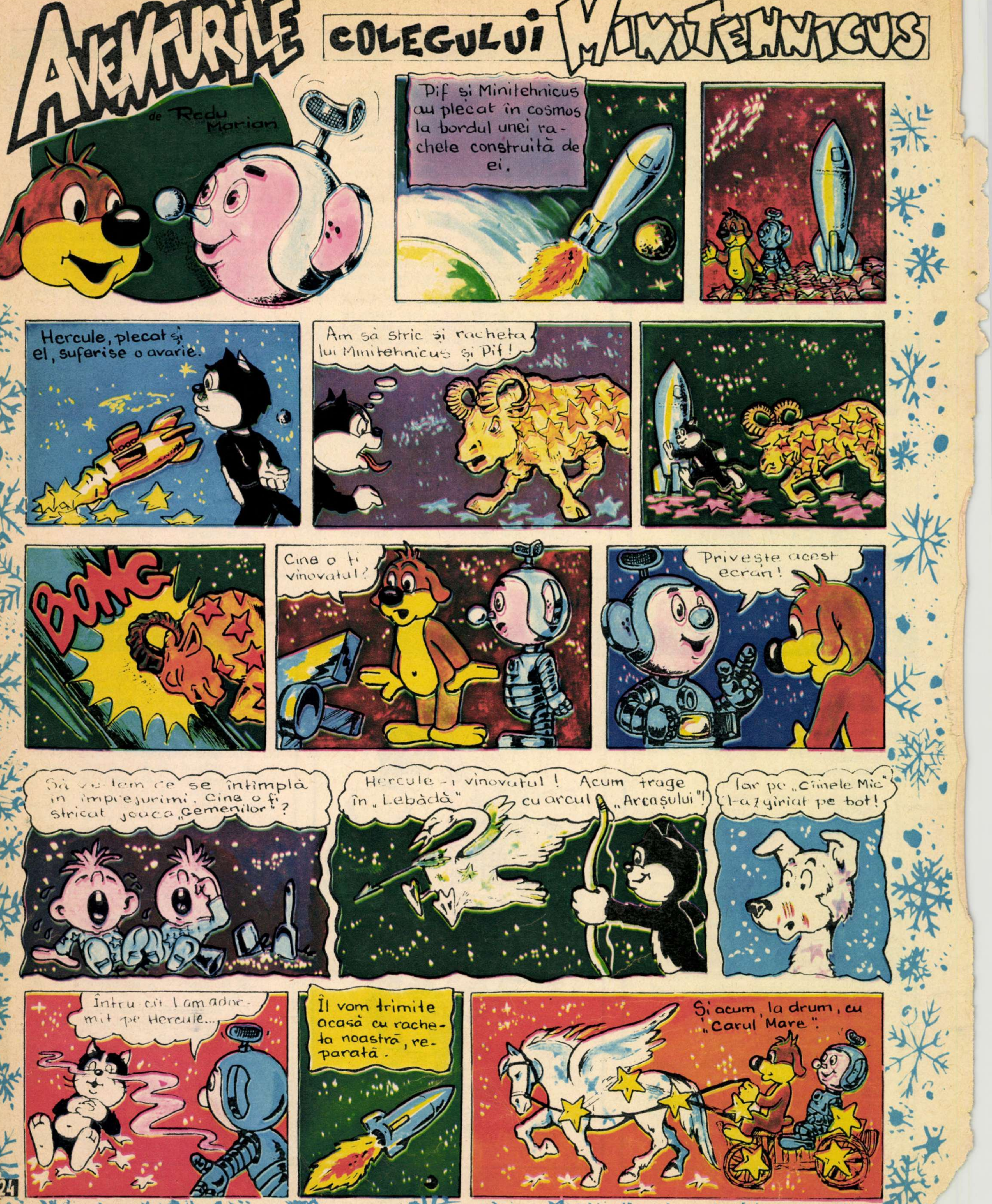
Pif și Minitehnicus au plecat în cosmos la bordul unei rachete construită de ei.
Hercule, plecat și el, suferise o avarie.
Am să stric și racheta lui Minitehnicus și Pif!
BONG
Cine o fi vinovatul?
Privește acest ecran!
Să vedem ce se întîmplă în împrejurimi. Cine o fi stricat joaca „Gemenilor”?
Hercule-i vinovatul! Acum trage în „Lebădă” cu arcul „Arcașului”!
Iar pe „Cîinele Mic” l-a zgîriat pe tot!
Întrucît l-am adormit pe Hercule...
Îl vom trimite acasă cu racheta noastră, reparată.
Și acum, la drum, cu „Carul Mare”.

FINAL DESCHIS
LA UN MARE CONCURS DE BENZI DESENATE

Primul om în spaţiul extraterestru a fost Gagarin. Primul pe Lună, Armstrong. Prima revistă, de pe Terra, care a organizat un concurs de benzi desenate, realizate de copii, a fost... «Cutezătorii».

Încheiem azi publicarea selecţiunilor din cele mai bune planşe prezentate la concursul «AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS», organizat în colaborare cu revista «Pif» şi onorat de preşedinţia marelui grafician C. Arnal.

Ce a arătat această originală competiţie?

a. Că Arnal a fost într-adevăr inspirat, desenîndu-mă.

b. Că voi îmi cunoaşteţi cel mai bine aventurile. Doar vă sînt... «coleg». Colegul Minitehnicus.

c. Să fim drepţi: pe lîngă Pif şi... mine, un premiu de popularitate merită şi Hercule (neinclus în tema iniţială, dar prezent în 90% dintre desenele voastre).

d. Cele peste 4 000 de planşe au mai arătat inepuizabilele voastre resurse de ingeniozitate, fantezie, umor.

Înainte de căderea cortinei, felicitări şi mulţumiri tuturor celor care m-au desenat. Mulţumiri tuturor cîţi s-au amuzat cu aventurile mele.

Cortina stă să cadă.

. . . .

Şi totuşi...

Verva, fantezia, umorul, uneori excepţional, ale cîştigătorilor acestui concurs — cît şi al altora care vor avea poate mai mult noroc altădată — îmi dau curajul de a visa, acum, în prag de An Nou, O NOUA EDIŢIE a concursului nostru de benzi desenate.

Să nu ne pripim.

O nouă ediţie presupune alegerea unui NOU SUBIECT.

Să fie tot concurs cu personaje-prototip, sau mai bine unul al fanteziei libere, cu personaje inventate de fiecare concurent?

Am putea aborda una, două sau tuspatru dintre aceste sfere:

1. Cutezătorii de-a lungul veacurilor
2. Aventuri
3. Biografii celebre (Minitehnicus, Olguţa, Parbriz, Dan Buzdugan ş.a.m.d.).
4. Umor.

Pentru ca acest nou concurs să devină o realitate, este necesar un lucru esenţial: adeziunea voastră.

Aşteptăm sugestiile, observaţiile critice, planurile voastre. Voi analiza corespondenţa primită. Dacă interesul vostru va fi concludent, voi lansa — din propriul meu radar! — pe toate lungimile de undă: EDITIA 1971 a marelui nostru concurs de benzi desenate.

Colegul Minitehnicus

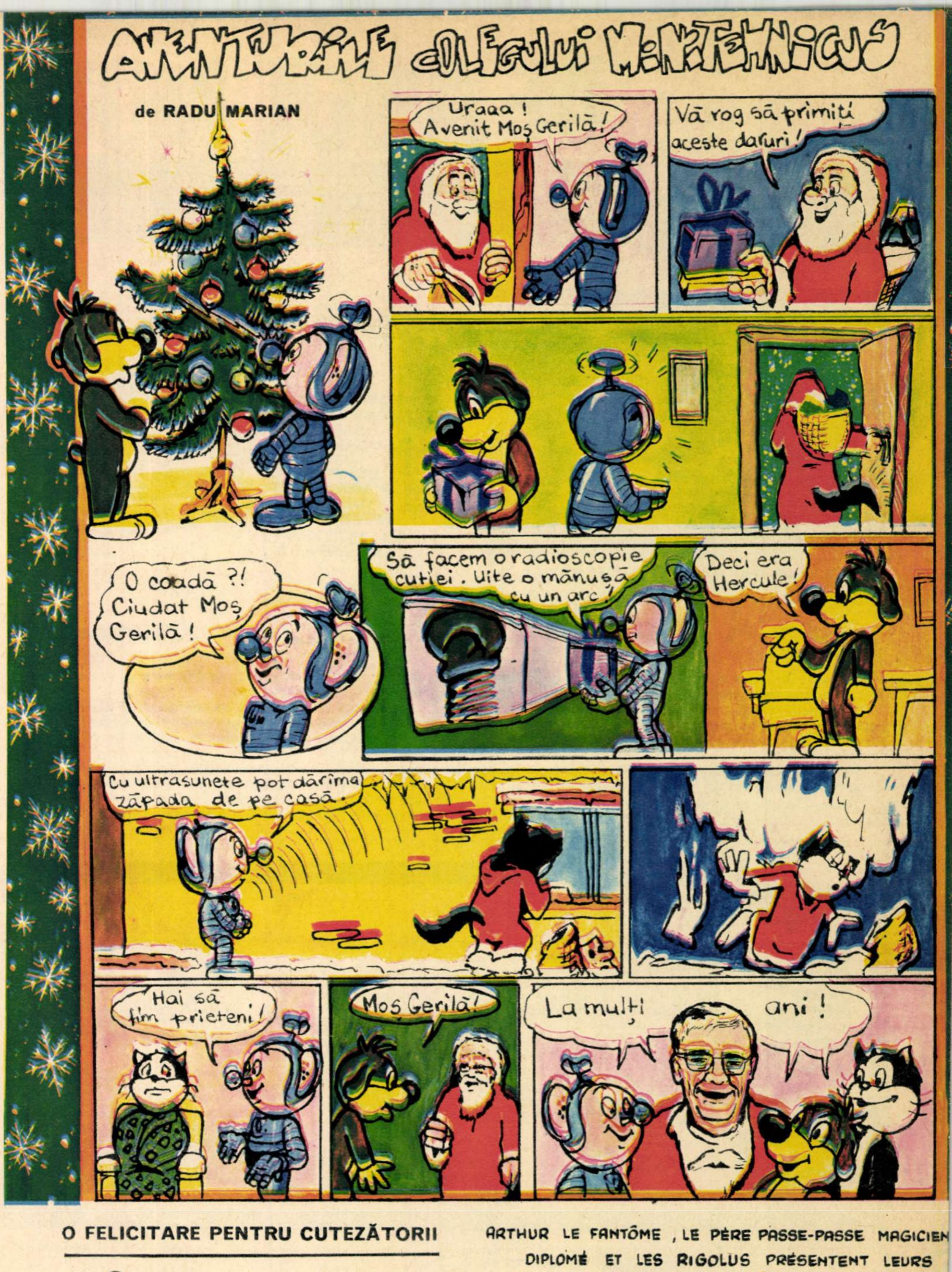
AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS
de RADU MARIAN
Uraaa! A venit Moş Gerilă!
Vă rog să primiţi aceste daruri!
O coadă?! Ciudat Moş Gerilă!
Să facem o radioscopie cutiei. Uite o mănuşă cu un arc!
Deci era Hercule!
Cu ultrasunete pot dărîma zăpada de pe casă.
Hai să fim prieteni!
Moş Gerilă!
La mulţi ani!

O FELICITARE PENTRU CUTEZĂTORII

ARTHUR LE FANTÔME, LE PÈRE PASSE-PASSE MAGICIEN DIPLOMÉ ET LES RIGOLUS PRÉSENTENT LEURS MEILLEURS VOEUX AUX TÉMÉRAIRES...

CUNOSCUTUL GRAFICIAN CEZARD DE LA REVISTA PIF, ŞI PERSONAJELE SALE, TRANSMIT TOATE URĂRILE LOR DE BINE, CUTEZĂTORILOR.

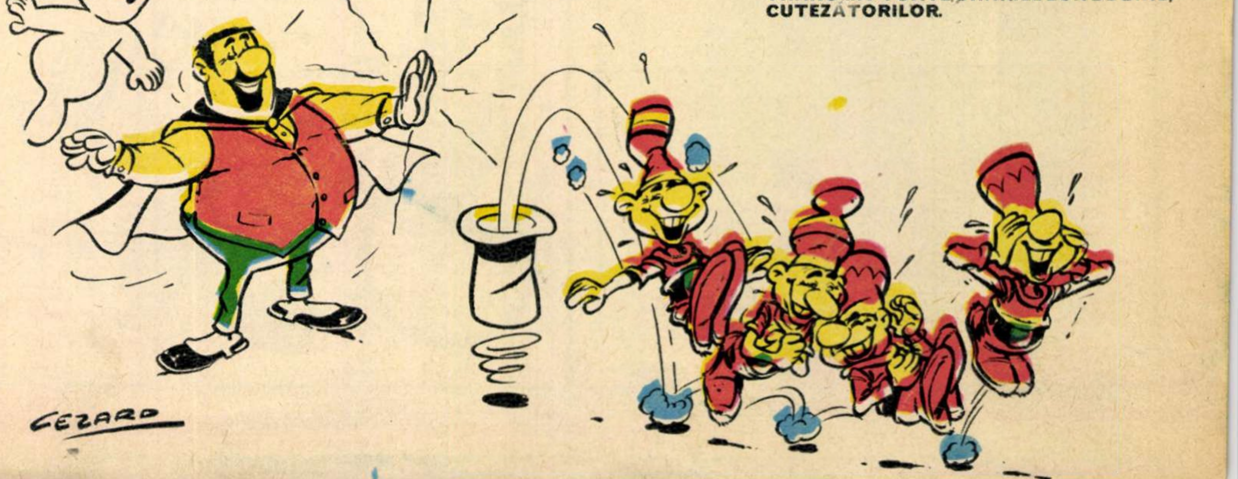

DE ANUL NOU

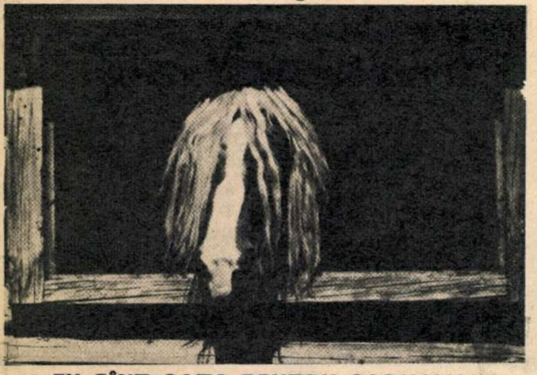

— EU SÎNT GATA PENTRU CARNAVAL...

«SNOWMOBILUL» ACEASTA ESTE DENUMIREA CURIOSULUI VEHICUL CONSTRUIT ÎN R.F. A GERMANIEI DESTINAT PLIMBĂRILOR DE AGREMENT PE ZĂPADĂ.

Din istoria pomului de iarnă

Pomul de iarnă are o tradiție de milenii. Pentru frumusețea sa falnică, pentru rezistența sa în fața vitregiei naturii, bradul a fost folosit ca element de strălucire pentru zilele de sărbători populare din vremuri străvechi.

Dacii, sciții, tracii *și alte popoare din sud-estul Europei aveau un adevărat cult pentru brad, ale cărui cetini le foloseau ca obiecte de podoabă la toate sărbătorile, la nunți, la petreceri populare etc. De la romani, tradițiile bradului au fost apoi preluate de toate semințiile galice, celtice, anglo-saxone, care le-au păstrat și transmis apoi popoarelor formate în apusul și nordul Europei.*

De «Saturnalii», *romanii împodobeau chipul lui Bachus cu ramuri de brad în care se aprindeau mici luminițe.*

La vechii eleni, *bradul sau pinul, împodobit cu panglici multicolore, era nelipsit de la «sărbătoarea luminilor».*

Chinezii, japonezii, birmanii și alte popoare vechi din Asia folosesc de multe milenii cetina de brad (și numai în regiunile unde nu se găsesc brazi, cetina este înlocuită cu crengi de palmier) cu prilejul sărbătorii așa-zise a «lanternelor».

OBICEIURI DE REVELION ȘI ANUL NOU

● **În Cuba,** în noaptea de Anul Nou, fiecare cetățean trebuie să mănînce 12 boabe de strugure în timpul cînd ceasul bate ora 12. Tradiția spune că boabele de struguri sînt aducătoare de noroc.

● **În Austria,** *omul cel mai căutat de Anul Nou este coșarul, de preferință dacă poartă cu dînsul și un purcel. Cel care la miezul nopții atinge hainele pline de funingine ale coșarului sau mîngîie purcelul va avea noroc în restul anului.*

● **În Iugoslavia,** *țăranii se îndreaptă în miezul nopții Anului Nou pe potecile troienite spre grajduri și hrănesc vitele cu pîinea cea mai bună, proaspăt scoasă din cuptor.*

● **Locuitorii Romei** aruncă pe fereastră veselа și mobila veche, iar cei ai Maltei spoiesc cu var treptele de la intrarea casei.

FĂRĂ CUVINTE...

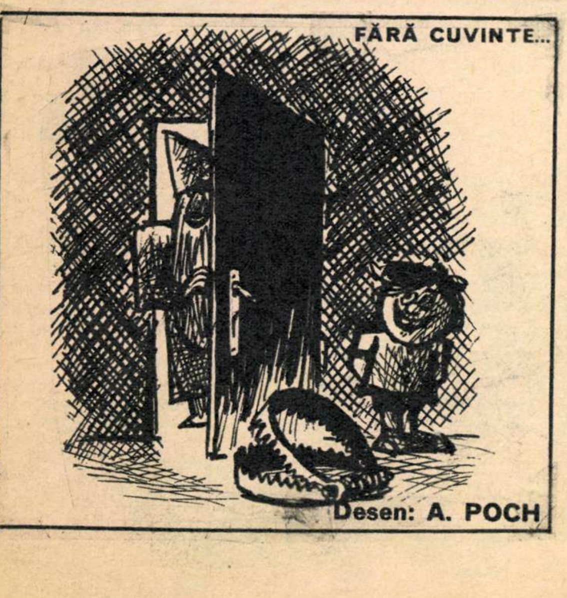

Desen: A. POCH

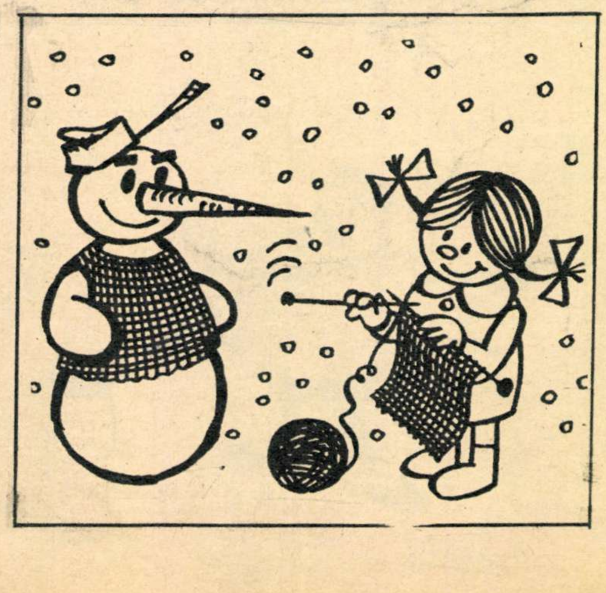

JOC DE CAMERĂ

Două echipe egale ca număr stau pe scaune față în față la o distanță de 8–10 pași. Cîte un jucător din fiecare echipă stă în picioare. Conducătorul jocului aruncă în mijlocul jucătorilor un fulg. Fiecare din cei doi jucători care stau în picioare caută, suflînd în fulg, să-l îndrepte spre echipa adversă. Jucătorii din echipa adversă, împreună cu coechipierul lor, care stă în picioare, va căuta, tot prin suflare să împiedice căderea fulgului în partea lor.

Jucătorii trebuie să stea tot timpul pe scaun, în afara celor doi reprezentanți ai lor, care au dreptul să se miște în fața șirului lor.

LA MULȚI ANI !

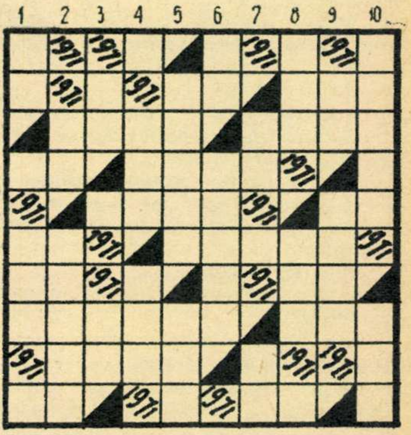

ORIZONTAL: 1. Plante tropicale cu aspect arborescent care produc fructe gustoase. — Încurcătură mare. 2. Stat african pe coasta de răsărit a Africii. — Mic fluviu de coastă și orășel în Japonia. 3. Oraș în R.S. România. Fiii caprei din poveste! 4. Balans... lateral!! — Transparent, gingaș, diafan. 5. Împăratul cu columna. — Nota 7! 6. Strașnic, grozav. — Vechi locuitor al Portugaliei. 7. Sute peste sute! — Pîrghie. 8. Locuitori ai Estoniei. — Interjecție. 9. Savant biolog român (1867–1944) — unul dintre creatorii muzeologiei moderne — Numele unui dans popular și melodia după care se execută. 10. În fața aeroplanului! — Nume dat unui șir de alianțe din trecut. (sing.).

VERTICAL: 1. Bun de tipar! — De la Timiș! (fem.) 2. Fruct exotic aromat — Știre. 3. Coloana vertebrală a Americii de Sud — Substanță folosită la tăbăcit pieile (pl.) 4. Gerar (pop.). Sold de animal. 5. Desăvîrșit. — Fecior (Banat) 6. Afirmație — Cursuri. 7. Munți în Asia. — Catete! 8. Om de litere englez născut și mort la Londra (1807–1878) (John)... «delicatissima» specie de reptilă mare din America, viu colorată. 9. Înainte. — Cană mare de pămînt. 10. Popor din Orientul antic. — Din nou.

Prof. TEODOR AXIOTI
Prof. D. IACOBESCU